

ചുവപ കൂട്ടാല

അമരാവി

വന്നേശരാജുവരത ഒര ദിവസതകൾ.

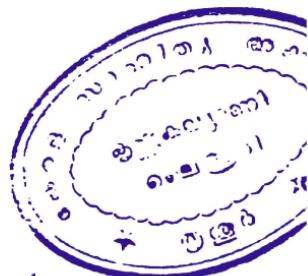
മുസ്തി. സുഖവർഷിയുമുഖപോറ്റ | എം. ഏ

പ്രസ്താവന

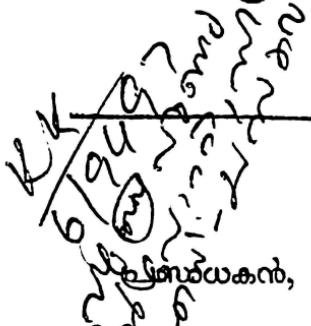
അമൃതാ

A.25
മുൻ

വന്നേറോജ്ജീവത്ത ഒരു ഘടകൻ.

എസ്സ്. സുഖവർഷ്ണ പ്രോഗ്രാം എം. ഓ

കൂട്ടായികൾ,

കെ. ജി. പ്രതിമേശപരാം പിള്ള

“ആരാമവിലാസം”എസ്സ്,

കൊല്ലൂം—തിരുവിതാംകൂർ

അവതാരിക.

ഞാൻ കോട്ടയം സി. എം. എസ്. ജോൺജിൽ ആനീസർ എച്ച്. എ. സൗലിൽ വായിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന കാലത്ത്¹ ആബന്നന്ന പ്രാഥമ്യന്ന ചന്ദ്രകമാലയുടെ മുളക്കിയായ (Brason of Venice) ഭാഗ്യോ ഷാഹ് വെനീസ് എന്ന ഇരാലിയൻ കമാപുസ്തകം എ ന്റെ സ്ലൈഫിത്തിൽ ലാബന്ധങ്ങളിൽ പറമ്പിച്ചു അവർക്കു, “ഇതു ചഥാളത്തിൽ തജ്ജിമചെയ്യാൽ പള്ളരെ നന്നായിരിക്കും” എന്ന ശത്രു² എന്ന എല്ലിച്ചു. പസ്തുകും ഒരു ആവത്തി വായിച്ചു കാഡിയപ്പോരു കമാലുടെ അന്ത്യാലുമൊരു സ്പാരസ്യം എണ്ണരു സ്ലൈൽ അബാമാന്ത്യമായ ആനന്ദം ജനിപ്പിക്കുന്നും അധികം ഉംഖിയാത്തത്തന്നു ഞാൻ അതു മലയാളത്തിൽ എഴുതാൻ ആ ക്രമ്യം പഠിക്കുടം ചീറ്റുകാലങ്ങളിൽ ക്രോസ്സറേഡ്യാൾ താണി നേരംബട്ടകൊല്ലുങ്ങൾകൊണ്ട്³ അപേസാനിപ്പിക്കുന്നുംചെയ്യു. നാൽ, കേരളിയ മുന്ദകത്താക്കണ്ണക്ക് വായനക്കാരിൽനിന്നും ശ്രദ്ധവന്ന പ്രാഥിംബന്നങ്ങൾ കണ്ടിന്തിച്ചുള്ളതിനാലും, എ ചുന്നാക്കത്തിന്റെ വിജയത്തകൾിച്ചു⁴ “ആത്മനിവിശ്വാസം” എപ്പോൾ, അതു കൈയെഴുത്തുപ്പതിയായിത്തന്നു ക്രേക്കാ ഇരുന്നപോയി. അക്കാലത്താകന്നു “ഓഷാപോ നു പലഭാഗ്രീഷ്യ മാസികകളിലും ചെയ്യാറുള്ളതുപോലെ മനുക്കി തടച്ചയായി ചേത്താൽ കൊള്ളാമെന്നു വിചാ നാം, ആ കാൽം ഞാൻ കൈയേൽക്കണമെന്നും എ ചേള്യധിതനായ കെ. സി. മാമല്ലമാപ്പിള ബി. എ. റനിക്ക് എഴുതി അയച്ചതു⁵. ഒരു “നല്ല” കമ എഴു മത്യും എനിക്ക് ഇല്ലെന്നും, എന്നാൽ ഇല്ലിഷിൽനി രാ അന്നകൾിച്ചു⁶ എഴുതിയിട്ടുള്ള ഒരു കമ എണ്ണരു ഇഷ്ടതു⁷ അയയ്ക്കുന്നവുന്നും അതുനോക്കി, കൊള്ളാമു നാ തോംബപക്ഷം ഓഷാപോഷിനിയിൽ പ്രസിലും ചെയ്യുന്ന തിൽ വിരോധം ഇല്ലെന്നും, എന്നാൽ അതുവായനക്കാക്ക് രബിക്കാ സ്വപക്ഷം അതിന്⁸ എന്നു ബാധ്യസ്ഥനാക്കുതു⁹ എന്നും ദിവി രിക്ഷനു ഒരു മറ്റപട്ടിയോട്ടക്കുട്ടി ചന്ദ്രകമാലയുടെ കൈയെഴുത്തു പുസ്തകം, ഞാൻ അപ്പോർത്തനു, മാമല്ലമാപ്പിളാവക്ക് കു അ ചെയ്യുകാട്ടതു. അതു¹⁰ അവിടെ പല സ്വന്തന്യഥാവം വരയിച്ചു കാണ്ടാപോഷിനിയിൽ ചേര്ക്കത്തക്കവേണ്ടം ത്രേ യുമായ ഒരു പുസ്തകമാണെന്നു നിശ്ചയിക്കുന്നും അതവാസരിച്ചു¹¹ ആ മുഹൂർത്താണി

യിൽ വണ്ണംവന്നുമായി പ്രസിദ്ധം ചെയ്കയ്ക്കു ചെള്ളു. മിസ്സുക് മാ മൻമാപ്പീളുക്കുടെ ഉസാധം ഇല്ലായിരുന്നതുകിൽ ചുവക്കമാലജീ² അരുട്ടിയത്രും കാണുന്ന ഇപ്പോൾ സംഗതിയാക്കമായിരുന്നവോ എന്നുള്ള കാര്യം വളരെ സംശയമാണ്.

എ

(Bravo of Venice) ബ്രാവോ ഓട് വെനീസു മലയാളത്തിൽ എഴുതിയതിലും ഭാഷാപോഷിണിയിൽ പ്രസിദ്ധം ചെയ്യുന്ന അംബവദിച്ചതിലും എനിക്ക് ഇപ്പോൾ അതിയായ ചാരിതാത്മ്യം ഉണ്ട്. തന്റെ പുസ്തകം, പഴരെ ആളുകൾ വിശ്വേഷിച്ചും, വിജയം നും വായിച്ചു അഭിനന്ദിക്കുന്ന എന്ന് അഭിയുന്നതിൽ അധികം വലതായ ഒരു പ്രതിഫലം ഒരു ഗ്രന്ഥക്കന്താവിനു ലഭിക്കാൻ ഇല്ല ദ്രോ. എന്നെന്നു ഈ പുസ്തകത്തെ ദ്രാവിച്ചു മുന്തിരിലെയിക്കും എഴു ത്രഞ്ഞകൾ ഭാഷാപോഷിണി ഭാരവാഹികൾക്ക് കിട്ടിയിട്ടാണെന്നും അവർ എന്നു അറിയിച്ചിരിക്കുന്നു. എനിക്കു നേരിട്ടും ചിലർ ഒരു ഫതിചിട്ടുണ്ട്. ഇതു കൂടാതെ, ചില മാനുക്കാർ വത്തമാനപ്പെട്ടു കൂടിലും പ്രശംസിച്ചു പുസ്താവിച്ചു കാണുകയുണ്ടായി. എന്നെന്നു അമാതിൽ ഇതിൽ അധികം ഒരു സാമൈലും എനിക്കു ലഭിക്കാനി സിദ്ധ്യോ.

മറ്റ് ഭാഷകളിൽ നിന്നു കടക്കു തജ്ജിമചെയ്യുന്നതുകൊണ്ട് പലമില്ലെന്നും, സപ്തരത്രക്കടക്കും എഴുതുന്നതുകൊണ്ട് മാത്രമെ പലമുള്ള എന്നും അഭിപ്രായം ഉണ്ടു് ഒരു വക ആളുകൾ ഉണ്ട്. എന്നെന്നു അഭിപ്രായം അംഗങ്ങെന്ന അല്ലെന്നുള്ളതുത്തിനു ചുവക്കമാലയും തിരഞ്ഞെടുത്തു അനുയ ഭദ്രാശന്ദരവിനിയുംതന്നെ തെളിവാണെല്ലോ. ഇവയുടെ മൂലങ്ങളായ ഇംഗ്ലീഷ് പുസ്തകങ്ങൾ നേര്, ലാറ്റിൻലാംഗ്യ കിൽ നിന്നും മറരു് ബാംഗാളി ഭാഷയിൽ നിന്നും തജ്ജിമ ചെയ്യു പെട്ടിട്ടുള്ളവകളുതെ. ഇതുവളരെ ഗ്രന്ഥസമ്പ്രദായവും ഗ്രന്ഥക്കന്താക്കന്നുമായം ഉള്ള ഇംഗ്ലീഷ് ഭാഷയിലേയുള്ളതു മറ്റ് ഭാഷകളിൽനിന്നും കടമാപുസ്തകങ്ങൾ തജ്ജിമ ചെയ്തിരിക്കുന്ന അവസ്ഥയും നമ്മുടെ നിലവിലെ അനുഭവങ്ങൾ അനുഭവിക്കുന്നതിൽ അനുബന്ധം അനുബന്ധം പരിശീലനമോ? മറ്റ് ഭാഷകളിലുള്ള നല്ല കമാപസ്തുകങ്ങളേയും മലയാളികൾക്കും കൂടു് അനുഭവയോഗ്യമായ വിധത്തിൽ മലയാളഭാഷയിലേയും തജ്ജിമചെയ്യുന്നതു ഭാഷാലിപ്പുലിക്കും മലയാളികളിടുന്ന ഇടയിൽ ഒരു സൂക്ഷ്മാധിക്രമമുണ്ടുമെന്നും പുസ്തകം എഴുതാൻ ശക്തിയുള്ള മലയാളിക്കുള്ള ഒരു സംഘമാക്കിചേരുത്³ ഇപ്പുകാരമുള്ള ഒരു പ്രാരംഭം തുടങ്ങാമെന്നു താഴെ കുറേനാളായി വിചാരിക്കുന്നു

III

എന്നു എന്ന്. രാജരാജവമ്മ തന്റെ തിരക്കന്നുകൊണ്ട് ഒരു ദിവസം പ്രസംഗവരയൽ എന്നോടു പ്രസ്താവിക്കുംണ്ടായി.

ചവകമാല മുല്ലതിന്റെ ഒരു നേര സ്വത്തിലും അല്ല. കമായുടെ സ്വിക്കത്തപ്പത്തിനു മാറ്റിസംഭവിക്കാത്തവിധത്തിൽ അവിടവിടെ പല മാറ്റങ്ങളും തോൻ വരുത്തിയിട്ടുണ്ട്. വളർന്നകൾ പ്രഥമം എന്നു സ്വന്താ സ്വന്താ തന്നെയാണോ. അവക്കിൽ കാണുന്ന നൃതകരംക്കും തോൻ തന്നെയാക്കാൻ ഉത്തരവാടി. ഇപ്പോൾ ഒരു ചെറിയ അപതാരികയോടുകൂടി എന്നു ആളുക കമാപ്പുക തെരുതോൻ സജ്ജനാസമക്ഷം സമ്പ്രദിച്ചുകൊള്ളുന്നു.

ഉള്ളടമം ബംഗ്ലോ
കനക്കി,
തിരുവനന്തപുരം
1083 മേഡം 1-ാം-

} സി. എല്ലു്. സഖ്യവമണ്ണൻ പോറ്റി.

പാപകരാല

അ മ വാ

വന്നേരഹാജുത്തിലെ പ്രാതകൻ.

ക്രാം അശ്വായം.

‘വന്നേര’രാജ്യം.

നേരം സാധാരണകാലമായി. ചപ്പരല്ലികളാൽ പ്രകാശിപ്പിക്കു ചെപ്പട്ടവയും നേരിയവയും ആയ അസംഖ്യം മേഖലവണ്ണങ്ങൾ അതു കാരണം സ്ഥലത്തിൽ വ്യാപിച്ചിരിക്കുന്നു. അവയുടെ ഇടയിൽകൂടി മനസ്സിൽ ഉഡകന്ന പൂർണ്ണചപ്പരല്ലി കിഞ്ചിന്നേയോണി “അഭ്രിയ തിക” സമുദ്രത്തിനൊരു ഓരോ തിരുമാലകളിലും പ്രതിബിംബിച്ചു പ്രകാശിച്ചു. ഏല്ലാക്കിടവും ഒരു നിബിഡമായ നിറ്റേഖനത് വൃഥ പിരിയുന്നു. വെള്ളത്തെ മനസ്സായി ഇഷ്ടകിയിരുന്ന ഒരു നേരം മായും വാതം “വന്നേര” രാജുത്തിലെ പ്രാകാർജ്ജന്തിൽ സാവധാനമായി വീഡിക്കാണിരുന്നു.

അബ്ലൂരാതി ആചി, എക്കിലും വ്യസനപരവശനായ ഒരു പാനമൾ കടക്കാനായിൽ എക്കാക്കിയായി സ്ഥിതിചെയ്യുന്നാണായിരുന്നു. അവൻ ചിലപ്പോരു വിക്ഷിപ്പിക്കുന്നും സമീപ സ്ഥാപനും പ്രാകാർജ്ജനും പരിശോധിച്ചു; ചിലപ്പോരു തന്റെ ശോകാർ പ്രാജ്ഞനും കൂദാശകളാൽ ജലംശയത്തെ ഉദാസിനമായിനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ഒടക്കാ അവൻ സംസാരിച്ചുതുടങ്കി.

“എവൻറെഅവസ്ഥ എററവും ദോച്ചുംതന്നു. എവിടെയാണു എന്നോ പോകേണ്ടതു്? ഇതാ ഇപ്പോൾ ഇന്ന് ‘വന്നേര’ രാജുത്തിൽ ഇരിക്കുന്നു; ഇന്തിയും ഇങ്ങനെ അലഭിതുക്കാടക്കണ്ടിൽ എന്തു ലാഭമുണ്ടോ” എനിക്കുണ്ടാക്കുന്നതു്. ആയ്മ! എനിക്കു് എന്തുണ്ടെങ്കിലും പോകുന്നോ; എന്തോ ഇന്തോരു! എന്നെന്നാഴികെ എല്ലാവും ഇപ്പോൾ സുവാമായുറങ്ങുന്ന മഹാരാജാവു് മഹംതുലികാത്മി തനിനേൽ ശച്ചിക്കുന്നു. യാവകൾ അവൻറെ പുഞ്ചിൽ തലശനാശി തു വിത്രുമെന്നും. എന്നാൽ എനിക്കോ? ഇന്ന് നന്നതെ വെള്ളം

രയ്യූවත ගෙනුසායාගැන්ඩා ගෙනං හැඳු. තෙ කේබුවමුද්කාරද් න්‍යුති ගුණෝකාරද සුඩීකෙනා. අවබා පකත් වෙළචුහුගා තිරි රාත්‍රියිලි මුණ්ඩුගාතිරි වෙළඳසෙඟකතුංහුණේ. ගු ගාත් ගුනිස් — ගුනිස් — ගා! ගුණ්‍ර ද්‍රුශීයිපරිපාකං ම මා ගෙජරතෙගා.”

අවබා තෙන්ද කීරිපුදුහිශේ කුදුයකිෂ හැදුවාරා හැයපතාමතෙතප්‍රාවෘඩු ගැරියෙයිකාන්තුකැටි.

‘හා! හැතිය තෙ කාතුපොලුමිදු! ගුණ්‍ර හූඡපරිතා නිතා ඩිජුකොඣ් මතිකාරායි.’

අවබා, තෙන්දවාරා මුයිලිගින් මුහුරි; ඩුටිකතිය ට ඩිජුෂ්; අත් ආගුයපුකාරුතා ඩීරුවප්‍රාස්‍රෙතාත්‍යුති ගොකී.

“හැඳු! හැඳු! ගුණ්‍ර ප්‍රායදේස්ථිතා! නාංතමහින් රෙකා එං පිරිලත්තුත්. තාත් ප්‍රේමිකෙන්ද මතිකාරාකජ්, ගු ගාලු ගී ගුණ්‍රගත්තෙනා අතියිනිකෙනා. ගුණ්‍ර ප්‍රෙමලාජ ගම්යිතෙනා ‘බ්‍ලාතු’ නිගෙ ගුනිස් තෙන්ඩිච්සං ගුත්තෙනු යුමායිතෙනා; අවබද්‍යතා ගාත්‍ර ගාත්‍රෙනා ගුණ්‍ර අරයිත් බෙසි ප්‍රුදුවා තාත් අවබුදු, නිගෙයු, ඇංඩිච්චිලු. අවබරා ග මෙම තුජිෂ් පරවෙළකං ප්‍රාපිෂ්; ගුසිලු ගාංතමහිත් හූඡ ලොකතියේවැඳු පිරිලත්තුත්.

අවබා, තෙන්ද පක්ෂුලභමායිගෙන. තෙ කුඩාගිරිස්තුත්ති මෙත්.

“කඩ්! අතු කුඩාගිලුයිතෙනා. කාරිගෙන් කාංගු තාතාත් කුඩාගිත් බෙතුත් යෙන්පොයතාගා.” ගුණාත් කුඩාගි තින — අංස්වෙස්ය! ගුනිස් කරයානුත් කාලං ගෙකා ක්ෂි ගෙතුපොයලුවා.”

සංසාධිකෙනාතිනිකයිත් අත් ලැහුංස්ථියාය මග සුරු තෙන්ද ලඹාතතාත් ප්‍රමිය ප්‍රායරිකයු තෙන්ද ඇගෙ සමයගත් ගෛජිකයු බෙතුළුකෙන්දිතෙනා. අගෙන්ද තෙන්ද උත්මාගාතෙත සෙකුම්දියෙරු බිමුම්පිෂ්; බෙදපුකාල තැමිත් තෙන්ද යුත්තාතෙන් කෙඳුවගතියිත පාත්තින්ගෙදුවා තෙනිස් ගුරුවු සාගෙනායිකරමායිගෙන තෙ ගාගෙත් දුෂු ගකරමාය සපුරාතිර්හාං.

“ඡරිතෙනා” දිනක අවබාතාතාගා පුරුණතු ගුණ්‍ර ද්‍රුශීයි මුහුණු, ගීංඩාගිත්කෙනා පක්ෂ ගුණ්‍ර ක්ම අරයිකං තාම්සි නාගෙ අවසානිස්.”

අත් ක්ස්ංගාතිස් අවබා තාත් මුරිකෙනිංගං අයි

கங் அரக்கலையல்லாதொடை திகிலில் ஏற்றோ நெடும் கேட்டு. அவன் சுர்ஜா ஸ்ரோகி. ஸமீபமுன்று எது தெருவில் சுறுப்புக்காலம் வழார் மணியிரிக்கணா ஒது திகிலில் கூப்பாய்தால்தன்னா ஶரீரம் முழுவான் மூடிய எது உயர்ந் மாஸ்யானாலும் கூண்டாந்து ஹாண்டாந்து மூன்து அவன் கள்ள.

“அயாலூ ஹப்பார் ஹவிசெங்குதியது” ஹாப்பர்கானா. அதே! தொன் அயாலூந் யாபிக்கா, குதுதுப்புங்குலை திவஸவு நீடி கஷிக்குங்குதிகேக்கார் யாபிக்குங்காதானா” உத்தமம். பாசிறு ஸிக்குல் அதுவுதமைக்கிலும் அவன்றை ஏற்கென் நிதிப்புத்துப்புங்குலை எது அதுவுலமாயிரிக்கையிலூ.”

அவன் அவிசெக்கினால் வேரா சாடிவழுங்கெரட் அது தெரு விலேக்க பானது. அவன் கைவாய்த்துக்குடி அந்திலேக்க கடன் பூர்ண அது தெருவின்றை மரேரலையத்துக்குடி மரெருத்துப்புத்துவன்மூ ஸேங்குக்குங்காவரங்காது, அதுவுதெத்தயார் வேரா ஒது வூக்கித்தி ஸ்ரீர் நிசிலில் ஹிக்குங்குக்கள்.

நம்முடை லிக்ஷ்விசாரிது, “ஹதிஸ்ரீர் அத்மமென்னானா? அது ரெடுக்கென் டிரூவின்றை மணிமாரில் கைவாயிரிக்கைமோ? கூா அரியாவத அதுவுல்காயி, அலுத்துவங்கா அது குதுதங்கெட்டுவ ஸ்ரீர் பள்ளத்தில் அதுவாறுமதேதொட்டுக்குடிய சுப்பமயிழ்வத வஜு அங்கைவரத்தேஞ்சு கெக்குலி-ஹவன் டானியிரிக்கைமோ? ஏற்கொ ஸதுவாாய ஸ்ரீவிதா! தொன் தஸ்ரீர் காந்துஸாம்புத்தில் அது விஶப்பூங்காயிரிக்கைா, தொனிவிசெய்க்கூடி.”

அவன் கூட அக்கலையாயி நிசிலில் மாரி-மாமாயும் நிழூ ஸ்ரூமாயும் அது ஹீதிதுவங்கா அந்தக்கலேக்கூட் அந்தத்து. மரெருத்தால் அவுதை ஸமீபத்துக்குடி கடன்போய்வூர்ண அது ஹீதிமா குதுர்ண் அவன்றை பின்னிலெத்தி வாய்மாத்தொட்டுக்குடிய ரஸ்ரீவ லத்துக்கையுத்தத்தி. ஏற்கால், அது தாஷ்தெத்தச பதிக்கைந்தின முனை நம்முடைங்காவக்கால் அவன்கை தாஷ்தெத்துக்கூடி. அது பாங்கு ஸ்திரீ-எந்துகொக்கி. அத்திருமதியூதங்கா அது ஏல்தக்கால் ஏற்கொரூட் காடிக்கூறுத்து. யாவக்கால் சிப்புத்துக்கொள்ளி” அவிசெக்கினா

“பாங்கு-ஏற்று-ஏற்கானிது”

“ஓ! அது ஸ்ரீவைஷ்வர சீவுக்கையிது கைவெற்கையிது. அதே ஒழுகு.

“எது” ஏற்கால் ஜிவாங்கையோ? அதுதெத்துக்கை?

“அது சாக்கைப்பூாய பத்து குறமாத்தி, பத்துஉலைப்பூாலுபத்துண்டு கிணங்குடை பின்னாலை ஏற்காதி கைவிலுங்காயினா வாா பது கைவு தத்தி. அபூர்ணாங்கா தொல்க்கூட்டு. ஸ்ரீவைஷ்வர ஜிவாங்கா

എറി എനിക്ക കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എൻ്റെ യജമാനനേ! എനി കൂവലുതും തരണേ. എന്ന് തണ്ട് കൊണ്ടു വിശദ്ധുകൊണ്ടു മാ ഹംകൊണ്ടു നന്നാകളുംപെട്ടുന്നു.”

“പൊയ്യോ നീചുവിടെ നിന്നും. നിന്റെ ഉപാധിയും മനസ്സിലായി. നിങ്ങൾത്തെതിൽ അത്രലോചിച്ചുണ്ടാക്കിയ ഒരു മാണിതു്. എൻ്റെ പണ്ണപിടിച്ചുപറിക്കുന്നു. അംഗിര് എന്റെ ജീവിതം രക്ഷിച്ചുവെന്ന നടപ്പിൽ, എൻ്റെപണ്ണവും വാനനാഞ്ചും ത്രിക്കാനാളി ഗ്രാമമാണിതു്. പോക പോ. വേണമെങ്കിൽ വേരെ വലുവരുതെയും അടുക്കൽ ഇന്ത പിട്ടോക്കു എടുത്തേ. ഭാഗരാത നീർജ്ജനക്കൽ ഇതൊന്നും പറഞ്ഞുകയില്ല.

“അല്ലോ, യജമാനേ! ഇംഗ്രേസ്റ്റിലുംസാക്കിയായി എന്ന് പറ ഞഞ്ചതു കളിക്കുമ്പു, അതു പരമാത്മമാണു്. ദയവുണ്ടാകുന്നേ, അരല്ല കിൽ ഇന്നരാത്രി എന്ന് വിശദ്ധുകൊണ്ടു ചരുതുപോകും.”

“എന്തു്? നീ പോകയില്ലയോ? എന്നാണും പറയുന്നതു്. അ പ്ലേക്കിൽ ഇംഗ്രേസ്റ്റരുണ്ടാണു്...

അതു നീർജ്ജനക്കൽ തന്റെ കൂപ്പായത്തിനടിയിൽ ഒരീച്ചുവച്ചിൽ നാ ഒരു കൈതേതാക്കട്ടുതു് തന്റെ രക്ഷകനീരു നേരേ ചുണ്ടി.

“എൻ്റെ ഒരു വമേ! ഇ അഭാവാഡോ ഇവിടെ പ്രതുപക്ക രം ചെയ്യുന്നതു്.”

“പോലിസുകാരൻ അതു അക്കലവയല്ല. എന്ന് കാറിക്കു വിളിച്ചാൽ മാത്രം മതി. അപ്പോൾ—”

“നാലും, നിങ്ങൾ അ ചുപ്പാം എന്നു ഒരു കൈ കളിക്കുന്നാണും. വിചാരിക്കുന്നതു്. ഇംഗ്ലീഷ്?”

“എന്ന് പറയുന്നതു കേംജി. മിശിനെ പൊയ്യോ. അതാണു നീ നിന്നു നല്ലതു്.”

“അല്ലോ അംഗാട്ടുണ്ടു്! നി.ഓഎടപേരു ഭാഗരാതൻ. എന്നാണു എ റിംഗ് മനസ്സു ലാഡി. ഇന്ത രാജുതു് എന്ന് ശത്രുവു കൂടിച്ചുട്ടിയ ചുജ്ജവന്റെ പേരാണു് അതു് എംബ എന്ന് ലാംബിക്കുന്ന താണംു്.”

അബ്ദൻ കരേന്നരും റിംഗ് നിന്നും; ഒരുവിൽ ഒരുക്കരമായ സ്വന്തത്തിനു് ഇ അഭാവാം നാശം. റിംഗ് ഭാഗരാതു്! ഇ ലി എംഗ്ലീഷ് ഫ്രേഡും അദ്ദേഹം നാശം റിംഗ് നാശം. നാശംകൊണ്ടു വിശദ്ധുക്കുമുണ്ടു്. അതു കർന്നുവുംഡാണു വിട്ടു

ദേഹക്കാരം നാശം.

രണ്ടാം ഭാഗം ലഭ്യമായി.

പ്രാതകന്മാർ.

അതിനുംഗമം ആ ഭാഗവോഷി ‘വന്നേഴു് രജുത്തിലെ ക്രമവുകളിൽകൂടി നിങ്ങളേലുമായി പഠിക്കുന്ന ചെയ്തു. അവൻ വിധിയേ ശക്തിചു; ചിലപ്പോൾ ചിരിക്കുന്നു, ഉടൻതന്നെന്ന തന്റെ ശിരോലോവന്നതെന്ന ശൈക്ഷണ്യം ചെയ്തു. ചിലപ്പോൾ പെട്ടെന്ന് ഒരു സ്ഥലാന്തര നിന്ന് എന്നൊരു വലിയവയും അതുള്ളതകരങ്ങളുമായ ഒരു ചില ഉദ്യമങ്ങളേക്കറിചു പഠ്റാലോചിക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു; ഉത്തരക്ഷണത്തിൽ അവയെ സാധിക്കുന്നതിനും പെട്ടെന്നാലും പിന്നെയും പുരോംഗരത്തെക്കു് എററാറും ക്രത്യാതിയായി നടന്നു.

ങ്ങൾ പുസ്തകംത്തിനേയും ചാർ നിന്നുംകൊണ്ടു തന്നീക്കു സംഖ്യിച്ചിട്ടുള്ള ഭാഗവോഷിങ്ങളെയും അവൻ ഓരോന്നായി വിശ്വിച്ചുപറഞ്ഞു. അങ്ങമിങ്ങും അലഞ്ഞുകൊണ്ടിരുന്ന അവൻറെ ഒരു ക്ഷീകരം സുവര്ത്തനു അനേപാഷിചു; എന്നാൽ അതു നില്ക്കുവായിരുന്നു.

ഒട്ടകം അവൻ നേന്നാലുത്താൽ അതുകൂടിതുമനസ്സുന്നായി ഉംച്ചു പറഞ്ഞു: “ഭയങ്കരങ്ങളായ ഉദ്യമങ്ങളിൽ വ്യാപുതനായിരിക്കുന്നതിനോ—അമൃവാ—തന്റെ കുറവങ്ങളുടെ തുവാനമാത്രതാൽ ലോകമെല്ലാം കിട്ടകിട്ടുന്നവയിൽനിന്നും ഒരുവനുമിൽക്കിരുന്ന വിധി എന്ന നിശ്ചയിച്ചിരിക്കുന്നു. എൻ്റെ തലയിലെഴുത്തു് അതുള്ളതകരം തന്നെ. ‘രബലവന്’ മല്ലുസ്ഥത ആവാലുമില്ല; ‘രബലവൻറെ കൂതുങ്ങൾ സാധാരണമാണെന്നും എന്ന പോലെ ആയിരിക്കുന്നും. എൻ്റെ അമൃഷ്ടം തന്നെയല്ലോ, എന്നും ഇവിടേയ്ക്കായി നയിച്ചതു്? നേപ്പാളത്തിലെവുറരവും ധനക്കാനയ ഒരു പ്രഭവിന്റെ സന്നാനം ‘വന്നേഴു്’ രജുത്തിലെ ജനങ്ങളിടും ഒപ്പാംതു അവലുംവിചു നടക്കുന്നതുകു തെ യാവക്കായി വിക്കരമോ? ആരക്കിലും എപ്പോഴുക്കിലും സപ്രസ്തവിൽകൂടി വിചാരിച്ചിരുന്നതാണോ? അതിക്കിഷ്ടരണ്ടായ കൂതുങ്ങളിലും സാധിക്കുന്നവും ദേഹത്തിനിരം മനസ്സിനിരം വേണ്ട ചെച്ചതനും ബലവും ഉള്ള നീം മുതാ മുഖ ശഭാന്തരഗവിതമായ നഘരതവിലുള്ള തെരുവുകളിൽ കൂടി പഴയക്കാനികളും ആവുത്തശരിരം ക്രഷ്ണപെട്ടന്നതിനും വള്ള മാഞ്ഞങ്ങളും കണ്ണടക്കിക്കുന്നതിനവേണ്ടി വുമാ എൻ്റെ ബുദ്ധിയെ

വേദനമെടുത്തതാണ്. എൻ്റെ ഒരാളുംശിലത്താൽ വളര്ത്തെപ്പുട്ടവ കും എൻ്റെ ഗ്രഹത്തിൽ നിന്നും ‘താരുകപീപി’ലെ ഉത്തമങ്ങളായ പാനസാധനങ്ങളാൽ തജ്ജഥിച്ച അതിനീച്ചങ്ങളായ ഫൈഡേജു ലൈ ക്ഷാലനംചെയ്യു വന്നവരും ലോകത്തിൻ്റെ നാനാഭാഗങ്ങളിൽ നിന്നും ലഭിക്കാവുന്നതുകൊണ്ടിയ ക്ഷാലനാധനങ്ങളും ഉദ്ദൃഢിച്ചു രണ്ടു ചെയ്യുവന്നവരുമായ ആളുകൾ അതെ, അങ്ങനെയുള്ള അവർ തന്നെ—ഇപ്പോൾ എൻ്റെ ആവശ്യങ്ങളെ തിരസ്സിക്കുന്നു. കഴുറു! അപിച്ചു വെളിച്ചുകൂടി അവർ എനിക്കു തന്നെനിലു, അമോ! അക്കമെ എത്ര ദേഹതാം—കൂരത! ജനങ്ങളുടെ കുത്തുറ്റും—ഈ ശ്രദ്ധകൾ കുത്തുറ്റും!”

അവൻ മതിക്കാക്കി; തല്ലി കൈകൈലേ മാറോടും ദിനംവശം ശ്രദ്ധകൾ വിട്ടു.

‘എതായാലും ഞാൻ അട്ടു സമീക്ഷം. എൻ്റെ വിധിക്കു ശ്രദ്ധ കുറഞ്ഞാണോ. മനസ്സുണ്ടും കഴുതയുടെ എല്ലാ അവസ്ഥയും നേരങ്ങളിലും എല്ലാ മാർദ്ദങ്ങളിലും കുടി ഞാൻ സമേരിക്കാം. എൻ്റെ അട്ടേം എന്തുതന്നെ ആയിരിക്കുമെന്തു; ഞാൻ സപ്പബുദ്ധിയെ ഉപേക്ഷിക്കുകയും. ഞാനിനിയും ഭ്രാം്യമായിത്തന്നെ പ്രവർത്തിക്കാ. നേപ്പാളിയമാരാൻ മാതൃകയായി ഉദാഹരിക്കുപ്പെട്ടേന്ന റംസലവ്’ പ്രഭവിന്റെ കമ്പ ഇന്നമുതൽ അവസാനിച്ചു. ഈ പ്പോൾ മുതൽ ഞാൻ ‘അഭിലൂക്കൻ’ എന്ന ഭിക്ഷുതനു ഒരു ചക്കം—ആ നാമം ലോകത്തിൽ ഗണ്യങ്ങളായ മാനസികാവസ്ഥകളിൽ എറിവും നീചമായ സ്ഥാനത്തയാണ്’ അധിരോധിക്കുന്നതു. എന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെക്കും ജാതിദ്വീപുണ്യങ്ങളും ക്ഷാമപീഡിതമാരുടെക്കും പട്ടികയിൽ അതു നന്നാമത്തെത്തന്നാണ്.

അവൻ സമീചത്തിൽ എന്നേ അനുഭവി. അഭിലൂക്കൻ ചുരും നോക്കി. ആ രാത്രിയിൽതന്നെ താൻ താഴെത്തുളിയിട്ടുംവന്നു ഇപ്പോൾ അന്തേമാതിരിയിൽ ഉള്ള രണ്ട് കുട്ടകാരോട് ദൈമിച്ചുവന്നു അയ്യും ആ ഘട്ടകനേക്കുന്നിച്ചു് അവൻ ഓമ്യംഭാഗി. മുഖഭേദം വരുത്തേണ്ടം അവർ എന്നേ അനേപാഷിക്കുന്ന മാതിരിയിൽ തജ്ജഥിച്ച ദുജ്ജികളെ ചുണ്ടിവും നയിച്ചു. അവർ അതെന്നേ ദൈവനെ അനേപാഷിക്കുന്നതിനും.

“എന്നെന്നായാണു അവരിപ്പോരം അനേപാഷിക്കുന്നതു്” എന്ന ചട്ടത്തു് അഭിലൂക്കൻ നോരണ്ടി മുന്നോട്ടു വന്നു ചുള്ളിപ്പിളിച്ചു.

അതു കൊലപൂതകികൾ പെട്ടെന്നു നിന്നു. അവർത്തനോ തമിൽ മത്തിക്കും അവ്യവസ്ഥിതമാരായി കാണപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു.

അഭിലൂക്കൻ രണ്ടാമതും ചുള്ളം വിളിച്ചു. അപ്പോൾ “അവ

നാണതു” എന്നോ “അവരിൽ കരാർ പറയുന്നതു” അവൻ സുജീമാ യി കേൾക്കാമായിരുന്നു. ഒരു നിമിഷം കഴിഞ്ഞു അവർ പത്രക്കു അവൻറെ സമീപത്തെക്കു ചെന്നു.

അലിപ്പുന്നൾ നിന്നെടത്തുതന്നു നിന്നു. പക്ഷേ, അവൻ തന്റെ വഡ്ഗത്തെ അതിന്റെ ഉറയിൽക്കൂട്ടിം ഉണ്ടി. ഒരു മുന്ന് അപരിചിതമായം കൂറ മുതൈയായി വന്നതിനു.

അവരിലെലാങ്ങവൻ — ‘നീ എന്തിന്നാണു വാഴ്ത്തിയതു?’

അലിപ്പുന്നൾ — ‘നിങ്ങൾ മുരു നിൽക്കുന്നതിനുതന്നു. നിങ്ങളാരാണും’ എന്തിന്തിരിയാം. മറ്റൊരുവയ്ക്കു ജീവനാശത്താൽ ജീചിക്കുന്ന ചീല പരമാത്മികളായ മറഞ്ഞുരാണു നിങ്ങൾ’.

നോമത്തവൻ — തൊണ്ടലേ ഉള്ളേറിച്ചുപ്പേ നീ ചുള്ളം വിളിച്ചതു’.

അലിപ്പുന്നൾ — അതു.

രൈവൻ — തൊണ്ടലേക്കുണ്ടു നിന്നുക്കുറ്റുകാൽ സാല്പുമാണു?

അഭി — “കേൾക്കുതന്നു. തൊൻ ഒരു മഹാദാനിപ്പുന്നാണു. എന്തിക്കു വിശക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ കവചത്തിലിൽനിന്നും എന്തിക്കു വല്ലതു തരണോ.”

രൈവൻ — “ഭിക്ഷയും? ഫോ! ഫോ! അതു കൊടുക്കാം. നൈംബളിൽനിന്നു ഭിക്ഷ — സത്യം തന്നു. എല്ലാവിധത്തിലും നിന്നുക്കു ധാരാളം ഭിക്ഷകിട്ടും, സംശയം ഇല്ല”.

അഭി — അബ്ദുക്കിൽ അവയ്ക്കു പണം എന്തിക്കു കൂടുതൽ തരികെന്നു. അതു കൂടുതൽ വീടുന്നതുവേണ്ടി വേലാ ചെയ്യും.

രൈവൻ — എന്നാൽ നീ ആരാണുന്ന പറക്കുതന്നു.

അഭി — ഒരു ഉപവാസിയായ ദരിദ്രൻ; ഇംഗ്രേസ് എന്നു കാരാ കൂപ്പുതരന്നായ മരീറായവനാം ഇല്ല. ഇപ്പോൾ എന്നെങ്കാണ വസ്തു ഇപ്പുകാരമാണും. ഇനിമേരൻ — എന്തിക്കു സാമ്പ്രദായം ശരിരശക്തിയുമുണ്ടു്. ഇംഗ്രേസ് മുന്ന് വരി എല്ലക്കൂടാൽ സംരക്ഷിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്ന എഡയത്രെത്തപ്പോലും കത്തിത്തക്ക്കിന്നതിനുകഴിയും. അതുന്നുകാരത്തിലും, ശരിയായ ലക്ഷ്യസ്ഥലത്തു സുക്ഷ്മമായി കൂത്തുന്നതിനു് എന്നെന്നു കണ്ണിന്റെ സഹായത്താൽ എന്തിക്കു കഴിയുന്നതാണും.

എതക്കു — എന്നാൽ കുറച്ചുമുന്നപേ നീ എന്നു താഴീതിൽ? യിട്ടെന്തിന്നാണും?

അഭി — വല്ലതും കിട്ടുമെന്ന് വിചാരിച്ചു”; എന്നാൽ അവൻ ജീവനെ രക്ഷിച്ച എന്തിക്കും അതു പ്രോഹി ഒരു കാത്തുപോലും തന്നില്ല.

ଲ୍ୟାଟକନ୍ଦାର—ହୁଣ୍ଡି? ଅତୁଯୁଂ ନନ୍ଦାଯି; ଶ୍ରେଷ୍ଠମିତ! କେବୁ
କୁ! ନି ବିଶ୍ଵାସିଗାୟିରିକଷମୋ?

ଆଜି—ଅତୁହାପାଇନନ୍ତ ରହିକଲୁମ ଆପଣରୁମ ପରକାଳୀଣ୍ଡ.

ଲ୍ୟାତ ହୁଏ! ତା ପତିତ୍ୟକହୁକାଳୀଣ୍ଡରେ?

ଆଜି—ଏବେଳେ ଏହାଯଂ ନିଅପରାକ୍ଷ ସମୀପମାଣଲ୍ଲୋ. ନି
ଜେତୁଚିତ ପୁରିକହରୁକୁ “ହୁଣ୍ଡାଫରେଟେଣ୍ଡାଲେ” ଲେଖିଥିଲୁଣ୍ଣା
ଯିବିକଷମ.

ଅତୁ ଡେଙ୍କରମାରାଯ ମୁଣ୍ଡ ଶ୍ରେଷ୍ଠମିତମାତ୍ର କୁଟି ତମିତ କା-
ରେଣେରାମ ଗ୍ରାମପଞ୍ଚାଶିଳେ ଚେଷ୍ଟେରିବେଳୀରଶେଷମ ତଣେତୁଚିତ କରା
ବିକଲ୍ପ ତିରିବେ ଉଠିଲିଟି.

ଆବରିତ ତତ୍ତ୍ଵବଳ—“ଏନାହିଁ ଧରିକ ତଥା. ନମ୍ବର ନ
ମୁଦର ଗ୍ରାମତିତିଲ ପୋକାମ. ଚିଲ କାହୁଁକେବେଳିଛି ତୁମା
ତତ୍ତ୍ଵବୁକାଳିତ ପାତ୍ର ସଂସାରିକଣାତୁ ବୁଲିଶ୍ରୀଳୁତ୍ୟାରୀ”

ଆଜି—ଜୀବି ନିଅପରାକ୍ଷରାମଗାମିକଷମ. ଏନାହିଁ ନିଜାଲିତ
ଅତୁରଙ୍ଗିଲୁମ ଏବେଳା ତା ଶାତ୍ରବିରେଣ୍ଡାଲେ ଗାନ୍ଧିକାର୍ଯ୍ୟାବେ
କାଳ ନୋକିକେବାରିବିଳ! “ଶ୍ରେଷ୍ଠମିତ! ତୋର କରେ ମୁଣ୍ଡ ଚେଷ୍ଟୁ
କ୍ଷମିକଷମ. ଅନ୍ତିର ପାକର ତୋର ନିଅପରାକ୍ଷ ତା ସମେତ
ରାଯିରିକଷମାମାନ ଶପଦମ ଚେଷ୍ଟୁନା.”

ଲ୍ୟାତକନ୍ଦାର “ତଣେମା ମାନମ ଉତ୍ସବରାରୀ”, ନିକଟ୍ଟରୁ
ତୋର ଓହାପଦିପ ସଂଭବିକାରୀଣ୍ଡ; ନିକଟ୍ଟରୁ ପ୍ରତିକାଳୁମ ତତ୍ପାତ୍ର
ଯା ଚେଷ୍ଟୁନାବଳ ତଣେତୁଚିତ ଶାତ୍ରବାୟିରିକଷମ. ନିଜେଣ୍ଡାଲେ
ଉତ୍ସ ତତ୍ତ୍ଵବଳ ତଣେରିକେ ନାହିଁବାଣୀରୁଣ ଚେତା. ପୋଡ଼ିକେବେଳ. ତା
ଜେତୁଚିତ ଅନ୍ତରାମିକରେଣା.

ଆବର ନକଣାତୁକଷମ. ଆଜିଲ୍ଲାଙ୍କି ଆବରିତ ରଣ୍ଟପେଇକଟ
ମଲ୍ଲୁତିଲାଯି ନକଣ. ଆବର କ୍ରତୁକ୍ରତ ସଂଶୟତେତାଟକୁଟି
ଚରଦ ନୋକି, ଏନାହିଁ ଅତୁ ଲ୍ୟାତକନ୍ଦାକୁ ଓହାପଦିବାରେତିର
ଉତ୍ସତାଯି ଆବର ତୋରିଲିଣ୍ଠ. ତା ତୋରୁତିବେଳିରେ ଚକରେତ
କାହିଁ ଆବର ଆବରନ କ୍ରତୁକ୍ରତିକେବାଣ୍ଡାପୋଯି. ଆପିଟ କିନାନିତ
ନ ତା ପତିତାରୀତି ଏହିପଦିବାର କୁଟି କରି, ପଦ୍ମନାଭିବେଳିର ଅନ୍ତର
କରେଇଯୁତୁ ତା ଆଶରେତେକଷମ ତୁଷରତୁପୋଯି. ଅବିଟ ଅନ୍ତର
କର୍ଯ୍ୟାନ୍ତି, ପଲ ତତ୍ତ୍ଵବୁକାଳିତ ହିକାଳିକାଳିତ କଟକୀଁ, କଟକଳ
ତା ନାହିଁ ଗ୍ରାମତିବେଳିର ବାତିରୀ ମୁଢି ବିତ୍ତିତ୍ତ. ତା ଯୁବତି ବ
ନା ଯାତିରୀ ତୁରିଲା. ଆବର ଆବର ତା ସାଧାରଣାରିତିରୀତ
ଉତ୍ସତିର ଏନାହିଁ ନୁବକରମାଯାତ୍ରମାଯ ତା ମିଶିଲେବକ୍ଷମ କ୍ରତୁକ୍ରତା
ଶକ୍ତିପୋଯି. ତଥା ଏହିକେବାଣ୍ଡାପୋଯି କ୍ରତୁକ୍ରତିକେବାଣ୍ଡାପୋଯି
ରୁମା ବିଶ୍ଵାସିକଣାତୁ ଅପାଯକରମାବେଳା ବିଚାରିତ୍ୟକଷମାଣ୍ଡି

അന്ന അസ്പദമാലയൻ അല്ലെങ്കിൽ കണ്ണിതന്ന്
മായ അഭിപ്രാന്തനെ ആ യുവതി അത്രത്തേരാട്ടകൂടി പിന്നോയും
പിന്നോയും നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു.

മുന്നാം അല്പഃ്യാധി.

ബലപരിക്ഷ.

അവരെല്ലാവരുളിയുള്ളതനും അധികനേരം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പ്, സെസാറ്റ് (അരതായിരുന്നു ആ യുവതിയുടെ പേര്) വീണ്ടും വാതിൽക്കലേക്ക് വിളിക്കപ്പെട്ടു. അപ്പോൾ ആവശ്യത സം ഘടത്തിൽ രാജ്യപോരുക്കുന്ന വന്നുചേരും. അവർ തങ്ങളുടെ അം പരിചിതനും അതിമിഥൈ കേശാഭിഷാപം പതിശേഖിച്ചു.

അഭിപ്രാന്തനും ആ മാനൃമായ സഹായനിലേക്കു തുടരിക്കാം എന്ന് വന്നവരിൽ ഒരു വന്ന “എന്നാലിപ്പോൾ നിന്നേരു സ്വന്തമായ എന്നതാണെന്നും തുണ്ടാം കാണാതെ” എന്നാം പരത്തു, സമീപത്തു കാണിക്കാണിരുന്നു. ഒരു വിളക്കട്ടുള്ളതും, അഭിപ്രാന്തനും മുഖം മുഴുവൻ കാണാത്തകവെള്ളം ഉയർത്തിപ്പുടിച്ചു. “എന്നേരു ദേശവമേ! എന്നേരു സമസ്യാപാപങ്ങളേയും ക്ഷമിക്കണേണ! എന്നാതുള്ളൂടുവിനു അവനെ! എന്നതാവലക്ഷണംവിടിച്ചു കഴുതയാണോ?” എന്ന സെസാറ്റു നിലവിലിച്ചുംകൊണ്ടു വേഗത്തിൽ പിന്തിരിഞ്ഞു, തന്നേരു മുഖത്തെ രണ്ട് കൈകൊണ്ടു പൊതി; ഭൗതികമായ ഒരു നോട്ടംകൊണ്ടായിരുന്നു അവന്തിന്റെരം പറഞ്ഞതു.

ലാതകമാരിൽ ഒരു വന്ന പറഞ്ഞതു. “എടക്ക കൂളി! ശ്രൂവമാ പു തന്നേരു സ്വന്തമാക്കുകൊണ്ടതനും നിന്നു ഒരു ഏതുകനായിട്ടുണ്ടിച്ചിരിക്കുന്നു. എടോ! താൻ വിശ്വാസമായിട്ടു പറഞ്ഞതുകൊണ്ടു. താനിതുയും കാലം കഴുതാത്തിൽ കയറാതെ രക്ഷപെട്ടതു എങ്ങിനെയാണോ? താൻ ഒട്ടക്കാതെരുവാടിയുള്ളതു് എത്ര ജയലിൽനിന്നാണോ?”

അഭിപ്രാന്തൻ കൈകൾ മടക്കിപ്പിച്ചുംകൊണ്ടു, തന്നേരു ശ്രൂതാക്കരി വിരയ്ക്കുത്തകവെള്ളുമുള്ള സ്വന്തരേതാടം അധികാരിയാണു വത്രതാടം തുടരിക്കു. “താൻ നിങ്ങൾ വിഭവിക്കുന്നതിനുണ്ടും ഒരവന്നായിരുന്നുകും അതുയും നല്ലതുനുണ്ടും. എന്നേരു ഭാവിജി വിത്തിന്നേരു രീതി എത്രവിധമെങ്കിലും അതിനിക്കുടു, ഇംഗ്ല

അൻ എന്ന അതിനായിട്ട് സ്വീച്ചിച്ചിരിക്കുന്നുണ്ട്” ആക്കം അതി കൈക്കുവിച്ചു കരം പറയാനില്ല.”

എാതകനുരമ്പുപേരും കുറെ അക്കലെ മാറിന്നിന കുറേനും ആളുലോചിച്ചു. അവരുടെ ആളുലോചനയുടെ വിഷയം എന്നൊന്നും ഉണ്ടാക്കാൻ ശ്രദ്ധിക്കാൻ ശ്രദ്ധാസമില്ലല്ലോ. ആ സമയം അഭിലൂനൻ അവിടെ നടക്കുന്നതിനേക്കുറിച്ചു് അലക്ഷ്യമായും സ്ഥാധാനത്തോടുകൂടിയും ഇതുനിൽക്കും.

നാലമ്പു വിഭാഗികകൾ കഴിഞ്ഞപ്രോം അവർ വീണ്ടും അവരുടെ അട്ടക്കൽ എത്തി. അവരിൽ എറുവും ദേഹങ്കതിയും അധികം ഭൗമാധികം മുഖാവവുമുള്ള ഒരു മറുള്ളവരേക്കാൾ ഒന്നരബാടു് അടിക്കരിക്കുന്ന അടിമുന്നോട്ട് മുജ്ജ നെ പറത്തു.

“പ്രിയഭ്യൂധിത! കേരിക്ക ഈ ‘വന്നേഴ’രാജുത്തു് ഈ പ്രോം അന്നു റലാതകനും മാതൃമെയ്യുള്ള. അവരെയാണ നീയി പ്രോം കാണുന്നതു്. നീ അതുമനനായിരിക്കാമോ? നീന്നു വേണ്ടുന്നതാളും പണിയുണ്ടായിരിക്കും സംശയിക്കുണ്ട്. എന്നും പേരു ‘മാച്ചും’ എന്നാണു് ഇരു സംഘത്തിനും പിതാവു്. ചെമ്പിച്ചു തലമടക്കയുടുക്കിയ ആ ഉറച്ച ദേഹമുള്ള യാർഡ് ‘ബാലേഴ’നെന്നു. വിളിക്കപ്പെട്ടുനും. താമസൻ എന്നാണു് ആ പുള്ളിക്കണ്ണൻറെ പേരു; ഒരു പെരുകുളം പെരുവാൻറെ മഹാശൻം ഇന്നു രാത്രിയിൽ നീ കൊ നിർഭയമായി പെരുമാറിയ തു്. സെസംഗയുടെ അംബേദ്വരത്തു നിൽക്കുന്ന ആ തടിച്ച ചുണ്ടുകളിൽ ഭീമസുന്നൻ ‘സ്മൃതക’നമാണു്. ഈപ്രോം തെണ്ണലെ എല്ലാവരേയും നീന്നു മനസ്സിലായല്ലോ. നീ കൈയിൽ കാലിപ്പാത ഒരു പിശാചായതുകൊണ്ട് തെണ്ണലുടെ സംഘാതിൽ നിന്നു ചേഷ്ടനാറിയാ തെണ്ണഡിക്കു മനസ്സില്ലോ. പരക്കു, ആലൃതായി നീ തെണ്ണലോട് ടരമായ്മായി പെരുമാറുമെന്നു തെണ്ണഡിക്കു ഉറപ്പു തരണാം.”

അഭിലൂനൻ ചിരിച്ചുകൊണ്ട് ‘എനിക്കു വിശക്കനു് എന്ന ഇറമുത്തു്.

‘പറയുണ്ടാ! നീ വിശപ്പുന്നായിരിക്കുമോ?’

‘അതു സംശയിക്കുന്നു തിച്ചപ്പെട്ടതേതണ്ണംനു്’

‘നോക്കുടാ കുള്ളാ! നീ ചതുഃപ്രക്കുപ്പുമെന്നുള്ള ആലൃതെത സംശയത്തിനു് നിന്നും തലപോരയുന്ന കുളിക്കോ! മധ്യരാജാവി കുറെ കൊട്ടാരത്തിൽതന്നെ ചേന്ന രക്ഷപ്രാപ്തിക്കു; ഒരു തുടർ പീരകികളാൽ നീ രക്ഷിക്കപ്പെട്ടുണ്ടോ; എന്നാലും നിന്നു തെണ്ണഡം കൊണ്ടും; നട്ടച്ചില്ലായാലും ശരി. ഇതിനേക്കുറിച്ചു നീ നല്ലപ്പണം ച

നിക്കണം.. തെങ്ങരി എതക്കമാരാണെന്ന നീ മറന്നകളുയരും; കേട്ടോ.

‘നിങ്ങളിൽത്തൊന്നാ എന്നോട് പറഞ്ഞിട്ടാവല്ലെന്നും. എനിക്കു കരു ഭക്ഷണംതരിക. പിന്നെന്നിങ്ങൾക്കു രസമായിരിക്കുന്നിടത്തോ ഇംഗ്ലൈൻ, തൊൻ സംസാരിച്ചുകൊണ്ടിര് കഴു. ഇപ്പോൾ എനിക്കു വിശകമനം. തൊൻ എന്നെങ്കിലും ഭക്ഷണത്തിന്റെ യച്ചി ഓറി ഞിട്ട് ഇപ്പോൾ ഇങ്പത്തിനാലു മനിക്രൂരു കഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു.

ബൈബാൾ ഉടനെ വെള്ളിപ്പുതുങ്ങൾ നിരച്ച ഭക്ഷണസാധനങ്ങളും പാനീയങ്ങളും കൊണ്ടുവന്നു, അലിപ്പുനന്നീ മുന്നിൽ വച്ചു.

അവളിൽനാണു മന്ത്രിച്ച് ‘ഒരുത്തൻ’ ഇവനെ നീറബംകുടാ തെ നോക്കാമായിരുന്നുള്ളിൽ—, ഇവൻ മരാഷ്യത്രപതിന്റെ ഏതാണ്ടംമേങ്കിലും ഉണ്ടായിരുന്നുള്ളിൽ—, നിശ്ചയമായിട്ടും ഇവൻ ആച്ചൻ ഒരു രാഷ്ട്രസാമ്പത്തികജ്ഞനം. അല്ലെങ്കിലും തെ ഇതു ഭക്ഷണമായ മുവാഡം ഉണ്ടാകുന്നുണ്ടാണെനിന്നു? അല്ല! ഇതൊരു കുറുമുഖം മാത്രമാണോ? പക്ഷേ, ഇതു ഭക്ഷണമായ ഒരു വേഷധാരണവും തൊന്ത്രിത്രാവര കണ്ടിട്ടില്ല:

അലിപ്പുനന്നീ ഇതൊന്നും അലിച്ചില്ല. അയാൾ ഭക്ഷണപാനീ യങ്ങരി മുറയ്ക്കു കഴിച്ചുതുടങ്ങി; ഇന്തി ആദ്ദുമാസത്തേക്കുള്ളിലുള്ളടക്കി ഇപ്പോൾ തൊന്ന കഴിച്ചുകളും യാഥാദാനാജാജിനെന്നു. അതു എതക്കും അയാളെ തുള്ളിയോടുകൂടി നോക്കി, ഇതു വിലയേറിയ ഒരു ലാഭത്താൽ അന്വോന്നു, അഞ്ചിന്നറിച്ചു.

ഈ അപ്പസ്വരത്തിൽ അലിപ്പുനന്നീ ശാരിരവല്ലെന്നും ചെയ്യുന്നതും അരാചിതമായിരിക്കുന്നും. അവൻ ഒരു യുവാവും നല്ലവല്ലെന്നും കുമ്മായ ശാത്രത്താടക്കിയവനും ആയിരുന്നു. അവൻ അരവയ വഞ്ചിപാം, (നമ്മുടെ കുമ്മകളിലും ഭിജവിന്നീരു വേഷത്തിനു മാതൃകയായി സ്ഥിക്കിക്കുമായിരുന്നതിനല്ലെന്നും ഭക്ഷണത്പര്യം. വെള്ളപ്പും മുളകു ദൗർമ്മവൃത്താൽ അവൻ ആകാരം വില്ക്കുന്നമാക്കി ചെച്ചിപ്പുട്ടിട്ടില്ലായിരുന്നാവെങ്കിൽ, കമ്പിതമായി സ്വീകരിക്കുന്നും തെനും ആയം വിചാരിക്കുന്നില്ലായിരുന്നു. കുറതതും, നിന്മക്കില്ലെന്നും, എന്നാൽ നീണ്ടതും പ്രശ്നവുമായ അവൻ കേരശജ്ജപാം, ത വിട്ടുനിമായ കഴുത്തിനു ചുറ്റും മണ്ണത്തിനിരുള്ള മുത്തുമായി പറന്ന ചിതർക്കിടന്നിരുന്നു. ഉണ്ണം വിവിശ്ശാശായ ദന്തങ്ങളും വെളിയിൽ കാണാത്തകവല്ലും അവൻ വായ് പിളന്നിരോ; എന്നമാത്രമല്ല, ചണ്ടുകുറഞ്ഞ സഭ ഉണ്ടായിരുന്ന ഒരു വിറ, അവൻ മുഖാവത്തിന്റെ കൂരത്തെ വലിപ്പിച്ചിട്ടും ഉണ്ടായിരുന്നു. അവൻ കുഞ്ഞു്—(ഒന്നും ഉണ്ടായിരുന്നാലും.) — ആത്മത്തിൽ കഴിഞ്ഞ

തു മിക്കവാദും അടങ്കത്തും ആയിരുന്നു. ആ തുറന്തിരിക്കുന്ന ഭാഗത്തെന്നും ഇരുണ്ടതും നിബിഡവുമായ പക്ഷും ഒളിസ്തുടങ്ങുന്ന ആകുമ സാഹതാൽ ആ ദ്രോം കിക്കപ്പേരും വരുന്നു. ഇങ്ങനെ അംഗാളിക്കുന്ന സപ്താവഞ്ചലിൽ, ചില ചിത്രപ്പണികളിൽ മാത്രം കാണപ്പെടുന്ന ഗർത്ത ക്ഷേമം, കരിന്നങ്ങളും എല്ലാ ഭർത്താങ്ങളിൽ ദേഹത്രമാകുംവരുന്നും പ്രത്യക്ഷിച്ചേണ്ടിരുന്നു. അംഗാളിക്കുന്ന നിന്നുമായ ഈ മുഖലക്ഷ്യം സ്വഭാവിയുടെ ദേശപ്പെടുത്തുവെയാ, എഡുത്തിന്നും ഭർത്താവെത്തുവെയാ, അമബാ, അതിനെ രണ്ടിനേയുംതന്നെയാണു സുചിപ്പിച്ചിരുന്നു.

‘ഇപ്പോൾ എനിക്കുത്തുള്ളിയായി’. അപ്പോഴം ചുന്നുമായിരുന്ന ഒരു ചാഡകത്തെ നിലവരത്തിനെത്തുംകൊണ്ട് ‘അഭില്പന്ന് നിലവി ഇച്ചു. ‘നിങ്ങൾക്കുവാക്കിച്ചു’ എന്തെല്ലാമാണുറൈഞ്ഞതു? ഹോടിച്ചുകൊടുവിൻം. തൊൻ ഉത്തരം പറയാൻ രാജുാദായിരിക്കുന്നു’.

മാമ്പൻ പ്രതിവച്ചിച്ചു. ‘പ്രമദമായി വേണ്ടതു’ നിന്നും ഏ ചപരിക്കുവാൻം. അതാണപ്പോൾ നമ്മുടെ തൃത്യാംശത്തുവരുമായിട്ടുള്ളതു. നിന്നുംതന്നീയാറിയാമോ?’

‘അംഗതവെന്താ? പരിക്കുച്ചു നോക്കുന്നു’

സൈന ഒ പാതുങ്ങളിൽ മറഞ്ഞ ഉടനെ മാറ്റിപ്പെട്ടു.

‘എംഗോ അഭില്പന്ന്! തെങ്ങളിൽ ആരോട്ടാണു ഇന്ത്യിചെ സ്ത്രാൻ നീ നിയുതിച്ചിരിക്കുന്നതു? തെങ്ങളിൽ ആവരണ്ണാൻ’ അ ക്കാഞ്ഞത്തിൽ അതു സമർപ്പിച്ചുത്തു ആ പിതൃജനപ്പോലെ എ കൂപ്പുത്തിൽ തോല്പുക്കുമെന്ന നീ വിചാരിക്കുന്നതു?’

അ ഘാതകനുശരൂവാങ്ങംതുടി പൊട്ടിച്ചിരിച്ചു.

‘എന്നാൽ ഇപ്പോൾ ബലാപരിക്കുവാക്കട്ട’ അഭില്പന്ന് ദേ ക്കമായി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. ‘നിങ്ങളുണ്ടാണു’ എതിക്കുത്തതു?’

മാമ്പൻ പറഞ്ഞു. ‘എംഗോ! നീ തൊൻ പറയുന്നതു കേൾ കൂ; ആല്ലോ എംഗോടു മാത്രം നേക്കുക, പിന്നീട്’ എങ്ങനെയുണ്ടു ആളുകളോടാണു നീ മല്ലിടേണംതെന്നു മനസ്സിലാക്കു. തെങ്ങൾക്കു ആളുകളും അംഗോക്കുവായായ വുല്ലമാരോ ആളുജന്നാണോ നീ വിചാരിക്കുന്നതു?’

അഭില്പന്ന് നിങ്ങയെഞ്ചുകുടി ചിരിച്ചുംകൊണ്ടുള്ളതും പറഞ്ഞു. മാമ്പൻ പേപ്പുംവന്നു. അവൻറെ സ്നേഹിതമാർ കുക്ക വിളിച്ചുംകൊണ്ടു കൈകൊടുത്തുടങ്കാൻ. അഭില്പന്ന് പറഞ്ഞു. “കാ തു! കാതു! ഇപ്പോൾ നേരംപോക്കിനു എന്നുക്കു നല്ല ഫസമണ്ണു”. എന്നും കട്ടികളേ! നിങ്ങൾ സുക്കുച്ചുകൊള്ളുന്നും.” അതേസമ യംതന്നെ അംഗാർ തന്നും ശക്തിയെല്ലാം പ്രയോഗിച്ചു മാമ്പുന്ന

ങ്ങ കൊച്ചുക്കിയെപ്പോലെ തജ്ജിയിട്ട്; സ്ഥലകൾനും വലത്തും പിതൃസംഖ്യയും ഇടിച്ച മരിച്ചിട്ട്. താമസനെ മരിഞ്ഞെട അരങ്ങേശാറുവാൻ വരെയും കീഴമേലായി ഉള്ളട്ടി. ബലേശൻ വൈത്ത നൃഹരിതന്നായി സ്ഥിപത്രത്തു ഒരു ബാഡിമേൽ കാണപ്പെട്ടു.

തോല്ലിക്കപ്പെട്ട എലാതകമാക്കി മോയൈം പുരുഷന്തിനു മുന്നു നാലുവിന്റെഴുകുകൾ വേണ്ടിവന്നു. ഈ ദാങ്ങമായ പ്രദർശനത്താൽ അതുള്ളതെപ്പെട്ടു, ഒസ്സും ഭയപ്പെട്ട വിരചുകൊണ്ടിരുന്നു. അഭി സ്വന്നൻ അടുമാണം ചെയ്ക്കുയിരുന്നു.

ടടക്കം മാധ്യമം വേദനപ്പെട്ട അംഗസന്ധികളെ തിരമിക്കോ എഴു പറത്തു. ‘എന്നെന്നു പരിപേരുവാണു, അവൻ നമ്മുടെ നായ കുന്നാണോ! ഒസ്സും നമ്മുടെ നന്നാന്തരം അറിയിൽ വേംനു അവൻ കിടക്കു തയ്യാറാക്കാൻ.’

‘അവൻ സാക്ഷാത് പിശാചിനോട്ടതനു യുദ്ധംചെയ്യിരിക്കുന്നു’ എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു താമസൻ, ഇളക്കിപ്പോയ തന്നെ കൈമുട്ടിനു യഥാസ്ഥാനത്താക്കി.

രിക്കൽക്കുട്ടി ബലപാരിശ്രോധനയ്ക്ക് “ആദിം ആ റഹമദിള്ളി തായി കാണപ്പെട്ടില്ല. രാത്രി അകാലമായി. അമ്പും, പ്രഭാത സാമീപ്യത്താൽ അങ്ങനെവള്ളുമായ ആകാശത്തിന്നും പുംബാഗം നീലനിറമായ സമുദ്രജലരത്തി പ്രതിബിംബിച്ചു മനോഹരമായി കാണപ്പെട്ടു. എലാതകമാർ തമിൽപ്പിരിഞ്ഞു അവരുവയെടു അറിയിൽ ഹോയി ശ്രദ്ധിച്ചു.”

‘ഒരു ദിവം അംഗുഠയോ..’

കംറി.

എഡും വിഡിയ തിരുലും ഭാക്തരന്നായ നമ്മുടെ അഭിസ്വന്നൾ ആ സംഘരണിലെ അംഗമാരി വേഗം; അധികംകാലം കഴാളുന്നതിനു മുമ്പേ അവൻ ആക്കുക്കുക്കും അവനിൽ നിന്നുമീമമായ ഒരു ബുദ്ധി മാനം തോന്ന ഗതിക്കാം! എലാതകമുഖത്തിയിൽ അവനും അവനും അംഗുഠാകമായി തന്നെ അംഗുഠസാമ്പാദനം ചെയ്യുന്നതാൽ അവൻ അവാ നാശുന്നമിക്കയും വിലാശം കൂടാവും. അവൻ അതുള്ളതുമാണു അഭ്യന്തരം കുറാം. സംശയം ചാവിത്തമാണു ബുദ്ധിസ്ഥാനത്തും നാം ദിനി ചിലപ്പും കുറാം. ദിന പാഠം ദിവസയുംവാക്കാണും അവൻ നാ പ്രയും സ്ഥാക്കുകയും അവൻ നാശുന്ന ചന്ദ്രം. ഒസ്സും ദിന നാം ദിന

വനെ സ്നേഹിക്കുന്നതിൽ താല്പര്യമുള്ളവളായി കാണുപ്പേട്ടു. പാക്ഷി അവൻ എറുവും വിത്രപിതാന്നായിരുന്നു.

അഭിസ്ഥനിൽ മനസ്സിലാക്കിയിരുന്നതിനുണ്ടാം, മാത്രം ആ ദി ആസംഖ്യാതതിലെ നായകനായിരുന്നു. അവൻ ദേഹത്തിൽ, കൂടുതലിയും, തൃത്യശശ്വത്തിൽ വൈദഗ്ധത്തിനും, അന്തിക്കരണത്തിനും ഉ ചാദശശശ്വത്തിൽ അത്രുഖാൻം, അ ത്രിമലപ്രവൃത്തികളെ അവയുടെ പര മതമമായ പഞ്ചജ്ഞാരതേതാടക്കുട്ടി നടത്തിപ്പോരുന്നാവൻം ആയിരുന്നു. കവച്ചയിലും കൊലപാതകക്കണ്ണിലും ചിന്നപ്പുതി കിട്ടിപ്പെന്നി കുന്ന മുതലുകൾ എല്ലാം അവകന എൻ്റെപ്പിക്കുന്നായിരുന്നു പതിവു്. അവൻ, അതു് എല്ലാവക്കും വിഭാഗിച്ചു കുടക്കശും. താനും മറ്റും ഒരു ഇളവക്കണ്ണിലുള്ളതോലെ ഒരു ലാഘവ എടുക്കും. അവൻ ഒരു ലോകത്തെയും പരിഞ്ഞയച്ചിട്ടും അഴികളും വരിയോലും അതു് വിണ്ണം പറവാൻ അവനു കഴിയാത്തവിധത്തിൽ തീർഖലമായിരുന്നു. പല പേരുകളിൽ അവൻ ഒമ്മക്കിൽ നിന്നും തന്റെപ്പോയിരി കുന്നു. (തന്റെ ഉച്ചാരത്തെത്ത ചിന്തനയും അനുബന്ധമാക്കി താല്പര്യം ജനിപ്പിക്കണമെന്നാണെങ്കിൽ ദയാപൂർഖമായ വിച്ചാർഥത്തു കുന്നിക്കു് ഓമ്മയണായിരുന്ന താൻ ചെയ്തിട്ടും കൊലപാതകക്കമ കളും തന്റെ വിത്രമാവണ്ണാണെങ്കിൽ ധിന്നുരിക്കുന്നതു് അവൻു് എ രംഭം സന്ന്മാപ്തകരമായിരുന്നു.) അവൻ അതുയണം പ്ര ത്രേകമായി മെിന്റത്താണു് സുക്ഷിക്കപ്പേട്ടിരുന്നതു്. അവും, ഒരു അരിച്ചണായിരുന്നതാണു്. അതിനുകുത്തു പലമാതിരിയിലും ഒരു കരാറികളിലും, കൈത്തോക്കകളിലും, തോക്കകളിലും, പല മാതിരിയിലും വയ്ക്കുവയ്ക്കും നാനാപ്രകാരങ്ങൾ ഉപയോഗിക്കപ്പേണ്ടോവയ്ക്കുമായ വിഷസാധനങ്ങളിലും, പല മട്ടിൽ വേഷമാണരാണുള്ള ഉപകരണങ്ങളിലും റംഭം ലോംക്രൂട്ടാതെ ശേഖരിക്കപ്പേട്ടിരുന്നു. തെച്ചിവനാം അവൻ അഭിസ്ഥനനെ തന്റെ ആയുധാലങ്കിലേയും കുടിക്കുണ്ടോയി. മാപ്പും — “നീ ഒരു നല്ല ദെയ്തുംഗാലിയായിരിക്കുന്നതു മെന്തുള്ളതിൽ എന്നിക്കു സംശയമില്ല. ഇതുവരെ ഏങ്ങളിടെ ഒന്നായ്ക്കുന്നതു നീ ഉപരവുണ്ടാം ചെയ്തുവരുന്നതു്; എന്നാൽ ഇനി നാ തന്നത്താണും സംശയിച്ചുകഴിക്കുണ്ടെന്നു കാലമായിരിക്കുന്നു. ഇതാ നോക്കു്! നന്നാ നാരം ഉയക്കുകൊണ്ടണാക്കപ്പേട്ടും ഇ ഇം ഉപയോഗിക്കാൻ, നീ നീ നികുതിക്കുന്ന അള്ളിനും ശത്രുവിനും നീഡിത്തത്തു് നീ ഇതു് ഒരു അംഗൂഢം ആഴംതും കത്തിയു് കുടിശാതു അഞ്ചാം നിന്നുക്കു് ഒരു വരാഹമും കുലിത്തും രണ്ടാംഗൂഢംമാണെങ്കിൽ പ്രത്തു വരാഹമും താഴും. മൂന്നാംവാർ ഇത്തപ്പരു രാധ. ഇം കരാറി മുഴുവനമാണു് നിന്നും ഇന്ത്യൻവാദവല്ലാണു് മാ ചോപ്പിക്കും. ഇം കു

ଶ୍ରୀକିରଣାଳ୍ପିନୀ କଂଠରେ କହିଲା? ହୁତକାଣ୍ଡ କରିଯାଏ ମର ଶଙ୍ଗ ନିଶ୍ଚୟତମାଣୀଁ. କରିଯାଏ ଦୂରିପିଲ୍ଲିଷ୍ଟ ତଥା କଂଠରେ କହିଲା ଯିବୁ ଏକ କଟିଛୁକହୁଯାଣଂ. ଅଧିକାରୀ ମାଧ୍ୟମକାଣ୍ଡ ଦୂରି କେବଳିତ; ପ୍ରତ୍ୟବେର ଆତୁଁ ଅଧିକାରୀଙ୍କର ହୁରିକଣ. ହୁଣ ଫୋର୍ମାର୍ଗିମ୍ବିତମାତ୍ର କଂଠରେ କେବଳିତ କରିଲାମାତ୍ର ତେମାତିରି ପିଲ୍ଲିଷ୍ଟଙ୍କୁ. ଆତୁଁକାଣ୍ଡ କଟିଛୁଗାନ୍ତମାତ୍ର ହୁଣ ଯି ଫ୍ଲିପ ର ପିଲ୍ଲିଷ୍ଟମାତ୍ରରେ କହିଲା ଅରୁ ଯିହିଂ କରିବିପ୍ରତିବେଳେ ରହିବା ତଥିଲ କଲାଙ୍କ, ଅଧିକାରୀ ତଳିକୁଣ୍ଠରେ କହିଲା କଟିଛୁଗାନ୍ତମାତ୍ର ହୁଣ କରାଇ କିମ୍ବା ଏକତ୍ରକାରୀ! ହୁବ, ଯିଲାଯେଇଯତୁ ଅଧିକାରୀଙ୍କ ପଲିଫ୍ଲୋରାକିତରକାରୀ ତେ ନ୍ତି ଦୂରିଲ୍ୟାନମାନୀରିଲାଣଂ.

ଶ୍ରୀଲିପ୍ପିନୀଙ୍କ ହୁଣ ଡେଜରଣାମାତ୍ର ଅରୁଯୁଧପାତ୍ର ଲ୍ୟାପିକରିଛୁ; ଶ୍ରୀଗାନ୍ଧି ଅଧ୍ୟୋଦ ଅଧିକାରୀଙ୍କ କେବ ଯିରିଷ୍ଟାତିକାନ୍ତିରିପ୍ରିସ୍.

“ହୁଣ ତୋତିପିଲ୍ଲାମାକାର ଅରୁଯୁଧପାତ୍ରର ଉତ୍ସମଧିତରୀଙ୍କ ନିଃବଳ ଅନବ୍ୟା ପଣେ ପିଲ୍ଲିଷ୍ଟପରିଚ୍ଛ ଲ୍ୟାପାତିରିକାଣ ମହୋ”

ମାତ୍ରାଙ୍କ—(କୋପରେତାର) “ଏକା! ଅଧିକାରୁଣ୍ୟାଙ୍କ! ତା ଅନ୍ତରେ ହୁକାରି ପିଲ୍ଲିଷ୍ଟପରି ହୁତବେର ଅଧିକାରୁଣ୍ୟପ୍ରତିକିରିଷ୍ଟ. ଏହିରୁଁ? ତେବେଳ ସାଧାରଣ ପିଲ୍ଲିଷ୍ଟପରିକାର, ବେଦାଂକହୁନ୍ତାର, ଯୁଦ୍ଧିତାରିକାର, ବେଗନ୍ତେବେକାର, ମୁତଲାଯତାଶ୍ରୀନାରାତିଲିପୁତ୍ରଙ୍କ, ଅଧିକାରୁଣ୍ୟମାତ୍ରର ଅନୁମିକାଲ୍ଲାମାନୀ ନୀବିହାରିକାଣାତୁଁ?”

“ପାଞ୍ଚ ନିଃବଳେଷ୍ଟପରି ତୋଙ୍କ ଯିହାରି କିମ୍ବାନମାନୀ ନିଃବଳର ଗମିକାଣାତୁଁ ହୁତିନେକାରୀ କଷ୍ଟରମାତ୍ରିକାଣୀ; ଏହିରୁଁକାଣେ ନାହିଁ ଅନୁମାତିରି ଅନୁମିକର, ତେମାତିରି ଅନୁମିକର ତେମାତିରିକାଣ ପିଲ୍ଲିଷ୍ଟପରିକାର; ଏହିରୁଁ ନାହିଁ କବର୍ତ୍ତିବେଶ୍ୟକ ଅରୁ ଯିଲାଯେଇ ସାଧାରଣ ତେମାତିରି ରିକାର୍ଡ ଲାଇକିଯୁନ୍ତି. ଆତୁଁ ରିକାର୍ଡ ମୋଟ୍ଟିକାହୁଣ୍ଡକାର ତିରିବେ ଯଜ୍ଞାନୀ ଅନୁମାଲ୍ଲାମାନୀ. ଅଧ୍ୟୋଦ ନାହିଁ ଅନୁଯିରଂତବେଳ ଅଧିକାରୀ କରିବାରାରୁ କହାତିକାରିଷ୍ଟ ହେଁ?”

ଅନ୍ତିଲ୍ଲାଙ୍କ! ଏହିରୁଁ? ତାଙ୍କ ସମାର୍ଦ୍ଦୀପାତେଶ୍ଵରନିଃ ଆଧିକାରୀଙ୍କାଣା?

“ଏକୋ ମାତ୍ରା! ତୋଙ୍କାଣ ହୋଇକାନ୍ତକ? ପାରଲୋକରତ୍ର ଚେଷ୍ଟିବୋଦ ଅନୁମାନ ପ୍ରାୟାନ୍ତକ? ମୋଟ୍ଟାବିନେବା କାହାପାର ତକିକେହାଙ୍କାରି”

“ହା! ହା! ହା!”

“ବେଶମୁଁମିଲ୍ଲାତରବନାଣୀ ଅଭିନନ୍ଦାଙ୍କ ଏକାଙ୍କ ହୁତକାଣ୍ଡ ବିହାରିକାଣାରେ ତେ ପାଞ୍ଚମାତ୍ରର ପରତାତମାରି; ବେଳମେକିନ୍ତି

കാജാവിന്റെ സഖ്യമാരക്കുടി തട്ടിക്കളയാം, എന്നാലും” —

“മംഗാ! ഒരു കൊലപാതകി ധാതിമാരക മുണ്ഡോഷങ്ങൾ കരിച്ചുള്ള പഴക്കമകളെ വിശ്വസിക്കാറുണ്ടോ? എന്താണ മുണ്ഡ് എന്താണ ദോഷം? അവ രാജുഭരണസന്തുഡായർ, ലോകാചാരം, ലൈൻകികൾ, വിദ്യാഭ്യാസം മുഖ്യായാൽ ഉണ്ടാക്കപ്പെട്ടിട്ടുള്ളതെ മരിക്കാനമല്ല. മനഷ്യർ തീരുക്കൽ മാന്യമായി വിചാരിക്കപ്പെട്ടുന്ന കാൽപ്പനികൾ മരിക്കാനുമായി കല്പിക്കപ്പെട്ടാൽത്തന്നെ അവക്കുളിയിം; രാജുഭരണകാൽപ്പനികൾ നമ്മുടെഅഭിപ്രായം സ്വീകാർത്തുമല്ലെന്ന നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരുന്നില്ലെങ്കിൽ അങ്ങനെ അഭിപ്രായപരിധിയ്ക്കുന്നതുകൊണ്ട് യാതൊരു തെററുമല്ല. അവ സ്വീകാർത്തുമല്ലാണെന്ന മഹാരാജാവും ഇന്ന് നിശ്ചയിക്കാനും പ്രാഥമ്യത്തിൽ നിശ്ചയിക്കാനും നിശ്ചയിക്കാനും അകരമായുള്ള പ്രവർത്തി നാശേ സാമർപ്പിച്ചുചെക്കുമെന്ന വായനത്താണല്ലോ. എന്തോ! അതുകൊണ്ട് ഇന്നമാതാരിയുള്ള സംശയങ്ങൾ നു മുട്ടപ്പോടില്ല. മഹാരാജാവിനെന്നോ അദ്ദേഹത്തിന്റെ സചിവന്മാരെന്നോ പോലെ നാമം മനഷ്യരക്കുമാരുണ്ട്; അതിനാൽ നു മുകളം അവരെപ്പോലെ മുണ്ഡോഷഭാഗങ്ങൾെല്ലാം എല്ലപ്പുള്ളതുന്നതിനും മാറ്റിമറിക്കുന്നതിനും ധാരാളം അവകാശമുണ്ട്. ഇന്നവ മുണ്ഡോഷങ്ങളായിരിക്കുന്നതു ഇന്നവ ഭോഷണങ്ങളായിരിക്കുന്നതു എന്ന നമ്മകൾ എല്ലക്കൊണ്ട് നിശ്ചയിച്ചുകൂടുന്നു?”

അഭിസ്ഥിനൻ ചിരിച്ചു. മാപ്പുൻ ചെച്ചതന്നുതോടക്കുടി പിന്നും പറഞ്ഞുതുടങ്ങി.

“ഒരുവേള നമ്മുടെ പുത്രി അവമനനകരമാണെന്ന നീ എന്നാട്ട പറയുമായിരിക്കാം; എന്നാൽ മാനം എന്ന വെച്ചാൽ എന്താണ്? അതു് അതാർമ്മപ്പൂര്വ ഒരു വെദം വാക്ഷമാത്രമാണ്. നീ ജനബുഝലുമുള്ള വല്ല തത്ത്വകളിനും കൂടി സാമ്പര്യക്കും, ‘എന്തൊന്നിലുണ്ട്’ മാനം പ്രതിജ്ഞമായിരിക്കുന്നതേ’നു വല്ലവരോടും വൊലിക്കുതെന്നു; “മാനം ധനത്തിലുണ്ട് അടക്കാഡിയിരിക്കുന്നതു്; ആരാബോ അധികം ധനം സമ്പാദക്കുന്നതു് അവന്നും എന്ന എറവും ബഹുമാനാർഹം” എന്ന് ഒരു ലോഡി ഉത്തരം പറയും; “അാദാജായല്ല, സുദാനികളായ എല്ലാ സ്കൂളിജന്മാദികളുടെയും സ്കൂളം ലഭിക്കാൻ കഴിയുന്നതിലുണ്ട് മാനം അടക്കാഡിയിരിക്കുന്നതു്” എന്നുതിരിക്കും ഒരു കാമിയുടെ പ്രതിബാക്കും. “അതു വലിയ തെററതെന്നു. അന്നവയിൽ രാജുഭരണം നാലോപ്പിക്കുമ്പോൾ, ശത്രുഭേദന്തം തോല്ലിക്കയും, പട്ടണങ്ങളെ പിടി ചുടക്കുകയും ചെയ്യുന്നു; അതാണ് ഒരുവനെ സാക്ഷാത് എന്ന് ഏറിയാറിക്കുന്നതു്” എന്നും സേനാധിപരി വാദിക്കും. ഒരു ദശി ദശി അതാ എഴുതുകയോ വായിക്കുകയോ ചെയ്തിട്ടുള്ള പ്രസ്തുതിക്കും സംഖ്യ ഇലംബാം

മാനം പ്രതിഷ്ഠിതമായിരിക്കുന്നതെന്ന് അഭിപ്രായപ്പെട്ടും; എന്നും തുച്ഛാലേതന്നു ഒരു കശവൻ, അവൻ ഉണ്ണാക്കിയവയും നന്നാ കിട്ടിളിവയുമായ പാതയാണും, ഒരു സന്ന്യാസി അഖാജിടെ ഉപ ദിശങ്ങളാണും, ഒരു വേദ്യ അഖാജിടെ കാമുകമാരിലും അവരവരുടെ മംഗലം സ്വഭാവിക്കും. സവേംപരി നമ്മുടെ രാജാവുതന്നു അഭ്യർത്ഥിച്ചും രാജും വിസ്തീര്ത്തമാക്കുന്നതു മാനന്തീയമെന്നു കയ്യും പ്രകാരം ഓരോ തത്ത്വം ഉണ്ടാക്കിയെന്നാണു മാനകാരനു മായി ദയുന്നതും. അഞ്ചുവൈറുക്കി, ഒരു കവച്ചുക്കാരൻും അവരുടെ പുത്രത്തിനു പുന്ന്തരയെ പ്രാപിക്കുന്നതിലും അഖാജിലും ശാം ഒഴുവയത്തിൽ ലാക്കപിശയ്യാതെ തന്റെ കരാറിട്ടും വാട്ടി വിത്താരയും അതിലുമാണു മാനം ആട്ടങ്ങിയിരിക്കുന്നതെന്നും എല്ലാ ശ്രേണി വിചാരിച്ചുകൂട്ടും?

“എൻ്റെ മാഥ്യു! നീ ഒരു ലാതകനായിത്തീന്റെ വളരെ കൂദ്ധിംതന്നു; അല്ലെങ്കിൽ പാംശാലകളും തത്പരാന്തും പഠിപ്പിക്കുന്ന നീവും ഒരു നോംതരം പണ്ണിത്തെന്നു കിട്ടുമായിരുന്നു.”

“നീൻ്റെ വിചാരം അഞ്ചുവൈറുക്കാണോ? എന്തിനും? കാഞ്ചു ഇ അപേക്ഷാണല്ലോ! തൊനോയു വിധാരത്തിലുണ്ടും വിദ്യാരഭ്യാസിക്കു ചെപ്പേതും. എൻ്റെരുമാതാപിതാക്കമോർ സത്കലജാത്മായും, വില്പാ നുഝം, മുണിക്കുമായിരുന്നു. തൊനോയു ദ്രാസ്പ വില്പാനാക്കണമെന്നായിരുന്നു അവരുടെ ഉദ്ദേശ്യം; എന്നു ഒരു പുരോഹിതനാക്കണമെന്നു എൻ്റെ അഖാജിലും വിചാരിച്ചിരുന്നതും; ഒരു നോയും ഒരു ഗ്രഹഭാർക്കനായിരിക്കുന്നാണും എന്തിക്കും അധികംയോഗ്യതയുണ്ടെന്നു തൊൻ വേഗം മനസ്സിലാക്കി; അതിനാൽ എൻ്റെവാസനനാന്തര്യമായ പ്രവൃത്തിയിൽ തൊൻപ്രവൃത്തിയും; എന്നാവെച്ചു എൻ്റെ പഠിത്തത്തെ തൊൻ തീരെ ഉപേക്ഷിച്ചുകളിൽന്തുവെന്നു നീ വിചാരിക്കുതും. എല്ലാക്കാണഡാണും, എൻ്റെ മനോഭികാരത്താൽ സ്പൂഷിക്കപ്പെട്ടുന്ന ഒരുപ്പാതിരിക്കുന്നതിനു വേണ്ട തത്പര്യത്താനും അതും എന്തിക്കാണഡാക്കിത്തുന്നു. അതുകൊണ്ട് എൻ്റെ ദീഷ്മാനത്തെത്ത അനന്തരമിക്കുതന്നു. നീനു കൈ മംഗളം ഭവിക്കുക്കേട്ടു.

ഒരുപ്പോ ആലൃംബാധം.

വിജനപ്രവേശം.

അഭിസ്ഥനർ “വന്നേശരാജുത്തിൽ എത്തിയിട്ട് ഇര്ന്ന് അഴുകഴിഞ്ഞിരിക്കുണ്ട്; എന്നിട്ടും തരങ്കീട്ടാഞ്ഞിട്ടും മനഃപൂർവ്വമായിട്ടും, അവവൻ്നർ കംരാരജാദി അവയുടെ സ്ഥാനിന്മായി കിക്കുന്നതിന്” അവൻ അനവർത്തി സാം. അതു പട്ടണത്തിലെ ഗ്രംമാന്ധ്രങ്ങളിൽ, മുട്ടക്കു ശിക്കിച്ചും അവരുടെ വേഖഭ്രഹ്മാലെ പരിചയപ്പെട്ടുന്നതിന്. കഴിയായ്ക്കുകൊണ്ടാ, തന്നർ സംഹാരികമ്മം അണ്ണി ന പതിവുകാരെ അവനു ലഭിക്കായ്ക്കുകൊണ്ടാ അരു ക്കണം.

6 അ-
മവാ-
ഗ്രിഡ്ര
ം തയ്യ
ഡ്രവ
വരെ
പ്രപുട്ട
നന്നിരി

ജോഹിതനം ഹ്രസ്വനിന്റെന്നതിനാൽ അവൻ വള്ളു മുഹി ചീം തോന്തി. വല്ല പ്രപുത്തിയും ഉണ്ണായിരിക്കുന്നതിൽ അംതി യായി അതുകൂടിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന അവൻ “ഉണ്ണായിരിക്കുന്നതി വന്നതു” എന്നു വലിയശരിക്കയായിരുന്നു.

ശോകപരവശമായ ഏദയതോട്ടക്കുടി “വന്നേശ്”രാജുത്തി ലെ തെത്തവിമികളിൽ അവൻ അലേത്തുനടന്നു; അവവൻ്നർ ഓരോ അടിക്കളിൽ ഓരോ ദിന്മലശപാസത്താൽ ശനനം ചെയ്തിരുന്നു. അവൻ, സത്രങ്ങൾ, ചാരായക്കിടങ്ങുകൾ, ഉദ്യാനങ്ങൾ, വിനോദസ്ഥലങ്ങൾ മുതലായ സ്ഥലങ്ങളിൽ ക്രടക്കുടെ മാജർക്കൊട്ട തുറ്റ. എന്നാൽ അവൻ എത്തും ഉൾക്കൊള്ളേണ്ടക്കുടി അനേപ ഷിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ആ മനസ്സുമാധാനം രീതത്തുനിന്നും ലഭിക്കുന്നതിന് അവൻ കഴിഞ്ഞില്ല.

ഈ സാധകാലത്തിൽ അവൻ “വന്നേശ്”രാജുത്തിലെ അതിരമന്നീയമായ ഒരു പ്രീപിലുള്ള ഒരു പാബേളിക്കുന്നതോട്ടത്തിൽ ഏക കാക്കിഡാഡി സഖ്യരിക്കയായിരുന്നു; ഓരോ വള്ളിക്കുടിലുകളിലുണ്ടാക്കി നടന്ന് ഭദ്രവിൽ സമുദ്രത്തിരത്തിൽ എത്തി, അവിടെ ചായരണ്ടു കിൽ മനോഹരമായി ശോഭിച്ചിരുന്ന കല്ലേപലപോതങ്ങളിടെ ലഘക്കുള അവൻ സുക്കിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു.

അവൻ ദിന്മലശപാസത്തോട്ടക്കുടി പറത്തു. “നാലു കൊല്ല മുന്നേ ഇതുപോലെതന്നു മനോഹരവും പരിഗ്രാമംവുമുണ്ടു ഒക്കെ സാധാഹനത്തിലായിരുന്നു ബലാന്ത്യുടെ അധിരജാളിയിൽനിന്നും ഒരു ചൂഢാവുന്നും ആദ്യമായി എന്നിക്കു ലഭിച്ചതും, അവരംകൂൾ എന്നിൽ ആപുമരുണ്ടായെങ്കിൽ ആ മധുരവാക്കും ആദ്യമായി തൊൻ ശ്രവിച്ചതും

അവൻ മെണ്ണന്തെത്തെ അധിലംബിച്ചു, തന്റെമനസ്സിൽക്കൂടി പാശ്ചത്യകൊണ്ടിരുന്ന ആതിതകാഞ്ഞങ്ങളിടെ ചിരിയിൽ വേഗം ആരുമശാന്നായി ഭവിച്ചു.

“അവനു ചുറുമുള്ള സകല വാസ്തവിക്കിടം നിശ്ചയലമായും നിന്നേ ബുമായും ഇഷ്ടനിജനും. മനമായതന്റെ തുണിങ്ങോളം ചലിപ്പിക്കാതെന്നു വണ്ണുപോലും മുംബിക്കുന്നംജായിരുന്നില്ല; എന്നാൽ അഭിപ്രാ നീർ ചിംഗദമാ, അതു” ഒരു കൊടുക്കാവാറിനാൽ പത്രാകലിന്തുമായിരുന്നു.

“ഈ മുഖം ‘വന്നേ’ രാജുത്തിലെ ഒരു ഘാതകനായി തീരുന്നതു ഒരു സമാധിവാദമെന്നു നാലുകൊല്ലുതിനാഥനേപേ താൻ വാമപബിച്ചിരുന്നതാണോ? എന്നോ, ഷണ്വനകൾക്കുംതരും മഹലക്കരണഭൂയ ദിവസങ്ങളിൽ എന്നിൽ പ്രകാശിച്ചിരുന്ന സത്യങ്ങൾക്ക് ക്ഷണിക്കുന്ന മാർപ്പണമാണും ഉള്ളതുഛുജായ പ്രത്യാശകളും ഇപ്പോൾ എവിടെപ്പോയി? കൃഷ്ണ! താൻ ഒരു കൊലപാതകക്കിയായിരിക്കുന്നു. ഒരു ഇരുപ്പാളിയിൽനിന്നും ശ്രദ്ധിക്കുന്നതിൽ എത്ര ഭേദമായിരുന്നു!”

“പെരുകമായ അഹമ്മാരതിനീർ പരമകാശ്ചയിൽ എന്നു മുണ്ടുവരാനായ പിതാവ്, സ്നേഹാകലാദ്വാദ്യനായി എന്നോ ആരുദ്രേഷംബച്ചയും, “എൻ്റെ മകനേ! നീ സെലവെൻ്റെ നാമത്തെ ‘കീത്തിമാതാക്കിരുച്ചുജ്ജണം’ എന്ന ക്രത്തുവാട എന്നോടു പരിശീലനാടുമായിരുന്നു. എൻ്റെ ഇഴുപര! താനെന്തു ശ്രദ്ധാന്തിയോച്ചക്കുടിശലിച്ചിരുന്നു! എന്തുതന്നു, താൻ വിചാരിച്ചില്ലോ? ഉത്തമാദാജ്ഞം തുംതുശ്ചാജ്ഞമായ എത്ര പ്രാപ്യത്തികൾ ചെയ്യുന്നതിനും നീംനു വാഗ്ദാനം ചെയ്തില്ലോ? ആ പിതാവു കാലധിക്കമുണ്ടായാൽ എൻ്റെ മനസ്സിൽ കൂടാനും എൻ്റെ സന്ദേശിക്കായും സൗതിക്കായുംവെയ്ക്കു; അവത്തെ മനോഹിക്കാരത്തിനും ഉണ്ടായിരുന്നാക്കണ്ണാം എൻ്റെ ഭജത്തിൽനിന്തുക്കുംകൊണ്ട് ഇംഗ്ലൈനു വിളിച്ചുപറഞ്ഞതു. “കമാര! ഒളംകര ഒരുതനമായ ‘സെലവ്’ വശത്തെ അങ്ങും അന്നശ്ശേരമാക്കിതു!ക്കണ്ണം”. എം! ആ മധുരങ്ങളായ മംഗാരസരങ്ങളിലെ അനുഗ്രഹിതങ്ങളായ നിമിഷങ്ങളിൽ ഭാവിക്കാലം എൻ്റെ മുദ്യിൽ എത്രമണിക്കുവം സപ്രദേശമായി പ്രകാശിച്ചിരുന്നു. ‘ചലു സത്യപ്രാപ്യത്തികളും ചെയ്തിട്ടുണ്ടുവെന്നും എൻ്റെ മനസ്സിൽ കൂടാനും എൻ്റെ സ്നേഹിക്കുന്നതിനായി പരിമേഖിച്ചു ചുംബിവരി കൂടി പതിവായിരുന്നു. അവൻ എൻ്റെ മാരാടണം ഗാവമായി ആലിംഗം ചെയ്യുന്നതിനിടയിൽ “എ! മഹാനായ സെലവനിൽ ആക്ഷതനേന്ന അന്നമാണം ജനിക്കയില്ലോ” എന്നു് എൻ്റെക്കുറ്റത്തിൽ ശ്രദ്ധമായി മന്ത്രിക്കാഡാജ്ഞായിരുന്നു. ഇഴുപര! എൻ്റെ ഇഴുപര!

അതിനും അവരുടെ വിവാഹങ്ങൾ എന്തിന്? അവയെ വിശദിക്കേണ്ടാൽ എന്നിക്ക ഭാഗമാകും”

അവൻ പിന്നെയും മെന്നമായിരുന്നു; തന്റെ ചുണ്ടുകളിൽ കൊപ്പത്രാട്ടക്കുടി കട്ടിച്ചു, മലിനത കരണ്ടിൽ നന്നിനെ അനുകാശം ലോകവൈദിക്കും കരിഞ്ഞായി തന്റെ തന്റെ.

“ഒരു ലുതകൻ; അതുസന്നാതനെയും ഭിരക്കുന്നെന്നും അടിമ; പുന്നശരാജ്യത്തിലെ പരമഖിഷ്ടാമാരക ശഫായി; മർമ്മാനായ രസല്പവൻ, അവസ്ഥിപ്പോർ ഇങ്ങനെന്നായിത്തിന്നിരിക്കുന്നും കഴും! കഴും! ഇതുന്നുവും ചിന്മായ ഭാഗാനുമാന്നല്ലോ വിധി എന്നിക്കുന്നിരിക്കുന്നതു്.”

വളരെനേരം മെന്നമായിരുന്നതിന്റെനേഹം അവൻ പോട്ടനാബവു നിലത്തുനിന്നും ചാടി എഴുന്നേറ്റു. അവൻ നേരം പുകാർിച്ചു, മുവഞ്ചം മാറി, നിഷ്ടപ്രയാസമായി ശ്വാസോച്ചവം ചെയ്യാൻ തുടങ്ങി.

“അതെ! അജാനെന്ന തന്നെ. ഇന്തി എന്നിക്കു ‘രസല്പ’-പ്രകാരാപ്പോലെ ഉം തുഴുണായിരിക്കുന്നു കഴിക്കില്ല; എന്നാൽ ഒരു അഭ്യന്തരകാപ്പോലെ മഹാനായിരിക്കുന്നിന് എന്നിക്കുന്നു് പ്രതിബന്ധിപ്പാണും അല്ലെങ്കിൽ അന്തരായിത്താജലായാൽ അതാക്കാണേ! തന്റെ രണ്ട് മഹുണ്ണങ്ങളും അതുകൂടാത്തിൽ ഉയൻ്താണ് (എന്തോ ഒരു ക്രയമായ ഒരു പ്രതിജ്ഞയും ചെയ്യാൻ പോകുന്നതുപോലെ) ഇജാനെ വിളിച്ചുവരാതെ. “എന്തോ അട്ടു! എന്നെന്നെവലാഞ്ഞു! നിങ്ങൾക്കു എത്തു ചുന്നാണു ദിവാനാരിക്കുലും ഭവിക്കില്ല; കേൾക്കുന്നെനു, എന്തോ സ്വാത്രത കേൾക്കുന്നെനു; ഇന്ത ലുതകൻ തന്റെ വംശത്തിനു അവമാനകാരിയായി ഭവിക്കില്ല. നിങ്ങളുടെ മരണവേണ്ടി സ്വാരൂപ്യം സമാപ്പാനകരാജാളായിരുന്നു നിങ്ങളുടെ പ്രത്യാശകളെ ദിവാനാരിക്കുലും നിന്നുലമാക്കുകയില്ല. ഇന്ത കഴുതരമായ വ്യാപാരാതിരിക്കുന്നും. എന്തോ പ്രസ്താവിക്കും പ്രസിദ്ധമായിരിക്കുന്ന അതുനാമത്തെ ജീവം എന്നുമാനപ്പെറ്റുന്ന കൊണ്ടാട്ടനാണോ?”

അവൻ കനിഞ്ഞതു തന്റെ ലലാടത്താൽ ഭേദിച്ച സ്വർംിച്ചു; അവൻ കുറുക്കുന്നിൽ നിന്നും കുറുന്നിൽ അന്തര്ഭുമായി പ്രവഹിച്ചു. അവൻ ഉള്ളിൽ പല വിചാരങ്ങളും ഉള്ളിച്ചു; അവൻ അതുകൂടെ കാഞ്ഞാജൈക്കരിച്ചു പിന്തിച്ചു; അവയുടെ ബാധപ്രാപ്തതായെ അവൻ അന്നാമനസ്സുന്നായി ഭവിച്ചു; ഒരു മണിക്രൂഡുക്കിക്കഴിഞ്ഞു; തന്റെ ഉള്ളിലുണ്ടാക്കുന്ന സാധിക്കുന്നതിനായി അവൻ ത്രാവേച്ചക്കുട്ടക്കുട്ടാണോ?”

“හුඟ .අරතිදිස්සුනාරාය පැවෙළාතකභාවය ප්‍රමුතියි
කළමාය සංචාරීතියේ තොරු ගෙවෙනුයු. ගුරුකාකියායිගිරි
ගෙන භුෂණජුරු තොරු කිඳිකිඳා විරුද්ධික්ෂණභාංශු. ගුදු ඩිච්සං
ක්‍රියුනාතිගමනයේ අත් කොලපාතකිකභාය ලබාධික්ෂණ තොරු
ක්‍රුවිත්-කිරීමියෙකාම. හුනිමෙත් අභ්‍යනුකාළපටකික්කෙහි
රක්ෂික්කෙනිඛාර ‘වෙශ්‍යා’-සංඝුතික් මුළුකායිරිකෙයිදි. හුවි
යේ ගෙරෙනයාරු මාත්‍රම මුළුකායිරිකෙයුවූතු. අත් ගෙතතෙන් රාජා
විශෙශුක්‍රි යෙහෙපුදුතුම; ගුරායාදුරායාසංඝුති දුස්ථිවයුදියා; අං
වෙශ්‍යා ආභ්‍යාප්‍රායාපාල රක්ෂිකායේ රික්ෂිකායේ ගෙවුම්
යුත්-ඡෙවුම්. ගුදු ඩිච්සංගිරික්කාම මරුප්‍රජාතියිතියින් ලේඛ්
මාරාය අංවාතිය ගිවාසතික්කින් මුඟ රාජුරු ප්‍රතිහ්‍රුලමා
ක්කාතාසා. එමිගිනී තොරු මාත්‍රම හුවියේ මුළුකායිරිකෙයුවූතු.
අංප්‍රාදා ගුරුණිරු ක්‍රිංකාතිය කිරීමික්කාති සාමායාතා අංවා
භාවිතුළියා අත් දුස්ථිරාරු තොරුහායි හුන්පෙද්‍ර; අංප්‍රාදා
මාත්‍රගෙනුයු අංවාණිරු ක්‍රිංකාරෙයුංකාංශු කොළ මුතලාය ඉ
ඇතුළුණාවෙහි ගෙවුම්-ඥුකාංකිරික්කා අත් අීරක්කෙහිය කොළපා
තකික්කීම; ප්‍රසිඵාමාරාය යුත්-රාමාත්මකය අත්-ක්කෙහි ගුනික්
ප්‍රතිචයමාකං; අංප්‍රාදා - ආභ්‍යාප්‍රාදා! ආභ්‍යාප්‍රාදා! අංතාසා
ගුරුණිරු පොය්. “වෙශ්‍යාරාජුමේ! අංතුකේරාකා! ගුනිදිච්චිවිරු
දාලුවා”

ଅନୁରାଂ ଅମ୍ବଲ୍‌କୁଣ୍ଡ

പ്രസ്താവന

“പ്രിയവയസ്യ! കേരളക്ഷ്മി” എറെറ്റലിവസം പ്രഭാതത്തിൽ മാർഗ്ഗം അഭിസ്ഥനക്കാട് പറഞ്ഞു, “ഈന്ന നീ നമ്മിനെ തൊഴിലിൽ പങ്കെടുത്താണോ”.

“ஹொ?” அங்கிலைகள் கட்டுப்பதைக்குடி மறுதிது; “அது விலை எதுவென்றால் விலையும் கூட்டுப்பார்த்து போன்றிருப்பிக்கொண்டது?”

“ஸாரமில்லை; ஸத்யாபரக்குவானாகித் தான் ரெவலமா துமான; பூரங்கொண்ட இஜுரமாயிசுக்கூடி ஒரு பூந்தீ கொஞ்சம் நான் விழுதிதமல்லோ. தொன் நினோட்டுக்கு ஷோரா, ஹா எது தூதை தூரும் நீ நிப்துமிகங்குவியும் தொன் குள்ளதே.”

അലിസ്റ്റുന്ന ദാന മുളി തന്റെ ക്ലീറ്റകൾക്കാണ് മാപ്പ് നേരു കോരാറിപ്പാദം നന്നാരോക്കി.

“ഈസ് പക്കലെ നാലുമൺഡിയോട്ടുക്കി ‘വണ്ണം’ രാജ്യത്തി
നീറ കഷ്ണിബാഡാഹരത്തുചു താലപ്പലോദ്ധാനത്തിലേയും നീ എ
നോട്ടുക്കി പോരാനം. നാം രണ്ടുപേരും വേഷചരന്നുംരായിട്ടു
വേണം പോകാൻ, മനസ്സിലായോ? ആ ഉദ്ധാനത്തിൽ അതിവിശി
ഷ്ടാജമ്പള്ളായ സംരസ്സുകൾ ഉണ്ട്. അവയിൽക്കളിലും കഴിഞ്ഞു മഹാ
രാജാവിന്നീര സ്വയംഭരംപുതി സൗഖ്യവിശ്വാസ ചന്ദകമാല സാധാര
ണ അനുഭാവിക്കളോട്ടുകൂടാതെ അവിടെ നടക്കാറു പതിവാണു്
അങ്കുപൂശ നീ—നിന്നു മനസ്സിലായോ?

“କୌଣସି ବିଶ୍ଵାସକୁ ପୋଷନ ହୁଅଲୁ? ”

“గిల్లుర అత్యాహర యీరక్కుత్తూ ఎన్నికె కాలాసం. ఏమి లు ఎదువుడిలాడ ఇంకెగాయాశా చెపుమార్చాన్నా?”

“എൻ്റെ കരാർപ്പയെ തൊന്ത്രതു അംഗീലം കുതിയിരക്കുന്ന
മനസ്സുണ്ടോ എന്നു ചിന്മാരിക്കുന്നതു്? ”

“பிகிவர்த்தனை! வது! பிகிவர். ஹவிஸ பூளையா
கிழாளையெலும். அதூருடைமல்லதிரிக்கி. சுவக
மால சூக்கிவிதி; நூல் பிளை: ஜியாவஸ்ரா: வரை கணேரமூ
க் குறை”.

എല്ലാക്കാർത്തും അളവിൽ വേണ്ടുകൾ വേഗം ചട്ടംകെട്ടി, ഉച്ചതിരിന്നു; കൊട്ടാരത്തിൽ മണി നാലടിക്കുമ്പന്നതുടെക്ക്. മാത്രം അഞ്ചേലുന്നറം ഒരുപയോഗിക്കാൻമാറ്റിരിക്കുന്നു.

அங்கு வரும் போதுமானதில் ஏதும் அரசின் படிவப்பிலயிக் கலைகளை நூலாகவே எழுதி வெளியிட வேண்டும் என்று சொல்லும் தீர்மானம் கொண்டு வருகிறேன். ‘வரைலை’ ரைஜுத்தி வெளியிட அதைக்கூறுவது அரசாங்க அவையிட வூக்ஷன்டெஸ்கால்டின் ஒத்துப்பாடு என்று கூற வேண்டும். கோளாக்டலிலெழுப்பால் அவர்கள் மற்றும் கூவிகளை கூற வேண்டும். கோளாக்டலிலெழுப்பால் அவர்கள் மற்றும் கூவிகளை கூற வேண்டும். விளைவு தொடர்ந்து நூலாகவே எழுதி வெளியிட வேண்டும் என்று சொல்லும் தீர்மானம் கொண்டு வருகிறேன்.

അംഗീലപ്പന്റെ പുത്രപ്പാരത്തിനിടയിൽ കടന്ന. ഒരു മൃച്ചപട്ട

கொங்கு அவர்கள் அதிகமான வெறுப்பும் மறைத்துக் கண்டு. அவர்கள் ஒரே வொயித்தான் கிழவானதோலே வட சூரிய அடியில் அதற்குடையில் பறக்க ஸ்வயநிதி. அவர்கள் யரித்தின நூறு விலங்கிய வருடங்களைக் கண்டு. அதிகான் ஏழாவது அவர்கள் ஸ்த்ரீகளில், ராஜுகாற்றுப்பதையும் காலதேஷபதையும், மரதை பரவி அவர்கள் கிளவுப்புத் தையில் செல்லுதினர் கடுதம் ஸங்கீதிலூ. ஹ விஷயதைப்பறரி ஸங்காதிக்கூடிவே எடுப்பதற்கு அதிகமான ஹஸ்திக்கூடிவான்.

അതിനിടയിൽ അവൻ ചൗപകമാലയേക്കരിച്ച് ഓന്നപ്പഴിച്ചു; അവൻ ഉള്ളാനത്തിനോട് ഏതു ഭാഗത്തായിരിക്കുമെന്നും, അവൻ മീന്തൊച്ചയും കൊണ്ടിരിക്കുമെന്നും മറ്റൊരു മനസ്സിലാക്കി.

അവിടേക്കു അവന്നുപറയുമ്പെട്ട്. അവാന്തരിനിൽത്തെനാ മാർഗ്ഗം ഉള്ളായിരുന്നു.

ഉള്ളാന്തത്തിൽ എററവും വിജനമായ ഒരു പ്രത്യേകതാർത്ഥിൽ
‘വന്നേഴു’രാജ്യത്തിലെ സൗക്രാന്തികവാദിൾ അതിസൂദമിയായ ചവക
മാല എക്കാക്കിയിട്ടായി എന്നോ മനോരാജ്യത്തിൽ നിന്മായായി
സ്ഥിതിചെയ്യിരുന്നു.

ഒരുപ്പിലെ അതു വളരുക്കിയാൽ അടിസ്ഥാനം എന്നാണി; അതിനുള്ളിലേക്കു കടക്കാൻതു വഴിയിൽ അതുപ്പോൾ പെട്ടുനാം മുൻപാക്കിയുണ്ടെന്നും നിലവിൽ വീണ്ടും, ചാപകമാലയുടെ പ്രസ്താവി ചെയ്യുന്നതു അടിസ്ഥാനം അതുകൊണ്ടാണ്, ഉത്തരങ്ങൾന്തിൽ മുഖ്യ നേര നിലവിലുണ്ട്:—

“ஒன்றே! ஹவிடெ அதுமிழே? கிண்ணாய்கால ஹா பாவ செஞ்சு வூலகிற் அங்காபை தோன்னே!”

തിരക്കണ്ണതനെ ചാവക്കമാല എഴുന്നേറ്റ്, അവനെ സഹയിക്കാനായി ഓടിച്ചുനാ.

“അരലൈയോ അന്നമാം? അങ്ങേങ്ങളുണ്ടാണെന്ന് സ്വവജ്ഞേട്ട്” എന്ന സോംക്രാറ്റിക്കാറുണ്ടാം ഒരുപാട്ടും ചുവക്കാതുമായ ദിഷ്ടിപിക്കേഡപ്പോൾ ഹോട്ടക്കട്ടി, അതിമധുരമായ സ്പർശത്തിൽ അവൻ അപരാജിത ചോഡിച്ചു.

അഡിപ്പന്ന് ലഭ്യമാക്കു ചൂണ്ടിക്കാൻമിച്ചു, ചവക്കമാല അവനെ അതിനുള്ളിലേക്കു തുട്ടിക്കണ്ണായോഗി; പ്രവാസനിശ്ചിത മായ ഒരു തല്ലിയിൽനിന്നും ശാഖയിച്ചു.

“ஈரவம்! ஹஸ்பேந் விஜயதை கெப்பிக்கவே?” எனால் அவ்விலை
கன் தாழ்மீன் ஸ்பரத்திற் பார்டது. ஓவர் தளை பேஜிக்கை
உண்மீபூரிசு; அவு சபைக்குமாலாயுடை மினிக்குழமாயி குடிமுட்டி; அது
அவசியத் தீவிரமாலாயுடை விவரங்களுக்கிடைக்கிறது. சென்று

ആ മുല്ലൻറെ രോഗത്തിൽനിന്നുള്ള കരണാവുവിജ്ഞാന വിചാരങ്ങളാൽ ഡോപ്പട്ടുഗാത്രയായ അവർ ആ വേഷമന്നൊന്നും ഉണ്ടാക്കാൻമാറിയിൽ മെശന്റെതാട്ടുടി നിന്ന്. അമേരിക്ക സ്പീച്ചേ സുന്ദരിയായ ഒരു യുവതി, പരോപകാരത്തിൽ പ്രതിപരതി യോടുകൂടിയ/ഭാവവിശ്രദ്ധയായി പതിനട്ടു ഓ ഉന്നത്വത്തിലായി കാണപ്പെട്ടുന്നതാണ്ടോ. തന്നെ ദ്വാഹിക്കേന്നതിന് കൈക്കുളി വാദ്ദിയിരിക്കുന്ന ആ ഉണ്ടാക്കാൻമാറി മേൽ അവർ താൻറെ തുണ്ടായ ഗാത്രതെ കന്നിച്ചു, കുചുപുസ്തകം കഴിത്തേശ്വരം “എന്നാക്ക രെ സുവമ്മണ്ണം” എന്ന പത്രക്കെ ചോദിച്ചു.

“സുവമോ?” ആ വാദകൾ പത്രക്കെപ്പറ്റിത്തു. “ഉംഗ്. ഇരു. കുറെമുഖമണ്ണു. നിങ്ങൾ രാജാവിൻറെ സ്ഥാനാദിപതി ശ്രദ്ധയായ ചന്ദകമാലയല്ലോ?”

“അതെ! മുഖവാനാഡ് അമ്മാവാ! അതെ”

“ആലുഡോ ശ്രദ്ധയായത്താണ്! എനിക്കെ നിന്റെചുവിലതു പറയാൻബാണ്. നി സുക്കിച്ചിരിക്കുന്നു. ദേഹപ്പെടെം. എനിക്കെ പറയാൻബാം വളരെ മുഖ്യമായിട്ടുള്ളതാണ്, അതിനു വാളുരെ മുൻകയത്തു ആവശ്യമണ്ണു. എൻ്റെ ഇഷപറ! ഇതു കുറഞ്ഞാരായ മനസ്സുണ്ടല്ലോ ഭൂമിയിൽ! ശാലുഡോ യുവതി! നി എൻ്റെ പ്രാണന്റെ ആപത്തിലക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു”.

അവർ തെളിപ്പുറകോട്ടുമാറി, അവളുടെ ഗണ്യം പാശ്ചാത്യരാജ്യാധികാരി.

“നി എൻ്റെ ഉണ്ടാക്കുന്ന കാണണമെന്നു നിന്റെക്കാലയമുണ്ണോ? നിന്റെ പ്രാണനാശം നേരിട്ടുകയ്ക്കില്ലോ, എന്നാൽ നിന്റെ ജീവിക്കുന്നും അനുഗ്രഹമുണ്ടെങ്കിൽ നി നിരുപ്പുണ്ടായിരിക്കുന്നും.”

എന്നാണു ചെയ്യുണ്ടു് ‘എന്ന ചന്ദകമാല അറിഞ്ഞില്ല. ആ മുല്ലൻറെ സാമീപ്യം അവർക്കു ഭയായകമായിത്തീറ്റും.

“നി ഒരു ദേഹപ്പെടെം. ശാൻ നിന്റെചുവിലുള്ളപ്പോൾ നിന്റെ ഏറ്റവും ഭയപ്പെടാനില്ലോ. നി ഇന്ത ലതാഗ്രഹത്തെ വിട്ട് പോകുന്നതാണു മുഖ്യ ഉണ്ടാക്കാൻ നി എൻ്റെ പാദത്തിന്റെ നിശ്ചിവ നായിപ്പുതിക്കുന്നതാണും..”

ചന്ദകമാല ഭാടാൻ ഭാവിച്ചു; എന്നാൽ അവളുടെ സമീപത്തിന്നന്നുണ്ട് ആ മനസ്സും ദിർബലന്നായിരുന്നല്ലോയിരുന്നു. ഒരു നിമിഷത്തിന് മുമ്പ് ആലിലപോലെ വിരുച്ചുകുണ്ടു് ആ ലതാഗ്രഹത്തിന് ഏറെ നടന്നു വരുന്നുവോ, നേരണ്ണു ചെറിയ വാചകങ്ങൾപോലും പറയാൻ അശക്തനായിരുന്നുവന്നും അവൻ ഒരു നിംഫത്തെപ്പോലെ ചാടി എഴുന്നേറ്റു് ഒരു കൈകുണ്ടു് അവശ്രൂഷിക്കാനും പിടിച്ചുനിന്തി.

“ഇന്ത്യരെ വിചാരിച്ച് എന്ന വിശ്വക്ക്രമം! നാൻ
പോകട്ട്” എന്ന് അവർ യാച്ചിച്ച.

“பேர்க்கோலா ஏன்றெ ட்ருத்து! என்ன கை கூட
கொ” என்பதை அலிபூர் கை கூட வூடு விடுவது.
எதிப்புத்துறை வூக்ஷன்கிடியில் கீழ்க்கண்மாடு பெரு
ந சாடி ஏழங்கேடு, அது உதவுமத்திலேக்கு வாடிப்பா. சுய-
கமாலயை ஒரு தலிஸ்மெத்தியில் கூடிடுவது² அலிபூர்,
மாடு என் ஏதிரேய்க்காட்டு வெள்ளக்கி முனைஞ்சு நகா, த
நீர் குதிரையை முடிவாக அவர்கள் மாற்று கட்டியிருக்கி.

யാതൊരു ത്രഞ്ചിയും പുരപ്പെട്ടവിക്കാരതെ മലാതകമാരംട നായകൻ അബ്ദില്ലുന്നേൻറ സമീപത്തിൽ വീണാ. അനന്തരാം ഭയ കരണ്ടുള്ള മുന്നനാലു ശ്രദ്ധണ്ണാന്തപാസാഖരിക്കശേഷം അവൻറ ദേഹി പരലോകത്തെക്കു ഗമിച്ച്.

മാധ്യമൻറെ മന്ത്രാവ ലതാഗ്രഹത്തിലേക്ക് തിരിക്കേണ്ടുകൂടി അവിടെ ചെന്നുകൊണ്ടു കിസലയത്തിനുമേൽ ഭോധാദഹിതങ്ങൾ കിട്ടുന്നു.

“ஸூனரியாய சுவகமாலே! நின்ற ஜீவன் அதுபற்றில் நினை விழுக்கமாயிரிக்கின்றன. நினை கொட்டுப்பாதிலாவேளி ஏ என் ஹவிரெ குட்டிக்கொண்டுவர அது பறமுழுஞ்சில் ரகதப்ருவாய தேநாந்துக்கு அதை கிடக்கினா. நில் அதுபற்றிக்காதனை. நின்ற பிழுவுங்கள் ஸ்டாக்கை மகண்டிசெழுப்பு நின்ற ஜீவந நில் அல்லி ஸ்டாக்கை கட்டூப்புக்கிரிக்கொலவேஸ் அக்லேஹதினோட் பரியளா...”

അവരു സംസ്കാരക്കാർ അശൈക്തയായിരുന്നു. വേചപ്രമാണ്ടായി
യായ അവർക്കു തന്റെ മഹ്യകമലവെത്ത അവൻറെ ക്കൊരു നീട്ടി,
അവൻറെ കരത്തെ ഗ്രഹിച്ചു; അതു തന്റെ അധിക്കരിച്ചേൻ പു
തജ്ഞത്താവും ശാമത്തി.

அன்னியிலூந் ஸுவத்தியாய அவர்கள் அறத்தெலுந் அதுநடை
தேதாந்தங்குடி கோக்குக்கொள்கின்றன. அது சியத்தின் அவர்கள் கூ
ளான அதுகை வழியாத்தென் ஹத்தக்கயிலூ? சுவகமாலயூ? அது
கிழும் பதினேழுவயஸ்திக்கெதிட்டிலூ. அவர்கள் துறவும் கோம
ஹவுமாய கண்ணவர், வழிர முதலும் அந்தியவூவுமாய வருபுபிரை
பித்தாத் யசிபோலை அதுவுதமாயின்றன. நிலங்களின் பக்கங்களில்
மாய செஞ்சுப்பு பறித்துவதற்குடைய பரமகாஸ்தை ஸுவிலூ? சு
ந்தங்போலை யாகுமாய லலாடகேரை, கடிலங்களை ஜிமுகைகோமா
க்கூடுமாய அங்கைக்கூடுதல் பக்கியும் அதுதீஷ்வரன்சுவத்தின்றன.
கவிர்த்தகண்வூதி ஸ்பதைஉள்ளாயின்றன மத்தீஷ்வரன்சுவத்தின்
தலைவர்களைப்படிக்கின்றன. பக்கப்பாதினியாய புதுதி, லோக

തനിൽക്കാമനീയകവിഗേഹത്തെ പരിപൂർണ്ണമാക്കുന്നതിനുവേണ്ട യാ തൊന്മാംതന്നെ ഈ യുദ്ധത്രിമാണിക്കുത്തെ നിമ്നിക്കുന്നതിൽ ഉപയോഗിക്കാതെ വച്ചിരുന്നില്ല. അതു മനോധാരിണിയായിരുന്നു അ വർഷം. അതിനാൽ മുന്നാബാധനിമിഷ്ടേതുകൾ അവളുടെമുമ്പിൽ സ്ഥം ഭാതുതിയിൽ നിന്നുപോകും, തന്റെ ജീവിതംശേഷിൽ തനിക്കുണ്ടാക്കാവുന്ന മനസ്സുമാധാനം മുഴുവൻ അതു മുന്നാബാധ നിമിഷകോണ്ടു അണ്ഡവിക്കുയുംചെയ്യു അഭില്പന്നൾ ഒരുവിധത്തിലും അപരാധി യാൾ.

ചെക്കാ അവൻ വിളിച്ചുപറത്തു. “അല്ലയോ ചന്ദ്രകമാലെ! നീ സൗഖ്യതന്നെ. എൻ്റെ ബലാൽ നിന്നേക്കാം സൗഖ്യരിയല്ലോ യിരുന്നു”

അവൻ നേരുക്കിണ്ടു, അതു സൗഖ്യരിയുടെ വിഭ്രം്മായ ക ഹോലാർത്തിൽ വളരെ അതിനുത്തിയോടുകൂടി ഒരു ചുണ്ണവാംചെയ്യു.

“ഓ! എംബു വിട്ടപോകുന്നേ! ഭയക്കരസപത്രപരാജ നീ ഒരു വുച്ചപുള്ളി എന്ന വിട്ടപോകുന്നേ!”

“അഹോ! ചന്ദ്രകമാലെ! നീ എന്താണിതു സൗഖ്യരിയാക്കിതി ക്കുന്നതു? തൊന്തരാണി നിന്നു ചുംബിച്ചതു അതാഞ്ഞാനു നീ നക്കിശാമോ ചന്ദ്രകമാലേ? പോ —അഭിമാനിയായ നിന്റെ ഏ തുവ്യനേരാട്ട പോംഗിപ്പുരക്. അതു ലൂതകൾ അഭില്പന്നായിരുന്നു, അവൻ ഇങ്ങനെപറത്തു ഏളിയിലിരിങ്കി, ക്ഷണാത്തിൽ അല്ലതുക്ക്ഷണായി സ്വംഭവിച്ചു,

രക്ഷാ അഭില്പന്നായി..

എലാതകകളിൽ.

അഭില്പന്നൾ അതു ദയച്ചി അവിടെന്നും ചൊജ്ജുള്ളത്തെ തു നില്ക്കുന്നമായിട്ടല്ലായിരുന്നു. അവൻ അവിടെന്നിനുംപോയി മുന്നാബാധനിമിഷം കഴിയുന്നതിനു മുമ്പിൽ ഒരു വലിയ ജനസംഘം അക്കൗൺക്കമായി അതിലെ കടന്നപോവാനിടയായി. അവിടെ അവൻ വിഭ്രം്മായി വിരച്ചുകൊണ്ടുനന്ന ചന്ദ്രകമാലയേയും സമീപത്തിൽതന്നെ കിടക്കുന്ന മാല്യരെൻ്റെ മുതശരീരത്തെയും കണ്ട് അതുത്തപരവശന്നാരായി.

അവാക്കെട ചുറ്റു ജനങ്ങൾവന്ന പോതിയാൻ തുടങ്കി. വിനാഴിക്കുന്നും അതുകളുടെ തുക വലിച്ചു. പുതനായിവന്ന ഓ

ഓരോത്തരും അവിടെ നടന്ന സംഗതി പറയുന്നതിനു ചന്ദകമാല യോട് ആവശ്യപ്പെട്ടു.

അങ്കൂട്ടത്തിൽ രാജാവിൻ്റെ സേവകമാരം ചിലജണം കുറഞ്ഞായി നന്ന. അവർ അവളുടെ ഭ്രജനത്തെ എല്ലാവരെയും വിശിഷ്ട് അവശ്യ ഭേദമായി കൊടുത്തിലേക്കുണ്ടു്.

അവർ, അവിടെ നടത്തിയ അനേകംശജനങ്ങളും വൃത്തം മാറിത്തീൻ. ആ സമയം താലുപ്പലോംപ്രാഡത്തിൽ ഉണ്ടായിരുന്ന എല്ലാവരെയും, വേണ്ടപോലെ പരിശോധിച്ചു; പക്ഷെ അഭിസ്ഥാനക്കുറവും കാഴ്ചപിടിക്കുന്നതിനാകട്ടെ, അവൻപോയ മാർഗ്ഗം എത്താണന്നറിയുന്നതിനാകട്ടെ ആക്ഷം കഴിഞ്ഞില്ല.

ഈ വിശേഷപത്തംമാനംകാട്ടതിപോലെ നാടകല്ലാം പരന്ന. “അഭിസ്ഥാനം” എന്ന ആ ഭയങ്കരനാമം ചന്ദകമാലയും നല്ലവണ്ണം ഓമ്മയുണ്ടായിരുന്നതുകൊണ്ട് അവരിക്കണ്ണാകുന്നാവിച്ചു വിച്ചതിരെന്ന് വത്തമാനത്തോടൊക്കെയിച്ചു് അതു രാജുവരെങ്ങും പരം സ്വന്നമായി നീങ്കയാൽ അഭിസ്ഥാനം അനുകൂലം എല്ലാ അതിന്റെ തിരിടം കൈഞ്ഞതുകരിം വിഷയമായിത്തീൻ. ചന്ദകമാലയുടെ കള്ളാനിട്ടവരത്തിൽ എല്ലാവശം ദയതോന്തി, അവശ്യ കൊല്ലുന്നതിനായി മാപ്പുന്ന പ്രേരണാവെയ്യു ഭജ്ഞാന കാഴ്ചപിടിക്കുന്നതിനു ശ്രമിച്ചു. ഓരോത്തരും നാരോ ഉണ്മാദവും പുരപ്പെട്ടവിക്കാശങ്ങൾ പരിപൂരിക്കുന്നതിനു നിരക്കു ഘട്ടതിവാദം ചെയ്യുകയും ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്നു. പക്ഷെ, അവയിൽ പ്രീതാണാ സംഭാവ്യമെന്ന തീരുമ്പെട്ടതുകു കേവലം അസാല്പമായിരുന്നു.

ഈ വത്തമാനംകേട്ട എല്ലാവരും അതു മറ്റൊരുവരെപറഞ്ഞു കേൾപ്പിക്കുന്നതിൽ കൈഞ്ഞതുകൂടിവരായിത്തീൻ. അങ്ങനെ പരം ഒരുക്കേണ്ടപ്പിക്കുന്നതിനിട്ടും താഴെട്ടിടുന്ന സ്വന്നമായ ചിലയുകളിക്കും മറ്റും അവർ അതിനോട് കൂട്ടിച്ചേരും അപ്രകാരംകര കഴിഞ്ഞപ്പോഴും അതു സാമാന്യം ചെറിയ ഒരു കമ്പായിത്തീങ്ക ഘുബേയ്യു. ആതിനു് “സെഞ്ചന്തുതിനേരു പ്രാബല്യം” എന്നോ മരോ നാമകരണാ ചെയ്യുന്നതു് ടെം അനുചിതമായിരക്കയില്ലെങ്കിലും ഇന്നന്നുസാധാരണ സെഞ്ചന്തും ഇല്ലായിരിഞ്ഞിൽ അഭിസ്ഥാനം അവശ്യ വയിക്കാതെയിരിക്കുന്നില്ല എന്നായിരുന്നു വന്നേറരാജുത്തിലെ സ്രീചുരുഷന്മാരുടെ എക്കോപിച്ചു അഭിസ്ഥാനം. അഭിസ്ഥാനം അവളുടെ ജീവനു കുറിച്ചിട്ടു ഇക്കമുഖം, അവളുടെ പ്രതിശുദ്ധനായ ഭന്താപിനു് അതുകു വികിടമോ എന്ന വളരെ സംശയമായിരുന്നു. അനവധി ധനവും അസാമാന്യം ജനസ്പാദിനത്തുമുള്ള നേപാളത്തിലെ ഒരു പ്രദേശം

യിരുന്ന അയാൾ, തന്റെ സഹായപുത്രിയെ അംഗാർക്കവിഭാഗചെയ്യുകാട്ടക്കന്നതിന്ത്രം ചെയ്തിരു, രാജാവു ക്രൈസ്തവമായി കൂടും അയാളുമായി ഗ്രൂപ്പമായി എഴുത്തുക്കര്ത്ത നടത്തിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന യിരുന്ന. അയാൾ താമസിയാതെ വന്നേശരാജുത്തിൽ എഴുതുമെന്ന് ഒരു ധന്തനിയും ലൈഖണിയിരുന്നു.

ଆହ୍ୟାଜ୍ଞକ ଯାତ୍ରାଯକ ଉଲ୍ଲେଖ୍ୟଂ ରାଜ୍ୟରୁ' ଏହାରୁଷମାଧୀ
ଦ୍ୱାରା ବେଶ୍ୟକୋଣିକିଙ୍ଗାତ୍ମ' । ଏହାନ୍ତିକୁ ଆତ୍ମ ପରିବାରରେ ଚାହୁଁ
କମାଲ ଛାଇ ମରେଇଲୁବୁତ୍ତାରାବିଶ୍ଵାରିକିଷ୍ଠଙ୍କା । ଅବସରୁ ଆତ୍ମ ରାଜ୍ୟ
କମାରରେ ଭାବିଲୁବୁ କଣିକିଟିଲ୍ଲୁ । ଅତିକ୍ରମେଇଲୁବୁ ଆହ୍ୟାଜ୍ଞକ ବରତ୍ତୁ
ହୁତ ଗୁରୁତ୍ବରେ କ୍ରମି ପ୍ରତିକଷିକିଙ୍ଗାତ୍ମ' ଏହିବାଣିଙ୍କାରୁ' । ଅବସରୁ
କ୍ଷେତ୍ର ଉପରିକାଳ ଜୀବକୃତ୍ୟାଯିକିଙ୍ଗା ।

ചുരുക്കാനുള്ളതും ചുരുക്കാനുണ്ടായാണ് മെഡിക്കലുകൾ തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നത്. ചുരുക്കമാലയും അലിസ്റ്റുന്നറം വരെ ശരാജു തന്നെ പ്രവർത്തിക്കുന്നതും കൊതിക്കുന്നതും എല്ലാം ചുരുക്കാനുണ്ടായിരിക്കുന്നതാണ്. ഏവിൽ ചുരുക്കമാലയും “പാതകത്തിൽ കൂടിയും എന്നാൽ സാമ്പത്തിക വിനാമം നാട്ടാൻ പറന്നു.

ମୁଣ୍ଡାରୀ, ଏକିନାଟ ତିରତିମାନିଯୁମନ୍ୟ ରାଜ୍ୟରେ ଏହିତର
କାନ୍ତିସଂବନ୍ଧମାତ୍ର ଅରଣ୍ୟପଥରେ ଚେତ୍ୟଗତିର ବେଳେ ଏହି
ପ୍ରାକ୍ତକର୍ମ ଚେତ୍ୟ, ସଂରକ୍ଷଣ ଜଗିକରତର ସପତ୍ରପଦ୍ମଶିଖ ଏହିଦ୍ୱାରା

രെയും കവിച്ച പുസ്തകികം ജാഗ്രതയോട് സ്വന്തി അലിക്കന്നതിനു കു പുനരോടുത്ത്. റാത്രിയിൽ ചുറരിസ്സുഖവിക്കന്നതിന് അധികം ആളുകളും നിയമിച്ചു. അഭിലൂനനേക്കണ്ണിച്ചു തിരക്കന്നതിനു ചാര നാരെ ദ്രോഡ്ധവിച്ചു; പക്ഷേ, എല്ലാം നിഷ്ടംമായിരുന്നു. അഭിലൂ നന്നും സങ്കേതസ്ഥാനം മുരബാഹമായിരുന്നു.

എട്ടാം ശ്രദ്ധപ്രായം.

ദ്രാഹാലോചന.

“ചേര! എന്തായ കഴപ്പമാണീതു” എന്നപറ്റെന്തു മാത്ര നന്നു വയത്തിന്നും പിരോളിവസം പ്രഭത്തിൽ, വന്നേശരാജു തതിലെ പ്രഭക്കന്നാരിൽ മുമ്പനായ പദ്ധതി, താന്നും അരയിൽ, അസംതൃപ്പിയെയും അസ്പസ്യമുന്നുതയേയും സുചിപ്പിക്കുന്ന മുഖ ഭാവത്തോടും ശരീരചോജ്ഞാട്ടംകുടി നടന്നകൊണ്ടിരുന്നു. “ആ ദിശയ്ക്കുന്നു-ആ പരമദേഹമിന്നും വിധംവിത്തം. എന്നിട്ടും ഇതെല്ലാം ഇതു വികടമായി പരിണമിച്ചതു” എങ്ങനെയാണും എന്നി ക്കതിരെ മനസ്സിലാക്കുന്നില്ല. ആ വീരകൾ ചന്ദകമാലയെ കാഴി കഴാനുണ്ടോ എന്നിക്കുന്നും. അവന്നായിരിക്കുമോ ഇതു കുത്തുപാടു അഭിലൂനനു കൊണ്ടുവന്നും ഇടയിലിട്ടു അവുള്ള കൊലപ്പുട്ടു തന്ത്രവിശദിച്ചു എന്നും ഉച്ചാരണബൈല്ലും വിശദമാക്കിയതു? ഒരു കാലാവധി അഭാവാനു വരാനിട്ടുണ്ടോ. ഇപ്പോൾ രാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്നും സംഭവംരഹപുത്രിയെ കൊല്ലുന്ന് അതുകൊരു ചട്ടംകെട്ടിയ താരാചിരിക്കുമെന്നും അനേപാശിക്കാതിരിക്കുമോ? എന്നിക്കും അവളിൽ കിട്ടിനമായ അന്നരാഗമുണ്ടായിരുന്നു. തൊന്തും അവളുടെ ഫല്ലുത്തിനും അപേക്ഷിച്ചുപ്പോൾ അവുള്ളതു നിശ്ചയിച്ചുകൂടുതു. അതുകൊണ്ടും തൊന്തും വളരെ അതുപൂനായിരിക്കുമെന്നും അദ്ദേഹത്തിനായിരുന്നു. മറ്റൊരിയതിലും എന്നോട് നീരംസം ധാരാളമുണ്ടോ. എ ലൂംകൊണ്ടും അവളുടെ പ്രഭയാല്ലുക്കുത്തിനും തൊന്താണുന്നല്ലെതെന്നു മറ്റൊരം രീതിയിലും സംശയിക്കാൻ വകയില്ല. ഇപ്പോൾ എന്നും ആത്മിമജ്ഞാളിടെ രഹംം മനസ്സിലാക്കിയതിന്നുംരേഖയും—എന്നോപ ശേഖരിക്കുന്നു. തന്നും തുതിമാലോചനകളിലും ഉപായങ്ങളുമെല്ലും രാജാവും നന്നാം നന്നാം കാര്യസംബന്ധത്തിനുവേണ്ടി മുമ്മാറ്റിക്കു തു അസ്ഥിരചിത്രമായ രഹംം യുവാക്കന്നുരഹംം നേത്രാവാ

യിരിക്കുന്ന എന്നുള്ള കമ്പിയും അയാളിയും. എന്നോ പറേശ! ഇതെ സ്ഥാപിച്ചു അയാൾ ഗമ്പിച്ചാലെതെ കമ എന്താവിമിക്കു്?”

അപ്പോൾ മമ്മൻ, കാന്താരണൻ, ബലാരി ഇവരുടെ രൂപം വേശനത്താൽ അയാളുടെ മനോരാജ്യപ്രഖാരം പ്രതിബേദ്യിക്ക ചെപ്പേം. അവർ അഭിജാതനായം പാരേഡണ്ടു അനവരതസ്മ ചാരികളായ പ്രിയവയസ്യുഭാങ്മായിരുന്നു. അവരും അയാളു പ്പോലെതന്നു, മത്തൊന്തതന്നും, ഭരാചുരനിരതന്നും, വ്യജ ശ്രീലഗൂരായം വന്നുശ്രാജ്യത്തിൽ അന്ത്യാധ്യപ്ലിശയ്ക്കു പണം കൈ ദക്ഷന എല്ലാവരുടെയും യഥാവിധി ഒരിച്ചിരന്നാൽമായിരുന്നു. ഈ പ്പോൾ തങ്ങളുടെ കടം പെപതുകമായി തങ്ങൾക്കു ലഭിച്ചിട്ടുള്ള ധനത്തെ അരാറിശ്രയിച്ചിരിക്കുന്നതുകൊണ്ടു മേലാൽ തങ്ങളുടെ ഭരാനു പഠനിവൃത്തിക്കും ഭഷ്പ്പുവുത്തിക്കും വേണ്ട പണം, ആവിധിയം ലഭിച്ചാനുകൂലെന്നു കണ്ടു്, അവർ മിക്കവാറും നിരാഗരായിരുന്നീ സ്ഥിരിക്കുന്നു.

മമ്മൻ പറഞ്ഞു: “എന്തു്? ഇതെന്തായ കമയാണോ പറേശ കു!” — തന്നെ ജീവിതം മഴുവൻ വൃഥിചുരാഡിഭഷ്പുവുത്തിക്കുറ ക്കായി സമപ്പിക്കയാൽ ഗതപെണ്ണപ്പനും വിശ്വാസ്ത്വമായ ആ യു ത്തിന്റെ തുടന്നപറഞ്ഞു: — “ഈൻ്റെ കേവലം അദ്ദേഹത്തുന്നു എന്നും അജാവിബന്നു സന്തുമാണോ? എന്നോടുസന്തുംപരയ നാം. രാജാവിബന്നു സഫോദരപുത്രിയെ കൊല്ലുന്നതിനു നിങ്ങൾ മാമ്പുനെ ചട്ടംകെട്ടിയിരുന്നോ?

“ഈനോ?” എന്ന പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് അപ്പോൾ തന്നെ മുഖത്തു വ്യാപിച്ച വൈവർണ്ണതെതെ ഭൂമിക്കുന്നതിനായി പറേഡണ്ടു ത്വരയോടുകൂടി തിരിത്തുകളിത്തു. “എൻ്റെ മമ്മൻ! അങ്ങനെ വല്ല ഉദ്ദേശ്യവുമണ്ണിന് ഉണ്ടാക്കിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു വല്ല കാരണവു മുണ്ടോ? നിശ്ചയമായി ഇതു നിങ്ങളുടെ അനധികാരിതമാണോ്.”

മമ്മൻ — “നിങ്ങളാണെന്ന തൊൻ കാഞ്ചം പരകയാണോ”. അദ്ദേഹിക്കിൽ ബലാരിയോടു ചോദിക്കുക; അയാൾക്കു കരേങ്കുട്ടി പരയുണ്ടു് കഴിയും.”

ബലാ — “കാഞ്ചം വാസ്തവമാണോ; പറേശ! ചന്ദകമാലയെ വധിക്കാൻ മാമ്പുനെ പ്രേരിപ്പിച്ചതു നിങ്ങളുംതെ മറ്റായമല്ലെന്നു നില്ലുംരേയമായി ലോമലീനൻ രാജാവിബന്നു അടിയിച്ചിരിക്കുന്നു.”

പരേ — “ലോമലീനൻ പരയുന്നതെന്നാണോ” അയാളിയുണ്ടില്ലോ.”

കാന്താ — “എതായാലും കൊള്ളിം. സൂക്ഷ്മിച്ചിയന്നുകൊള്ളണോ. രാജാവു വല്ലാത്ത അള്ളാബന്നന്നിയാമല്ലോ.”

കാരാ — “ബെയ്യുംഗുകാണ്ടി അരയാർ കീര സിംഹമാണ്; കുപട്ടോപായങ്ങളിൽ ഒരു കണ്ണനേക്കുടി അരയാർ തോസ്റ്റിച്ചുകള്ളും.”

வெலு “கானானி! ஹஸ்தகாரோ யதித்திரிச்கான்டு? அதையாகிடக் கூடிய வேலோப்பாக்காரையி எது வூஸிமாவாரைய முளைப்பேதமி? ஸ்ரீதிவைங்கினி காளாமாயித்தா. அது மாக்காரை, தொடரைகள் லோமல்விகாரை கைக்கூறா ஹபிகெ ஹஸ்தக்கைத்திரிக்காக்டு. ராக்ஷஸ் ராக்ஷஸா காளார் ராஜாவிகீந்தர் வெவ்வேமல்லூங்”

പ്രൈ—“മുലാറി പരഞ്ഞത്തു വാസ്തവമാണ്.

മും - “ഹരിയാണത്. ശരിയാണത്”

வெலா—“அால்லூங் அவசமயுள்ளதாயான் அல்ல்மாறுகீக் கூட பிக்கூ” ஏற்றப்படத்தகுபோலெயான் நம்முடை ராஜாவின்ற ஸ்மிதி. கள்ளிலே அவர்கள் அமைக்காரம்? அதுக்குப்பாரெ அவர் கண்ட ஸ்மிதி ஹஸ்தமாயித்தினிரிக்கினா. தீருமானங்களேயும் ஏ ரஷா ஸங்கு சிவாஸங்கொரு குடும்பத் தொண்டிடுதே?

காற்றா... “அவன்ற ஜினஸ்பாயிக்கு நிலைமீமாணிரிக்கான ஹபிடெயித்து பிழக்களையும், வால்பூரையும், வெவ்விக்களையும் ஏற்காவேணி ஏற்படுவதும் அவன்ற அறுஜனதையே அருள்ளதிக்கான தழுவாயிரிச் சென். அவன்ற ஸ்ரேதாப்பவும் ஸ்ரீகஞ்சிவும் தனியானா” என்றுவரவைக்கிடுவது விசாரவும். ராஜுவாஸ்திகங்களும் அரயாத்துக் கெயித் திடுலபூஷகங்களேதோலை அடுத்திரிக்கான.”

പരേ—ജനങ്ങൾ അധികാരിയായിട്ടും തത്ത്വജ്ഞനായിട്ടും മാത്രമല്ലെങ്കിൽ അവരുടെ വിചാരിച്ചിരിക്കുന്നതു”
മന്മ—“അതാണെന്നുംറിലും കരിനു”

ബുലാ—“എന്നാൽ താമസിയാതെ അവരെന്ന് ദതി നേരെ വിപുരിതമായിട്ട് തീരും; അല്ലെങ്കിൽ ഇന്തി എന്ന് വാക്കു വിശ്വസിക്കേണ്ടു”

କାଣ୍ଡା—“ଆଜିବେଳେ ସେବିଛୁକାଳ; ଏକଷ, ନମ୍ବର ତୁ ମୁଖେଜୀଲେ ଆତ୍ମ ସ୍ଵାସ୍ଥ୍ୟ; ଏବାଠ ନାମରେ ଚର୍ଚା ତୁ? ନାହିଁ ପାରୁଯକିଶ୍ଚକିଲିଲା ଦେଖୁଣ୍ଡିଲାବିଲିଲା ନମ୍ବର ଧରିଯାଇଲେ? ମଲ୍ଲପାନଂ, ପାଶିକିଲା ମୁଲଲାଯାଗୁକାଳେ ନ ମରି ବଲିଯ କଟକାରୀଯିରିକଣର ଆତିର୍ଫିଗିରଂ କରାକେରାଳ ଆତ୍ମ ଏକିପ୍ରମାଣବୀରଂ ତୋଣାଗିଲି. ପୃତାଯାପୁ ନାମକ ତୁ ମିକାଳ. ନାମବୀରଂ ମୁଠକରୁତିଲୁକରି ଚର୍ଚା ନାହିଁ. ଏକିପ୍ରାଣୀରତ୍ତ

നിന്നും ആളുകളെ ശേഖരിക്കണം. നമ്മൾക്ക് കഴിയുന്നിടത്തോ ഈ പരിശുമിക്കണം. കാൽപ്പനികൾ ആക്രമിച്ചുവരുമെന്നു ഭേദഗതി വന്നില്ലെങ്കിൽ, എൻ്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ! ഈ ലോകം ഇന്തി നമ്മുള്ളതായിരിപ്പാൻ കഴിക്കില്ല.”

മന്മ—“ശരിയാണ. ഒരു ആദ്ധ്യാത്മകാലമായിട്ട് കടക്കാൻ ഒരു ഉപദേശം എന്നിക്കു സഹിക്കാൻവയ്ക്കുത്ത വിധത്തിലായിരിക്കുന്നു. നേരും വൈദികതാൽ ബൈക്കന്തുവരെ അവരുടെ ശക്താരവും ഉപദേശവും ശീതേജു ഒരു നിമിഷമെങ്കിലും എന്നിക്കു കിട്ടുന്നില്ല.”

പരേ—“എൻ്റെ കാൽപ്പം പരയാതെയിരിക്കയാണോ ആല്ലോ?”

ബലാ—“നാാം ഇതു ഭവ്യർഖണിലൂടുണ്ടായിരുന്നുവെന്നിൽ, നമ്മുള്ളോടു നമ്മുടെ കൊട്ടാരങ്ങളിൽ സുഖമായി താമസിക്കാമായിരുന്നു. എന്നാൽ ഇപ്പോഴെത്തു സ്ഥിതിക്കും—”

പരേ—“എന്നാം ബലാഡി സന്മാന്ദ്രോഹദേശം ചെയ്യാൻ പോകയായിരിക്കും.”

കാന്താ—“മേലും പാപം ചെയ്യാൻ നിവൃത്തിയില്ലാതെ വരും ദാഡി ചില പഴയ പാപപികരം ഭച്ചുന്ന സൗത്തുമാണോതു്. അംഗോപ്പാർ അവർ അവരുടെ അതിന്ത്വപ്പെട്ടിക്കളുക്കറിച്ചു പദ്ധതിപിക്കും മേലാൽ സഭപ്പുത്തന്മാരായി നടക്കാമെന്നു സ്പായമേ വ പ്രലഘിക്കും ചെയ്യുന്നു. എന്നാൽ താനെന്നും ഇപ്പോഴെത്തു ജീവിതരിതിക്കാണ്ടി വേണ്ടപോലെ തുപ്പിപ്പെട്ടിരിക്കയാണു്. താൻ ജീവനില്ലാതെ വല്ല മൂലധിലും പോക്കിരുന്നു മുന്നാജിക്കൊണ്ടിരിക്കുമ്പില്ല. വല്ലതു കേട്ടാലുടെ ജെട്ടിവിരുജ്ജീവനു കുടക്കിലാല്ല താൻ. “നാഞ്ചിജനതിന്റെ അഭാവവിഭാഗം ഭജിച്ചുവേണും ദിവസം കഴിപ്പും” എന്ന കുടക്കിലാണു് ഇംഗ്രാൻ എന്നു സ്വാംഖ്യം പൂർണ്ണമായി ചുറ്റിക്കൊണ്ടു്. അതു താൻ നിശ്ചയമായി വേണ്ടപ്പെട്ടും സാധിക്കും ചെയ്യും. നമ്മുട്ടുവെച്ചുള്ളിട്ടും കുടക്കുന്നു ഉണ്ടായില്ലെങ്കിൽ ഇതു ഈ ഭൂമിയെല്ലാം ഉറങ്ങിപ്പോക്കാലും ഉള്ളൂ. നമ്മുടെ ഉപാധിക്കും തുറുമിക്കാണുമെന്നുണ്ടും അതിനെ ഉണ്ടാക്കുന്നതു്. നമ്മുടെ അലോചനകളും വിദ്യുക്തിയിലും കണ്ണടപിടി താൻ തുമിക്കൊന്തിൽ എത്തുടർന്നിരുന്നു ജാഹാഫുകമാരായിരുന്നുവോ? അവരുടെ മനസ്സിൽ എൻ്റെല്ലാം പുത്രൻ്റെ പുത്രൻ്റെ അവിവുകളാണും നാാം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു്.

ബലാ—“എന്നൊരു യുക്തികളാണു്? പണ്ടെത്തെ തക്കശാസ്ത്രികൾക്കു നിജങ്ങളുകുട്ടി ലഭിക്കാനിടയാക്കാതിരുന്നതു് ഒരു ദിന്നി വാരമായ നഷ്ടിത്തനേന്നുണ്ടും. കന്നാംതരം വാക്കുകൾ, മധുരമായ സ്പരം, പക്ഷം, ഉള്ളി പെണ്ണിയാബന്നാനും ദോഷം മാത്രമെന്തും. എന്നാൽ നിജങ്ങളുടെ ദിർഘമേഖലയും പുത്രനും പുത്രന്റെ അവിവുകളാണും നാാം ഉണ്ടാക്കിക്കൊടുക്കുന്നതു്.

ತಾಹಣುಂಡ ಹೀಮರಿ ವಲ್ಲಾತ ಪರಿಕಷಿಕಣಾತಿಗಿಡಿಯಿಂ ಬು
ಲಾರ್ ಕಾಂತ್ರಂ ಗೋಕರಕಾರಿಯಿಂನಾ. ಲ್ಯಾಷ್ಟಿಶ್ರಪರತೆ ಸ್ಪಾಮಿಶಾರ್ಥ
ಪ್ರೋಫರತೆ ಡೊಸಾತಿಂ ತೀರೆ ಅಂಸಂತ್ರಷ್ಟಾಯಿರಿಕಣಾ. ನಂತರ
ದ ರಾಜಾವು ಅಂಡ್ರೋಹಿತನಿಗೆ ಇಂಷಿಟ್ರ್ಯೂಕಣಾನ್ ಎತ್ತಾ ಪ್ರವರ್ತತಿಶ್ರಿರಿ
ಕಣಿಕಣ್ಣ್ ಇಂಷಂಪರಣತನ್ನಾ ಅರಿಯಾ. ಎತ್ತಾಯಾಲ್ಪಂಸ್ಪಾಮಿಶಾರ್ಥ
ಪ್ರೋಂ ನಂತರ ಡಾಗಾತಾಗಣ್ಣ್.”

ಪರೋ—(ಸಗೋಂಪಾಶ್ರಯತ್ತಾಂಭೋಂತ್ರಾಕ್ರಿಡ) “ಬಲಾರಿ! ನಿಂಬಂ
ಸುಖೋಯಂತಾಂತ್ರಾಕ್ರಿಡಿಯಾಣ್ ಸಂಸಾರಿಕಣಾತ್ತ್ರ್. ಲ್ಯಾಷ್ಟಿಶ್ರಪರತೆ
ಸ್ಪಾಮಿಶಾರ್ಥ—?”

ಬಲಾ—“ಅಂತೆ! ನಂತರ ಡಾಗಾತ್ತ್ರ್; ದೇಹಂಕಾಣಂ ಮನಸ್ಸ
ಕೊಣಾಣಂ. ಶಾಂತಾಂಡ್ರೋಹಿತನಿಗೆಂದೊಂತ್ರಾಕ್ರಿಡಿಯಾಯಿ, ನಂತರ ಸ್ಪಾತ
ಶಾಂತಾಯಂ, ನಂತರ ಮಾನ್ಯಾಂಭಾಯ ಉತ್ತೋಂಧ್ರಾಯಂ, ನಂತರ ಸ್ಪಾತ
ತ್ರಣತ್ತ್ರಾ ಮತಲಾಯವಬೈಕಣಿಶ್ರಿತ್ತ್ರಂ ಮರಂ ಕರೆ ಅಯಿಕಂ ಸ್ತುತಿಶ್ರಿ
ಪರಣತ್ತ್ರಂ; ಅಂಡ್ರೋಹಂ ಈ ಕಾಂತಾಂತ್ರಾಸಿಯಾಗಣ್ಣ್. ಅಂತಿಗಾತ್ತ ನ
ಮಹಿಂಬಣಾ ಅರ್ಥಾಯಿರಿಕಣಂ.

ಹಾಂತ—(ಬಲಾರಿಯಿಂ ಹಣ್ಣಾಗಣ ಗರ್ಹಿಶ್ರಂಕಾಣಂ) “ಹ್ಯಾ,
ಂದ್ರ ಪ್ರಾಣಾಂತ್ರ್ಯಾಯಿತಾ! ಎತ್ತಾಂತಿಕಿಂಪಿಂತ್ರಾತ್ತಮಾಂ ತವಿಮಾತಂ ಕ್ರೂ
ವೇಣಾತ್ತಿಕಿ ಚೆಂಜ್ಯಾ ತ್ರಾತಿಮಾಂತಿಕಾಂ ಡ್ರೋಹೋಂತ್ರಾಂತ್ರಾತ್ತ್ರಂ ವಣೇಂಧಾ
ಜ್ಯಾತ್ತ್ರಂ ಉತ್ತಾಪಿಕಣಾಯಿ. ಇನ್ನಾ ಶಾಂತಾ ಪರಯಾ. ನಂತರ ಕಣಿ
ಣತಯೋಗಾರತಿಗಂಧೇಷಂ ಶಾಂತಾ ಮತಿಯಾಗಿರಿಕಣಾಯಾತಿಗಣಾವಣಾ
ಣಾ ನಿಂಬಂ ವಿಚಾರಿಶ್ರಿತ್ತ್ರ್. ಎತ್ತಾಂತ ಕಾಂತ್ರಂ ಅಂತಾಂತಾಯಲ್ಪಾಯಿ
ಣಾ. ಸತ್ಯಾ ಪರಕಾರಣಾಕಿಂ ಎತ್ತಾಂತ ವಿಂತ್ರ್ ಮಂತ್ರವಾಂ ಮಲಿ
ಶ್ರಿಂತ್ರಾ. ಇಂ ವಣೇಂಧಾಜ್ಯಾ ಪಾಕತಿಯಾಂತಿಕಿಂತ್ರ್ ಅಂಕಪ್ರೂಪತತಕಾ ಈ
ವಲಿಂ ವಲ ಎತ್ತಾಂತ ಕೆವಣಂ ವಣಿಕ್ತಾಣಂ. ಇತ್ತಾಯಂತೆ ರಾ
ಜಣಿಯಿ ನಿಂಬಾಂತ್ರಾವಣಂ ಅರಿಯಾಮಣ್ಣ್.

ಪರೋ—“ಇಂ ವಣೇಂಧಾಜ್ಯಾತ್ತಿಲೆ ಸುಕಮಾರಿಕ್ತಾಂ ಸುಂಬರಿ
ಕಾಂತಾ ಎತ್ತಾಂತ ಈ ವರಿಯೋಲ ನಂತರ ಎತ್ತಾಂತ್ರಾವಣಾಂತ್ರಾಕಾಂ
ಣಾಂತ್ರಾ. ಪಿಗಾ ಅಂತಿಕಿ ಪ್ರಮಂಗಣಾಗಿಯಾಯ ಈ ದೇಹಂತೆ
ಎತ್ತಾಂತೆ ಮರಣಂ?”

ಬಲಾ—“ರಾಜಣಿಯಾ ಚಾಪಕಾಂತಾ ವಣೇಂಧಾಜ್ಯಾತ್ತಿಲೆ
ಅಂತ್ರಾಂತ್ರಾಕಾಂತ್ರಾಗಣ್ಣ್. ನಾಂತಾ ಯುವಾಕಣಾರ್ ಮರಂ ಅತ್ಯಾಕಾಂತಾಕಾಂ
ಗರ್ಹಣಾಂತಾ ಅಂತಾ ಪ್ರಾಣಾಂತಿಕಾ ಕಾಂತಾಯಾಗಾಂತಾಮಣಾತ್ತ್ರಾತ್ತ್ರ್?”
ಹಾಂತ—“ರಾಜಣಿ ಇತ್ತಾಂತ ಎತ್ತಾಂತ ಸ್ಪಾತಮಾಗಣ್ಣ್.”

ಬಲಾ—“ಎತ್ತಾತ್ತ್ರ್?”

ಪರೋ—“ರಾಜಣಿ! ಕಾಂತಾವಣ್ಣ್.”

ಹಾಂತ—“ಎತ್ತಾ? ತೋ ನಿಂಬಾಂತ್ರಾ, ಅರ್ಥಾಗಂ ವಿಂತಾಂ ಪೋ
ಕಣಾ ಎತ್ತಾಂತ ಮರಣ ಪರಾತತಃಪಾಲೆ ನಿಂಬಾಂತೆ ಎತ್ತಾಣಾತ್ತ್ರಾ.

നൃക്കിച്ച നോക്കേന്നതു്? കല്പകവള്ളിയുടെ ദൃഢയം ഇപ്പോൾ എ സ്ത്രീ സ്വപ്നമാണ്. അവർക്കും എന്നിൽ വലിയ വിശപാസവുമാണ്. ഇപ്പോൾ മനസ്സിലാജോ? എന്നാൽ തങ്ങളുടെ ഇം ബേഴ്സ്, നിറുദ്ധമായിരിക്കണം. എൻ്റെ ആത്മരഹം ഏതെല്ലാമാരണാണാതെല്ലാതെന്ന അവളുടെയുമെന്നുള്ളതു തീച്ചിയായി വിശപാസിച്ചുകൊംക്ക. ഇം യന്നേശരാജുത്തറിലെ പ്രത്ക്കരമുറിക്കുന്ന ഒരിട കൂടി അവർ കൊടുന്ന താള്ളരിടം തുള്ളാനോരുദ്ധരവും തുള്ളാനോരുദ്ധരവും കൊണ്ടിരിക്കാം.

പരേ—“കാന്താരൻ! നിങ്ങൾതന്നെ നമ്മുടെ നായകൻ.”

കാന്താ—“എന്തു ബലവാനായ ഒരു മിത്രത്തെ നിങ്ങൾക്കു സഹാത്തുതയവാന്നാണ്” എൻ്റെ ശ്രമമെന്ന നിങ്ങൾക്ക് ബോധുണ്ടോളോ.”

പരേ—“ഈനിതിവരെ നേരം പ്രവർത്തിച്ചിട്ടോളോ എന്ന ചിഹ്നിച്ചു് എനിക്ക് വളരെ ലജ്ജയിട്ടു്. എന്നാൽ എനിക്കിതൊഴി സമാധാനമുണ്ടോളു്. തൊൻ കൈക്കൂലിക്കൊടുത്തു് ശടകക്കെട്ടിയിൽനന്നു മാപ്പുൻ ചുവക്കമാലയെ വധിച്ചിരുന്നവെങ്കിൽ, ഇവിടത്തെ പ്രത്ക്കരു എല്ലാം തന്റെ സമീപത്രതക്കാക്കിച്ചിട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്ന അനുലൂപ്പമായ കാന്തം രാജാവിനു നഷ്ടമാകമായിരുന്നു. ചുവക്കമാലയുടെ കട കഴിഞ്ഞതാൽ പിന്നെ രാജാവു ശ്രൂല ക്രൂരതനെ. പരേതയായ തന്റെ സമേഖരപ്പത്രയുടെ വേഴ്സയും മോഹിച്ചു് പിന്നെ ആത്മതന്നെ രാജാവിന്റെ നേരുവാത്തെ അഭിവര്ത്തിക്കണു്. പരയക്കമാലയ്ക്കാണോളോ ഇന്നിയത്തെ കിന്തിംഗവകാശം.”

മഹം—“എനിക്ക് ചെങ്ഗും കഴിയുന്നതു തൊൻ പറയാം. പാശാകാണ്ട് വേണ്ടതൊക്കെ തൊനേരും. എൻ്റെരചചിയപ്പുണ്ടു് മഹാലോഭിയോളോ? അയാളുടെ കൈവയശം അനവധി ധനമുണ്ടു്. അയാളുടെ മരണാനന്തരം തൊനാണ്” അതിനെല്ലാമവകാശി. ആ മുഖ്യമാലയും ജീവൻ എൻ്റെ നാവിന്റെ അരറത്താണിരിക്കുന്നതു്.”

ബലാ—“ഇതും ചിവാസം ജീവിച്ചിരിക്കുന്ന അയാളു സമർത്തുതയെന്ന കരു ആടിപ്പോയി.”

മഹം—“ശരിതനോ. എന്നാൽ എനിക്കു് അതിനു പൂണ്ടു് മനസ്സാക്കണില്ലു്. മുടക്കുടെ എനിക്ക് ചീല ഇംഗ്രേഷ്യാടു് ദൈവം ദയയുമൊക്കെ ഉണ്ടാക്കണംണു്. അതുകൊണ്ടു് ഇങ്ങനെയും ഏ വിചാരിക്കണമ്പാർ മരിപ്പിൽ ഒരു ദിവസരഘണകാക്കനു. എൻ്റെ നേരുവിതനാർ ഇതു വിശപാസിക്കുന്നായിരിക്കണം.”

കാന്താ—“എന്നാൽ തൊൻ പറയുന്നതു കേരംക്ക! നിങ്ങൾ വാരംപോയി സന്തുസ്ഥിക്കണം.”

മമ—“മാപ്പുൻറ കൂട്ടകാവര കണ്ടപിടിക്കേന്നതിനാണോ നാം ആളുമായി പ്രയതിക്കേണ്ടതു്”. എന്നാൽ നാമുകൾ മാത്രം പരിചയമണംഡാച്ചിവന്നതുകാണ്ട് അവരെ അനേപാഷ്ടിക്കേണ്ടതു് എവിടെയാണോ എന്നിക്കരിഞ്ഞുകൂടു്.”

പരേ—“അവരെ കണ്ടപിടിച്ചു കഴിക്കുത്താലുടെനാ രാജാവി നീറു ആലോചനക്കാരെ മുന്നാപോരെയും ശീകരിക്കുന്ന ഭവനം ആളും അവരെ നിശ്ചയിക്കാൻ.”

കാന്താ—“ഇപ്പായുന്നതുപോലെതന്നെ എല്ലാം നടത്താൻ കഴിയുമെങ്കിൽ ഇതൊക്കെ നല്ല ആലോചനകൾതാണ്. കൊ ഇളാ! എൻ്റെ സ്നേഹിതന്മാരെ! നമ്മുടെ ആലോചനയുടെ പ്രധാ നഭാഗം തീച്ചിപ്പേട്ടിട്ടിട്ടുണ്ട്. വോകിൽ ഇപ്പോഴത്തെ രാജുരുണ്ടാ തനിനീറു വിനാശംമുലു് നമ്മുടെ കടം എല്ലാമാത്രം ശാശ്വം. അ ബൈക്കിൽ നമ്മുടെ മിറസ്സുകൾ രാജാവിനു സമർപ്പിച്ചു അഭ്യേഷത്തി നീറു ശക്തിഭൂ സമിരപ്പേട്ടതുണ്ട്. രണ്ടുവിധത്തിലായാലും ന മരുക്കു സമാധാനമന്നാഭീക്കാം. നമ്മുടെ അവന്മു, വലിയ അ പ്രകടത്തിലായിരിക്കുന്നു. അഭ്യാസാധാരണാദാരിയ വല്ല അപഭാഗ ഒപ്പേഖക്കാണ്ടു മാത്രമെ നമ്മുകൾ ഇതിൽനിന്നും രക്ഷപെടാൻ മാ സ്ഥിരമായി. അല്ലെന്നതുപക്ഷം നാം എന്നെന്നെന്നുക്കും അപമാനത്തിനും നീറുഡ്യും പാതങ്ങളായിത്തീരും. ഇന്തി നാംആലോചനയേക്കേണ്ടതു് ന മുടുകെ ആവശ്യങ്ങൾക്കും വേണ്ടി ധനം ലഭിക്കേന്നതിനും അനുഭാവരു നമ്മുടെ കൂദാരത്തുപക്ഷം വേണ്ടമാർക്കങ്ങളേക്കുറിച്ചും ശാശ്വം. ഇതിനാവേണ്ടി ഇവിടെയുള്ള പ്രഭക്കന്നാരുടെ സേവകരും ദരശയും ആക്കപ്പെട്ടു നമ്മാൽ കഴിയുന്ന സൗത്രം എല്ലാം ചെയ്യുന്നും. നമ്മുടെ പ്രേരണാശക്തികൊണ്ടും, ഇലാതകമാ യുടെ കരാരങ്ങളുക്കുണ്ടാം, രാജാക്കരമായുടെ ഭാണ്ഡാരങ്ങളും അഭ്യാസപ്പണ്ഡളായ കമ്മങ്ങളുള്ളാം ആ കോ മുളസ്സുകമാരികളായ സൗഖ്യക്കൂട്ടുടെ! എക്കു കടാക്കുത്താൽ നി ഷ്ടുപ്പയാസം സാധിക്കാൻ കഴിയും. കഴുവുമരത്തിനീറും ഭാഷകളിലും, പുരോധീതമുഖ്യുടെ ത്രപദങ്ഗളുള്ളിലും ഉലാസിനും ചായിരിക്കുന്ന ആളുകൾ പ്രണയമസ്തനമായ ഒരു പീജുംനുത്തു ലെലാ ലാലുകളായ വല്ല വാഹ്യാനങ്ങളും അത്രുതകരമാംവരും ആക്കപ്പിക്കപ്പേട്ടുണ്ട്. നിഖിതസമയം സമിച്ചിക്കുന്നോടും വണ്ണി തങ്ങളായ മണ്ണുനിശ്ചയങ്ങളും പരിഗ്രാലങ്ങളായ വീതിവാക്യം ഔദ്ധീകരെയും അടിസ്ഥാനം ഇടിഞ്ഞതുതട്ടുന്നുണ്ട്. ഇം സുന്ദരാംഗികളും എഞ്ചെത്തു സപാധ്യിന്നപ്പേട്ടതുന്നതിനാളും ശ്രമം നിഷ്ടുലമായി പ്രോക്കയേ, അടമാവാ അഞ്ചുമാരു കുക്കുന്നതിനു് ഉച്ചയോഗി ക്കാൻ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ട വലയിൽ നിഃബന്ധം ആകപ്പേട്ടമെന്നാണു ഉ

യമുണ്ടാക്കുന്നു. ചെറുപ്പോൾ, നിങ്ങൾ പൂരോധിതമായുടെ സേവ പിടിച്ചുകൊള്ളുന്നും. ആ ഗവിശ്വരന്മാരായ സന്ദൃശ്യികളിടെ മാഡ്യ ത്രജ്ഞതക്കും ചുംഗം കുംഗവും അഭിനവം ഉംഗവും ആവശ്യം മുംഗരും എന്നിലെ, വലിയ സ്വാമിയുടെ പദ്മവിഭ്യാസരെറ്റു വാഗ്ദാനം ചെയ്യുന്നതിൽ ഉപോക്ഷ്യ വിചാരിക്കുന്നതു്. എൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷ് സൗഖ്യരഹനാണെന്ന അവർ നിങ്ങളുടെ കൈക്കയിലുകുപൂട്ടുകഴിയുന്നു. മതഭാരതമാരായ നാട്ടുകർക്കും അന്തിക്കരണാത്തരം അപ്പധരിച്ചിരിക്കുന്ന ഇക്കാളിയും, ശ്രീക്രൗഢി, പുത്രപരമാരയും, പ്രഭക്കമ്മാരയും, ഭിക്ഷുക്കുമുള്ളും, രാജാവിന്ദന്യും, ക്രിഡവേലക്കാരന്ദനയും എല്ലാം അസ്വിശപാസമാകുന്ന ശ്രാവലുകാണ്ടു വരിഞ്ഞുകുടിക്കിരിക്കുന്നു. തന്മുഖം അവക്കും ഇവരുടെ ത്രജ്ഞതുടെ സ്വാന്നഭ്രാംഖികപരമായ രോജിക്കു തത്കാവെന്നും നയിക്കുന്നതിനും ശക്തിയുണ്ടു് അതുകൊണ്ടു് അവരുടെ നമ്മുകൾ കിട്ടിയാൽ അതു് മതാസക്തമാരെ നമ്മകയീനമാക്കുന്നതിനും പിന്നീടു് അവരുടെ ഗുണങ്ങളും അന്തിക്കാരിക്കുന്നതിനും നമുമുഖത്തിൽ സമാധാനമായി വച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നതിനും നമുകൾ സഹായിക്കുന്നു, നമ്മകളു് അതിനും വേണ്ടിവരുന്ന അനുവദി ധനം ലാഭമാക്കുന്നും ചെയ്യും. അവരുടെ ശാപജ്ഞാഖിലും അനന്തരാമജാഖിലും ജനസ്വാംക്ഷേപാരുവാം. എന്നാൽ എൻ്റെ പ്രിയവയസ്യമാരെ! വൃംഘാരതത്തിനു് ദയാദിക്കൊംപക്കതെനു.

കാട്ടീപോലെ വന്നുവരാജ്യം മുഴുവൻ പരന്ന ആ ഔദ്യാത്തത്യം നടത്തിയ ഉടൻ അഭിലൂപനും, താനാശം മാപ്പുനെ കൊല്ലുവേയുതെന്നു് അക്കുക്കിലും കണ്ണുപിടിക്കുന്ന സപ്ലൈമെക്കിലും ഇടുക്കുക്കാതെ, വേണും വേഗതോടും സാമർപ്പിക്കുന്നതോടും കൂടി അതുവരെ ഉണ്ടായിരുന്ന തന്റെ വേഷം മാറി, യാതൊരു തടസ്സവും തുക്കാക്കുന്നതും അവന്നും വിചുപോയി; അവനു കണ്ണുപിടിക്കുന്നതിനുള്ളിൽ യാതൊരു പിന്നുവും അഭിനന്ദനയുണ്ടായിരുന്നു.

അവൻ സെസാന്റയുടെ ഗ്രാഫ്റ്റിലെത്താൻ. അപ്പോഴേക്കും വിനും യാത്രപ്രായമായിരുന്നു. സെസാന്റയ വാതക്കു് തുറന്നതിന്റെയേഷം അവൻ എല്ലാവർക്കിംകൂടിയുള്ള അരയിൽ പ്രവേശിച്ചു.

“മറവള്ളുവരെക്കു എവിടെ?” എംബു് അവൻ അലറിക്കു

ഞേക്കു ചോദിച്ചു; അതു കേട്ട് സെസറ്റു ഭയംകൊണ്ട് വിരിച്ചു.

“അവർ ഉച്ചമതൽ ഇവിടെ കിടന്നരക്കുകയാണ്. ഒരവേള മുന്ന് രാത്രിയിൽ അവർ വല്ല സ്ഥലത്തും പോകാൻ നിശ്ചയിച്ചിട്ടുണ്ടായിരിക്കും.”

അഉല്ലിപ്പുന്ന് ഒരു കണ്ണരയിൽ കിടന്ന മനോരാജ്യത്തിൽ മഴക്കി.

സെസറ്റു പറഞ്ഞു: “എന്നാൽ നിന്നുക്കല്ലോപ്പും തന്ത്രങ്ങി തം ഇല്ലാതിരിക്കുന്നതെന്നാണ്? അഉല്ലിപ്പു! അതാണോ നിന്നുക്കീഴാവലക്ഷ്യം മുണ്ടാക്കുന്നതും. ദയചെയ്തു് ഇംഗ്ലീഷുവാംവേക്കേ കളയു! ആ കീത്രും നിന്നുക്കുള്ള വൈത്രുപ്പുത്തെ അതു ഭയങ്കരമാക്കുന്നു.

അഉല്ലിപ്പുന്ന് ഉത്തരം കനം എറഞ്ഞതില്ല.

“സത്യമാണി നിന്നുക്കണ്ണാൽ ആരും ഭയപ്പെട്ടുപോകും. ആ ടെക്ട്, വജ. ന്മക്കിനി സ്റ്റേച്യാതരായിക്കാം. നിന്നും ഇംഗ്ലീഷ് കാണബോൾ നീരിസമുണ്ടാക്കാതിരിക്കും എന്ന് ശ്രീലിച്ചുത്തുടങ്ങിയി കിക്കുന്നു. എന്നാൽ—”

“പോ! ഉറങ്ങുന്നവരെ പോകി ഉണ്ടാൽ” ആ ഓലാതകൻ ‘അ കൂദാസിച്ചു.

“അവരോ? കൊള്ളാം! അക്കൗളിനും അവിടെ കിടന്നരങ്ങ ടെ. നിന്നുക്കുതെന്നു എൻ്റെ അടക്കലിരിക്കാൻ പോടിയോ? ദയചെയ്യുണ്ടോ! നിന്നുപ്പോലെ എന്ന് ഒരു ഭയങ്കരംസത്പമാണെന്നു വിശ്വാസം വിചാരിച്ചുകൂടും. അഉല്ലിപ്പു! ഇങ്ങനെ നോക്കു! എന്നാൽ നെയ്യാണോ?

വാസ്തുവത്തിൽ സെസറ്റു ഒരു വിത്രപയായ ബാലികയല്ലോ യിരുന്നു. അവളുടെ നേതൃത്വാർഥക നല്ല പ്രകാശവും ജീവനാർഥങ്ങായിരുന്നു. ചുണ്ണംതും ഭഗവിയുള്ളതുമായ തലമുടി, പദ്ധ്യാൽഭാഗ തെരു മിക്കവാറും ആരുമഹാഭാഗം മെയ്യിരുന്നു. അവളുടെ തുട്ടത് അഥരജാരം പാടലവസ്ത്രങ്ങളായിരുന്നു. അവരെ അവർ, അഉല്ലിപ്പു നീറി മുഖത്തോട് സമീപിപ്പിച്ചു; എന്നാൽ അവൻ ചരയക്കാല യുടെ കപോലസ്ത്രംതോൽ പരിപ്രൂശംശാഖായിരുന്ന തന്നീറിൽ അധിരം ഔദ്യോഗിക്കുന്ന അവ തൊടുന്നതിനും സമ്മതിച്ചില്ല. അവൻ ഇരുന്നിടത്തു നിന്ന് മുഴുവനേറ്റു, തന്നീറിൽ ഭജങ്ങളിൽ വിത്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന സെസറ്റു മഹസ്തു മുഖം പുതുക്കേ മാറ്റി.

അഡൻ പറഞ്ഞു—“എൻ്റെ പേരേണ്ടും നീ അവരുടെ പോകി വിളിച്ചുണ്ടാൽ”. എന്നിക്കും ഉടൻതന്നു ഒരു കാൽം അവരോടു പരിധാനാണ്.”

സെസറ്റു സംശയിച്ചു.

അവൻ ദയകരമായ സ്വപരത്തിൽ പിന്നെങ്കും പരശ്രാം
“പോകാനാല്ലേ പറഞ്ഞതു? ഉം”.

സൈന്യം കൊം മിണ്ടാതെ പോയി; എന്നാൽ അവർ പ
ടി കടന്നപ്പോൾ ഒരു ക്ഷണംനേരം പിന്നിരിഞ്ഞുനിന്ന്, “നോക്കി
ക്കോ” എന്ന് അത്യലിക്കൊണ്ട് നിശ്ചിതിച്ചു.

അഭിലീഖനൾ തല കുനിച്ചും മഹ്നിങ്ങേം മാറ്റത്തു വിലങ്ങേം
ടിയും ആ മുൻകിൽ വേഗരത്തിൽ അങ്ങോട്ടും ഇങ്ങോട്ടും നടന്നുകൊ
ണ്ടിരുന്നു.

അവൻ തന്നതാൻ പരശ്രാം:—“ആരംഭം ഇടുകഴിഞ്ഞു. ഇനി
ഭേദിയിൽ ഒരു ഭജ്യാം കരാത്തു ഉള്ളി. അപരനെ കൊന്നാതുകൊണ്ട്
എനിക്കൊയെ ടാപവുമില്ല. താൻ ഒരു സംപ്രവൃത്തിയാണെ ചെ
യ്ക്കുതു്. എന്നെന്നു ഇഷ്യപര! ഈ ഭജ്യരമായ കുത്രുതതിൽ എന്ന സ
ഹായിക്കൊന്നു! അതു് എനിക്കു വിജയകരമായി പരിശോധിക്കേം,
അതിനു ചാവകമാലഞ്ചു സമയം ലഭിക്കേം ചെണ്ണുകിൽ! — ച
ന്യക്കാല — രാജാവിക്കുന്ന സഹോദരപുത്രി, ജാതിഭ്യർക്കായ ഒരി
ലൂപ്പാറ, ലഭിക്കയോ? അതാളും കിക്കൊന്നിനു താനൊന്നു ഭാന്തണ്ണത
നെ. എന്നെന്നു അതുമഹജേം സാധിക്കൊണ്ട് എനിക്കൊരിക്കലും
കഴിക്കില്ല. എന്നെന്നു ബുലിഭ്രംഭം അനുച്ചമംതനെ. ഹാ! പ്രമ
മദ്ധ്യ യിൽ എനിക്കു അനുരാഗം ജനിക്കുന്നതിന് — അതെ പ്രമ
മദ്ധ്യീഖ്യിൽ എന്ന മോഹിപ്പിക്കുന്നതിനു ചാവകമാലയ്ക്കു മാത്ര
മെ കഴിഞ്ഞുള്ളൂ — ചാവകമാലയ്ക്കും ബലായ്ക്കും രാഘവക്കല്ലാ
യ രണ്ട് സൂര്യൻകൂട്ടെ ഫേമം —; അതു് ക്ലൂഡുല്ലുമാണൊക്കിലും അ
തിരബക്ക് ശ്രദ്ധ കിന്നാൽ ബുദ്ധമാനാർമ്മായിരിക്കും. ഇതു മനോഹ
രജഭായ മാർക്കറ ഒരു ക്ഷണംനേരം മെങ്കിലും എനിക്കു സൈന്യവുമു
ണ്ടാക്കും. കുഞ്ഞം! കുഞ്ഞം! ഈ നിന്ദ്രയായ അഭിലീഖന്നു് ഒരു ക്ഷണം
ഒന്നരെങ്കിലും സൈന്യവുമായിരിക്കുന്നതിന് എത്ര മനോരജ്ഞം ആ
വശ്രൂമായിരിക്കുന്നു! താൻ സന്നോധിക്കുന്ന സംഗതികളെക്കുറിച്ചു്
അറിയുന്നും ലോകർ എന്ന ഭൂമിക്കേം, എന്നിൽ ദയയോ
ടക്കിയിരിക്കേം ചെയ്യും നിശ്ചയംതനെ.”

സൈന്യം തിരിച്ചുവന്നു. ആ നാളു് ലാതകമാം ഉറക്ക
പ്രിച്ചുടയ്ക്കി കോട്ടവായുമിട്ടുകൊണ്ട് അവേം പിന്തുടന്നു.

അഭിലീഖനൾ പരശ്രാം: പരിഞ്ഞു, പരിഞ്ഞു; കുട്ടികളേ! ഈ ഉറക്ക
സ്ഥിത്യാക്കെ പോകിട്ടു. താൻ എന്നെന്നുകുലും പരിയുന്നതിനുമുന്നേ
നിശ്ചാരക്കു സുഖവും വന്നുവെന്ന് എനിക്കു തീച്ചയാക്കണം; എ
നെന്നായെ, താൻ പരിയാൻ പോകുന്നും, നിശ്ചാരം സപ്രഭ
തതിയ്ക്കുടി വിചാരിക്കാത്ത വിധത്തിൽ ആത്ര അത്യലിക്കരമാണ്.

അവൻ അക്കമക്രിക്കറ്റും എന്നാൽ ഉദാസീനമായിട്ടും അവൻ പരിയന്നതിനെ ശ്രദ്ധിച്ചു.

താമസൾ നിണ്ടുനിബന്ധിട്ടു്, “എത്രു്? കാര്യമെന്താണു്”എന്ന ഫോട്ടിച്ചു.

“നമ്മുടെ പ്രാണങ്ങളുംവിത്വം, പരമർത്ഥമില്ലും, ഡീരണമായ മാപ്രയും വധിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവെന്നല്ലാതെ അതിൽ കുട്ടതലംയി യാതൊരു വിശേഷവുമില്ല.”

“എത്രു്? വധിക്കപ്പെട്ടവോ? എന്നു് ഭാര്യയെത്തരം വിളിച്ചു പറഞ്ഞുംകൊണ്ടു് ഇണ്ട്രിവൈവത്തംമാനം കൊണ്ടുവന്ന അഭിപ്രായനെ എല്ലാവരും ദയതേതാട്ടകൂടി നോക്കിക്കണംടിങ്ങാണ്. സെസന്റു ഒരു ഹസ്താധനത്തോടും ദയനീയമായ ഒരു പരിപ്രേക്ഷനേതാട്ടകൂടി മിക്കവാറും ശ്രദ്ധാസ്ഥമീതയായി ഒരു കണ്ണെരയിൽ വീണു.

കുറേനേരും എല്ലാവരും, നിറ്റേബുമായിതന്നു. “വധിക്കപ്പെട്ട വോ? അതാൽ?” എന്നു് ചെറുകൂടാതോളം ഫോട്ടിച്ചു.

ബാലേഷൻ — “എവിടെവച്ചു്?”

ടാതുനും — “എന്നു്? ഇന്നാച്ചില്ലോ മുമ്പോ?”

അംഗി — “അവൻ താലുപ്പലോദ്ധനത്തിന് രാജാവിഞ്ഞൻ സ ഫോറേപ്പറ്റിച്ചുടെ കാൽക്കൽ “ശോണിതവുമൺിത്തു്” വീം സാ കിടക്കുന്നതു കണ്ടു. അവനെ അപരിംതനിനായാണോ കൊന്നതു്? അതോ അവളുടെ ഇഷ്ടിയാരിൽ വല്ലവരുമായിരക്കും മോ? എന്നോ എന്നാക്കരിഞ്ഞുകൂട്ടു.

ബാലേഷൻ — “പാവപ്പെട്ട മാപ്രയു്!” (കരയുന്ന)

അംഗി — “നാഭേദ ഇണ സമചാത്തിനകം അവൻ ശവം കഴു വിൽ തുണിക്കിടക്കം.”

പാത്രു — “എത്രാ? ഏതൊക്കിലും അവനെ അഭിജോത്താ?

അംഗി — “ഉള്ളു്. ഉള്ളു്. അതിനാട്ടം സംശയമില്ല.”

സെസന്റു .. “കഴുപ്പിമേലോ? കഴും! പാ.പാ! മാപ്രയു്”

താമ — “ഇതു നല്ല കുറ്റതന്നു്.”

ബാലേ — “നാശംപിടിക്കാൻ, ഇങ്ങനെ സംഭവിക്കുമെന്നാ രഹിത്തു്?”

അംഗി — “എത്രു്? ഇങ്ങ്ങാർ നിഃവിരാശ തീരോ തണ്ടനമില്ലു ന തോന്നുന്നല്ലോ”

സമുദ്ര — “എനിക്കു തീരെ ഓന്നംവയ്ക്കു. ഭയവും ആര്യാന്ത്യവും കൊണ്ടു തോൻ്നു നന്നാവലജ്ഞു.”

അംഗി — “സ.ബ്രഹ്മാവിട്ടു്, ഞാനിവത്തമാരാ കേട്ടപ്പോരി എ നിക്കു വിരീക്കാണു സ.മിശ്രൻ വരുംഡിങ്ങാണു. ഞാനിഡാഹാ വി

ഖിച്ചു പറഞ്ഞു—“മാപ്പുൻചേട്ടാ നിങ്ങളുടെ യാതു സന്ദോഹംമായി റിക്കട്ട്.”

താമ “എന്താണു്?”

സ്ഥല—“നീചിരിച്ചേരും? ഇതിൽ ചിരിക്കാൻ വല്ലതുമണ്ണെങ്കിൽ എന്നെന്നുകഴുവേറ്റിയാലും തരക്കേട്ടില്ല”.

ആഭി—“എന്താ! നിങ്ങൾ അനുമാക്ഷക്കൊട്ടക്കാഡക്കാനെന്നു ട്രിരിക്കുന്നതു നിങ്ങൾക്കു ലഭിക്കുന്നും നിങ്ങൾക്കില്ലെങ്കാകയില്ല തന്നെ. നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്താണു്? നമ്മുടെ വേലയുടെ അവസാനത്തിൽ കഴുവും വധശ്ശും മരിയും അല്ലെങ്കിലും കിടക്കാൻ വരുമല്ലെങ്കാക്കുന്നതു്? വായുമണ്ണംലാത്തിൽ കില്ലക്കുന്ന വാലുങ്ങേട്ടകുട്ടി കിടക്കാണ്ടുനാ നമ്മുടെ അസ്ഥിത്രം അല്ലെങ്കിൽ മരിയും തെ മരിയുംതായിരിക്കും നമ്മുടെ സ്ഥാരകവസ്തു? ലോകമാകുന്ന നാടക കശലായിൽ എല്ലാതക്കർണ്ണ ഭാഗം അഭിനയീക്കുന്നവൻ മരണത്തെ ഒയ്യെടുക്കുന്നു. അതു വൈദ്യുത്യാങ്കുടെ കൈകൊണ്ടോ, അതുചൂം യുടെ കൈകൊണ്ടോ അതുകൈകൊള്ളുന്നതു്? എന്തു പ്രിയവയസ്യ മഹരെ! നിങ്ങളുടെസാമ്യമായിരിക്കില്ല!”

താമ—“അതുകരയാണു വളരെ എഴുപ്പുമാണു്. പക്ഷേ എന്നാൽ അസ്സംഖ്യമാണു്.

പിറു—“അഭ്യും! എന്തു പല്ല കിടക്കിടാവിരിയുന്നുണ്ടോ”

ബലേ—“എന്തു അഭിലൂനു! ദയവുചെയ്യു അടങ്കിയിരിക്കും. ഈ സമയത്തു നിന്നു ഈ സന്ദോഹം വളരെ ഭയക്കരമായിരിക്കിംണ്ടോ.”

ബൈബി “അഭ്യും! അഭ്യും! പാവപ്പെട്ട മാപ്പുനെ കൊന്നാണും.”

ആഭി—“കൊള്ളിം. ബൈബിയെ! എന്തു പോന്നു! തൈക്കണ്ണിനെപ്പോലെ നിലവിളിക്കാൻ നിന്നു ലജ്ജയില്ലെന്നു? വരും മഹരു ഉണ്ടാണു നിന്നു അന്ത്യയുന്നതിന്മുഖ്യ നാം തമിൽ ചെയ്യു സംശ്ലിഷ്ടാം തുടങ്ങാം. എന്തു അടക്കാൻ ഇരിക്കും?”

ബൈബി “അബ്യും! രാക്ഷസാം!”

ആഭി—“എന്തു മൊന്നു! എന്താ നിന്നുമെന്നുമാറിപ്പോയും? ഏകാള്ളിം കൊള്ളിം. സ്പർശവരുന്നോരു താളമില്ല എന്നമട്ടാണു്, ഇല്ലോ?”

ബലേ—“നാശം! ഇതെന്നതാണില്ലുനു! കളി പറയാനുള്ള സമയം ഇതാണോ? ഇതെന്നു ഇനി രീക്കലോകട്ട. ഇഫ്പൂർ നാമെന്നും ചെയ്യേണ്ടതെന്നു അലോചിക്കാം.”

പിറു—“അതേ. നോന്നുന്നുനുള്ള സമയം ഇതല്ല.”

സ്ഥല—“അഭിലൂനു! നീ പറയണം. നീ ഒരു മിച്ചക്കുന്നാണു്.

നാം ചെയ്യാൻമുള്ളതിൽ ഉത്തമമായ മാർഗ്ഗം എന്നാണോ?"

അഭി—(കരക്കഴിഞ്ഞിട്ട്) “അധികമാനം ചെയ്യാൻമുള്ള രണ്ടിലേതെങ്കിലുമാനു തിരിത്തെടുക്കണം. നേക്കിൽ നാമിതു പോലെ ഇവിടെതന്നെ താമസിപ്പിക്കൊണ്ട്, നമ്മകൾ പണംതു നു എല്ലാ ദിഷ്ടമാരെയും സന്തോഷിപ്പിക്കാണ്റെ കൊള്ളാവുന്നവ രെ ഒക്കെ കൊല്ലുകയും, ടുക്കം അധികതമായെടു അഞ്ചുമാറ്റപോലെ കഴുവേറുന്നതിനോടുകൂടി ഒക്കെ തുണിയിരിക്കും ചെയ്യണം. അല്ലെങ്കിൽ—”

താമ—“കൊള്ളാം! അല്ലെങ്കിൽ?”

അഭി—“അല്ലെങ്കിൽ നമ്മുടെ കൈവശമുള്ള പണമെല്ലാം വിതിചും, അനുരാജാഞ്ഞത്തപോയി, നല്ലവിത്തിൽ കാലക്രോഡ് കിക്കയും ഇന്ത്യപ്രഭേദത്തിനോടുകൂടി ഇരിക്കും ചെയ്യണം. സുവമായി നിത്യത നിവർത്തിക്കാണു വേണ്ടിസ്പത്ര നമ്മക്കുണ്ട്; അനുരാജാഞ്ഞത്തപോയി നമ്മകൾ വസ്തുവകകൾ സന്ധാരിക്കാം; അല്ലെങ്കിൽ കി ത്രാവകം ചെയ്യുകയെ മറ്റവല്ല തൊഴിലുകളിലും എപ്പോഴും കൂടുതലുകയോ എന്തെങ്കിലും ഇട്ടപോലെ ചെയ്യാം. എന്നാൽ എത്തുകൂട്ടത്തിലും ഉപേക്ഷിച്ചുതൽ മതിതാനം. അങ്ങനെയായാൽ നമ്മുടെ ഇണങ്ങരിൽനിന്നും നല്ലപെട്ടുങ്ങലെ നമ്മകൾ കല്പാനം കഴിക്കാം. നമ്മകളാംകനാ കത്തുങ്ങലെ ഓമന്നിക്കാം. സപ്പഃസ്മ്രതേതാടം സമാധാനത്തോടുകൂടി ദിവസവുന്തി കഴിക്കും നമ്മുടെ ഭാവികളും മുത്രാജാഞ്ഞകൊണ്ട്, എപ്പോഴും മുത്രാജാഞ്ഞെടു നിഷ്ഠം രത്നയും കുറയ്ക്കും ചെയ്യാം”.

താമ—“ഹാ! ഹാ! ഹാ!”

അഭി—“നിങ്ങൾ എത്തുചെപ്പേണ്ടാണു അതിനു തൊന്തരം തയ്യാറാണോ. തൊൻ നിങ്ങളുമൊരുമിച്ചു കഴുവേറുകയോ, അടവാ മാന്യമായി കാലക്രോഡ് ചെയ്യുകയും എല്ലാം നിങ്ങളുടെ ഇട്ടുപോലെ ചെയ്യാം.”

താമ—“ഈതു അധികപ്പെടുത്തിയായ ഒരു ഉപാദ്ദംഖാവും ഈ തുവരെ ഉണ്ടായിട്ടില്ല.”

പിറു—“നമ്മുടെ നിഖേയമോ? അതു് തീച്ചിപ്പേട്ടതുണ്ടെങ്കിലും ഒരു പ്രധാനസ്വമില്ല.”

അഭി—“എന്നാൽ പ്രധാനമുണ്ടായിരുന്നു എല്ലോ ചീവാരം”

താമ—“അധികം പറയുന്നതെന്തിനു്? നാം ഇതുപോലെതന്നെ നമ്മുടെ വ്യാപാരത്തെ മേലും നടത്തേണ്ടതാണെന്നു തൊൻ വിജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്നു. അതുകൊണ്ട് നമ്മകൾ വളരെ പണംസന്ധാരിക്കാം. ഉത്സാഹമായി ദിവസം കഴിക്കും ചെയ്യാം.”

പിതൃ—“അതുശ്രീ; നീ എൻ്റെ അഭിപ്രായംതന്നെ പറയുന്നോ.”

താഴെ “നാം ഒല്ലതക്കുന്നാരാണെന്നുള്ളതു സത്യംതന്നെ; എന്നാൽ അതിനെന്നതാണോ?; നാം ഷത്രുവാന്മാരെതു. അല്ലെന്നു പറയുവാൻവരുണ്ടെങ്കിൽ അവർ നമിച്ചുപോക്കുട്ട. എന്തായാഥും കിരീടിവസ്തേക്കു നമുക്കു വൈഴിക്കേണ്ടും ഇരഞ്ഞിക്കുട്ട. അല്ലെങ്കിൽ നമെമ്മ വള്ളവയം കണ്ടുപിടിച്ചേരുക്കും; എന്നെന്നും, പോലീസുകൾ ഇപ്പോൾ നമെമ്മ അനേപുഷ്ടിച്ചു് അക്കദമിക്കും നടക്കിവരുന്നുണ്ടും കിരിക്കാം. എന്നും ആ അനേപുഷ്ടാം കഴിഞ്ഞാലുണ്ടെന്ന മാപ്പുനെ കൊന്നായാളെ കണ്ടുപിടിച്ചുകൊല്ലാം. അതു മറ്റൊരുവക്കും ഒരു പാഠമായിരിക്കുട്ട.

എല്ലാവയം—“ബലേ! ദേഹം!”

പിതൃ—“ഈ ഗൗമുതൽ നമ്മുടെ നായകൻ താമസനായിരിക്കുന്നുമെന്ന തൊന്തു വിജ്ഞാപനം ചെയ്യുന്നോ.”

സ്ഥൂല—“അതെതു! മാപ്പുണ്ടും സ്ഥാനത്തിൽ?”

എല്ലാവയം—“ശരി! ശരി!”

അങ്ങി—“തൊന്തു മനഃപൂർവ്വം അതു സമ്മതിക്കുന്നു. ഇപ്പോൾ എല്ലാം തീച്ചുയാക്കിയില്ലോ.”

പാഠാമലപ്പരിശയം.

ജനകക്ഷതാം.

മാപ്പുണ്ടും വധിക്കപ്പെട്ടതിനെന്ന് പിരോളിവസം ആ ഒല്ലതക്കും, താജേജ്ഞുടെ ഭവനത്തിനെന്ന് വാതിലുകളും, വാതാധനങ്ങൾ മുടിയും, ബലമാളി ബന്ധിച്ചു്, എക്കാന്തത്തിൽത്തന്നെ ഉൽക്കണ്ട്രയോടുകൂടി കാലഘാപനംചെയ്യു. തെവാപീടിയിൽ കേരംക്കപ്പെട്ട മന്മരശ്ശേഖരംപോലും അവുകൾ ഭയാവധിക്കളായിരുന്നു. ആ ഭവനത്തിനെന്ന് വാതിലുകൾക്കും സമീപത്തെക്കും അടുത്തുവരുന്നതായി തോന്നപ്പെട്ട പാശശ്രൂജരം അവ കടന്നപോകുന്നതുവരെ, അവരുടെ ഭയവിഹപലന്നരാകിത്തുണ്ടിരുന്നു.

ആ സമയം രാജാധാനി സ്വരൂപാളായ ഏദയങ്ങളിൽനിന്നും പറപ്പെട്ടുനേരുന്ന കോലംഗലംശ്രൂജാളുടെ പ്രതിധനികളാലും യമഹിമി അലംകൃതങ്ങളും “സന്ദേശസാഹരതരംഗപരവരകളി”ൽ നീ

നിക്ഷേപിക്കുന്ന അദ്ദിജാതന്മാരായ സ്കൂളുകൾക്കും അനുഭവിക്കുന്ന നിബന്ധങ്ങൾ ഒരു ക്ഷമാധികാരിയായിരുന്നു. രാജാവ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ സ്വന്മാരാഭരപ്രതിഭാവിനു ജനനക്ഷത്രത്തിന്റെത്തു യഥാവിധി ഓലാപ്പിച്ചു; അന്നത്തെ വിഭാഗിന്, അതു രാജുത്തെ അധികാരിക്കുന്നതിലെ അനംഗമാർക്കുടാതെ, * അനൃതാജാക്കന്മാരുടെ സ്ഥാനപ്രതികളിൽ, കാര്യാന്തരങ്ങളാൽ അതു സമയം വന്നേരാജ്യത്തിൽ എത്തിയിരുന്ന എല്ലാമാർക്കാരം, രാജാവിന്റെ ക്ഷണം അനുസന്ധിച്ചു, മാജരാവിരുന്നു.

ഈ അവസ്ഥരത്തിൽ ധനവ്യയത്തെക്കഴിച്ചു് അതു ഗണിച്ചി അനില്ലോ. നിർദ്ദേശങ്ങളായ എല്ലാ വിനോദങ്ങളിലും അവിടെ സന്നിധിത്തണ്ണളായിരുന്നു. ദാരോ ശല്ലുങ്ങളിൽ തങ്ങളിടെ ഉൽക്കുള്ളതു കൈ സ്ഥാപിക്കുന്നതിന്റെവേണ്ടി മത്സരത്തോടുകൂടി പ്രശ്നാപിച്ചു് വന്നേരാജ്യത്തിലെ കവികൾ, ഇപ്പോൾ ചവകമാലാഡു തങ്ങളിടെ കൈപ്പുണ്ടുകൂടുതൽത്തിന് വിഷയമായി ലഭിക്കുമ്പോൾ, ഈ സന്ദർഭം തെരു അട്ടേലുപുറമായ ഉത്സാഹത്തോടും സന്നോധ്യത്തോടുകൂടി കൊണ്ടാടി. ഗായകരാഡം, മരദകലാന്ത്രപ്രണാമാരം, ചവകമാലാഡു അഭിനവദാം ലഭിക്കുന്നതായി, തങ്ങളിടെ സാമർപ്പിത്തത ചൂചാൻകുമായി പ്രഭർപ്പിച്ചു്. ഇങ്ങനെ സുഖവാനഭാഗങ്ങളിടെ പിശിപ്പുസമേളന്തരാൽ അതിപ്രകാരം കേവലം മോദപ്രമത്തമാരായി ചുമതരു. ആക്കപ്പാടെ അതു സദസ്യിലൂടെപ്പുട്ടിരുന്ന രൂഖമാരാക്കുടെ, യുവാക്കന്മാരാക്കുടെ, മുതൽപ്പിമാശാക്കുടെ, കനൃകമാരാക്കുടെ, എല്ലാപ്രകാരം ഒരുപോലെ ആന്തരാജത്തിന്മാരായിരുന്നു.

വദ്ധുനായ രാജാവ് ഇപ്രകാരം സന്നോധ്യാക്രമനായി കാണപ്പെട്ടുന്ന അവസരം വളരെ ചുർപ്പുമായിരുന്നു. അനന്ത് അദ്ദേഹത്തിൽ ഉഥാവം മുതൽമിത്തതായി കാണപ്പെട്ടു. സന്തുഷ്ടിയെ പ്രകാശിപ്പിച്ചുന്ന മറദമാസം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അധികാരങ്ങളെ സ്നേഹമാക്കിച്ചെല്ലാം. അദ്ദേഹം വിനായത്തോടും അന്നക്കവയോടുകൂടിം സ്നാനപരിപാടം സംഭാവിക്കുന്ന ചെച്ചകയും തന്റെ സ്ഥാനവലിപ്പം മറ്റുള്ള ചീസ് അസഹ്യമായി തിരാറിരിപ്പാൻ പ്രത്യേകം നിഷ്ടപ്പചെയ്യുകയും ചെയ്തു. ചിലപ്പോൾ അദ്ദേഹം തന്റെ അതിമിസരുമായതിന്റെ അലക്കാരങ്ങളായ കാമന്തിരപ്രാഞ്ചം വെടിപ്പിടിപ്പഠന്തു; ചിലപ്പോൾ വേഷപ്പൂന്നാരായി ഒരുവക്കവിനോദം ശത്രംഭിച്ചിരുന്ന ഒരുക്കുടുംബത്തിന്റെ സംബന്ധത്തിലെ ചെറുവേദനം അവക്കുടുംബത്തിന്റെ സംബന്ധത്തിലെ വലിയ ക്ഷേത്രത്താമാരോടും തുടക്കപ്പാർവ്വതിയും തുരംഗലീഘയിൽ പ്രവേശിച്ചു. എന്നാൽ കുടങ്ങുന്ന ഇവയെ ഉപേ

ക്ഷीച്ച ചവകമാലയുടെ അതിമധുരമായ ഗാനാമുത്തത്തെ പാനം ചെയ്തു നിശ്ചയപ്പെട്ടായിരിന്നു.

രാജാവിൻ്റെ അതുന്നവിശപ്പേണ്ണമാരായ സ്നേഹിതമാരം എ സ്ഥാക്കാത്യാദിലും ഓ ഭേദത്തിന്റെ മന്ത്രിമാരമായ, ലോമലീനൻ്, ശ്രോനർ, മാനഭരൻ് തുംബങ്ങൾ തണ്ണേളുടെ വാല്പകുത്തതെ കുറഞ്ഞ ലക്ഷ്യ മാക്കാതെ സുന്ദരികളുായ യുവതികളുടെ സംഘത്തിൽചേന്ന് ഉത്സാഹത്തോടു സന്ദേശത്തോടുകൂട്ടുക? അംഗ്രോസ്സും നേരനോക്കേകളിൽ മലിതവാക്കുംഡിലുംപരബ്രഹ്മത്തു് ഉല്പാസമായി സമയക്കഴിച്ചു.

ലോമലീനൻ് കൈമുറിയിൽ പ്രവേശിച്ചപ്പോൾ തബ്ളീറ സ മോഭരപ്പുത്രിയോടുകൂടി യദ്ധേയമാ അഭിഭാഷിനിയോന്ന് രാജാവു് അധികാരിയോടു് ഇംഗ്ലീഷ് പറഞ്ഞു. “ലോമലീന! തബ്ളീറ ഇന്നത്തെ ഉത്സാഹം, നാം തുംബുണ്ണമാരെ നിഷ്ടാസനം ചെയ്യാനായി സ്നേഹിതിലെ പ്രാകാരത്തെ രോധിച്ച സാധ്യങ്ങാലത്തിലേതിനെ അതി ശയിച്ചിരിക്കുന്നു.

ലോമ—“അഭിഭാഷിച്ചുജ്ഞുത വ്യാജമല്ല. സ്നേഹിതാത്തെ പ്രടിച്ഛടക്കിയ അംഗ രാത്രിയെ ഭയത്തോടു സന്തുഷ്ടിയോടു കൂടി എന്നുംഡാഫും സുരിക്കിനാണ്ടു്. അനും നജ്ഞാടെ സേന, സിംഹപരാക്രമത്തോടുകൂടി യുദ്ധം ചെയ്യു”.

രാജാ—“അഭിഭാഷിച്ചുജ്ഞുവേണ്ടി നമുക്കു പാനം ചെയ്യാം. തബ്ളീറ ഇപ്പോഴാതെ ഇംഗ്ലീഷുമാം താൻ ബെയ്യുംകൊണ്ട് സന്പാദിച്ചതുനെന്നു”.

ലോമ—“ബഹുമാനജാപരം ലഭിക്കുന്നതു വളരെ സന്ദേശക കിത്തൻ; ഒക്കെ എൻ്റെ ഇംഗ്ലീഷ് സ്ഥിതികൾക്കും ഏം സപ്താം അഭിഭാഷത്തെക്കു കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. എൻ്റെ നാമത്തെ അന്നപരമാക്കിച്ചുജ്ഞുത അഭിഭാഷപ്പുത്തെ മരിയുന്നതമല്ല. ഇംഗ്ലീഷ്തിന്റെ സുന്ദിരമായ കീറ്റിക്കും ഉള്ളത്തുജ്ഞതയ്ക്കും വേണ്ടി മഹാത്മാവായ തിരമെടുയുടെ കീഴുവായിയിൽ ടാണ്യുരാജാവിനോടു് യുദ്ധം ചെയ്യിട്ടില്ലായിരുന്നുകുിൽ ഇംഗ്ലോമലീനൻ്റെ നാമം ആക്കുക്കി മു പരിചിതമായിരിക്കുമായിരുന്നോ?”

രാജാ—“എൻ്റെ ഉത്തമ സ്നേഹിത! തബ്ളീറ മനോധർം കേമംതനെന്നു”

ലോമ—“അംഗതെ! തിരുമന്ത്രിലെ സന്ദിയിൽ വച്ചു് അഭിഭാഷത്തെ സുതിക്കേണ്ടത്ത്വായിയോ എന്നോ് എന്നിക്കുന്നും. എന്നാൽ മുഖ്യത്തിയിൽ ഏം ഒരിച്ചിതന്നെല്ലോ് അഭിഭാഷ ദിയാമണ്ണോ. അതു് കൈവേള ലോകപരിചയം കുറഞ്ഞ യുവാക്ക നാരായ അഭിഭാഷതെ സേവകമാരുടെ പ്രവൃത്തിയായിക്കും”

രാജാ—“തബ്ളീറ പാക്കകൾ, പ്രക്കുപ്പിക്കുന്ന രാജഭക്തിയുടെ

പലമായിരിക്കാം. ചക്രവർത്തിയുടെ വിചാരം ഇത്തന്നെ അതി കിക്കെമന്നാണോ തന്റെ അഭിപ്രായം?"

ലോമ—“തക്കമന്നാണോ? അദ്ദേഹത്തിന് കാൽന്തം ശരിയായി മനസ്സിലായിട്ടിണ്ടുണ്ടെങ്കിൽ, യന്നേരാജുത്തിലെ രാജാവിന്റെ കൂട്ടിലെയേയും യുദ്ധത്തെപ്പുണ്ടെന്തും ധരിച്ചിരിക്കാതെയിരിക്കുന്നീലുണ്ടോ?"

രാജ—“എനിക്കൈയുള്ള ചില എഴുത്തുകളുടെ മൂപടിയിൽ നിന്നും അദ്ദേഹത്തിന് എന്നിൽ അപ്രീതി ജനിക്കാനിടയുണ്ടോ?"

ലോമ—“ജനിച്ചുകൊള്ളുന്നതു. ഈ രാജും തിരമനസ്സുകൊണ്ടു ഫേഖനിടത്തോളംകാലം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപ്രീതിയെ ഭയപ്പെട്ടു. എന്നാൽ അവിട്ടുതെയും അവിട്ടുതെ യുദ്ധവീരന്മാരുടെയും കാലം കഴിയുന്നോപം കഴിഞ്ഞോ! യന്നേരാജുമെ! നിന്റെ ശിരോ ലിവിൽ എന്നായിരിക്കും? നിന്റെ അഭിപ്രായികരണമുായ ദിവസം ഒരു അവസ്ഥാനിച്ചേരുക്കമോ എന്ന തൊൻ ഭയപ്പെട്ടുനോ."

രാജ—“എന്തോ? അപ്പോൾ മേൽ ഉന്നതപദവിയിൽ എന്തുനാതിന് വേണ്ട പുർവ്വക്ഷ്യാനങ്ങളോടു കൂടിയ ചെറുപ്പുക്കാരായ ഉദ്യാഗസ്ഥമാർ നാശുടെ നാട്ടിൽ ധാരാളമില്ലെന്നോ?"

ലോമ—“കഴിഞ്ഞോ! അവരിൽ ഭ്രിപക്ഷക്കാരുടെയും സ്ഥിതി വളരെ ശോച്യമായിരിക്കുന്നു. സ്റ്റീകളുടെ മുവിലും മദ്യശലാലയിലും ആളും അവർ തങ്ങളുടെ ശൈഘ്രത്തെ പ്രകടിപ്പിക്കുന്നതോ?" തുലമെ വിഭക്താർ. യുത്തവുത്തി മേതുവായി അവരുടെ മനസ്സുക്കതിയും ശരിരംക്കതിയും മിക്കവാറും അസൗംഖ്യമായിരിക്കുന്നു. അല്ലോ! എന്നിൻ മരവിയുടെ കടക്കും! തൊൻ തിരമനസ്സുഡെ സന്നിധിയിൽ വന്നതു ചില പ്രധാന കാൽന്തരങ്ങളെ അവിട്ടുതോടു ഉണ്ടത്തിക്കുന്നാണോ."

രാജ—“അതു കോപംക്കുന്നതിന് എനിക്കു വളരെ കൈത്തുകളുണ്ടോ?"

ലോമ—“ബാഹ്യസ്വകാര്യങ്ങൾക്കാരനായ ഒരു പ്രഥ ഇത്തീടു എന്തിയിട്ടുണ്ടോ, “പൂർത്തമാൻ” എന്നാണ് അദ്ദേഹത്തിന്റെ പേര്. അതു വളരെ ചെറുപ്പുമാണോ. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അതുതിയും പ്രതിയും ഒരുപോലെ ശ്രദ്ധിപ്പായിരിക്കുന്നു."

രാജ—“കൊള്ളും"

ലോമ—“അദ്ദേഹത്തിന്റെ അപ്പുൻ എന്നാൾ ഒരു വലിയ ശ്രദ്ധാനായിരുന്നു. വളരെ ഉദാഹരിപ്പാം മുണ്ടാനമായിരുന്ന അദ്ദേഹം കാലാധികം പ്രാവിഷ്ടിച്ച കരോഡാള്ളായി. തങ്ങളുടെ ചെറുപ്പുത്തിൽ തുണം രണ്ടു പേരും ഒരു കപ്പളിലെ ഉദ്യാഗസ്ഥമാരായിരുന്നു. വളരെ ശ്രദ്ധാനാർ അദ്ദേഹത്തിന്റെ വാദ്യശാന്തിന് ഇം

യായി തീന്തിട്ടണ്ട്. അദ്ദേഹം ഡീനോക്ര ഒരു യോദ്ധാവായി കൗണ്ട്.

രാജാ—“അംഗൂഷ്ഠന വള്ളിച്ചു വള്ളിച്ചു് മകൻ കാൽം മറന്ന കമ്മുണ്ടതും?!”

ലോമ—“അ മകൻ ഇപ്പോൾ ഇവിടെ വന്നിരിക്കുന്നതു തിരമന്നുണ്ടിനു സേവിക്കണമെന്നുള്ള ആത്മഹത്യതാടക്കുടിയാണ്. ഇംഗ്ലീഷ് അവസ്ഥയുള്ള ദയവേദ്യാഹം കൊടുത്താൽ കൊള്ളാമെന്ന് എഴുകിക്കുവേശക്കുണ്ട്. അദ്ദേഹം നമ്മുടെ പിങ്കണാലത്തിൽ വന്നേശരാജുട്ടതിന് രാഭരണമായിത്തീരെമെന്ന തോറ്റം ചെയ്യുന്നു.

രാജാ—“അംഗൂഷ്ഠ അതിനേതക്കു ബുദ്ധിയും സാമർപ്പിയും ഉണ്ടോ?”

ലോമ—“ഉണ്ട്. അദ്ദേഹം തിന്റെ ദൃഢയം അദ്ദേഹത്തിന്റെ അട്ടുണ്ടരുപോലെതന്നെ ശ്രദ്ധമാണ്. അദ്ദേഹത്തിനു കുഞ്ഞാണുമെന്നും സംസാരിക്കണമെന്നും തിരുമന്ത്രിലേക്കാഗ്ര ചെയ്യേണ്ടോ? അതാ അദ്ദേഹം അട്ടത്തെ മുറിയിട്ടുണ്ട്. അദ്ദേഹത്തിന്റെ അട്ടിപ്പുായജ്ഞത്തിൽ നോക്കുന്ന ഇതാണ്. വന്നേശരാജുത്തു ചില ക്കാലപ്രാതകികൾ ഉണ്ടെന്ന് അദ്ദേഹം കേട്ടിട്ടുണ്ട്, അവൻ നമ്മുടെ പോലീസുകാരങ്ങുടെ സാമർപ്പിച്ചെല്ലാം ഇതുവരെ നിഷ്പിലുമായി കുറഞ്ഞിരുത്തു. കൂടുതലാരെ പിടിച്ചു കൊടുക്കയാണ് അദ്ദേഹം നമ്മുടെ രാജുട്ടതിന് അല്ലെങ്കിൽ ചെയ്യാൻ വിചാരിക്കുന്ന ഉപകാരം.”

രാജാ—“പരമാത്മമായിട്ടു്? ആ വാഗ്ദാനം അധ്യാത്മക ശക്തിക്കെടുത്തതാണോ? എന്ന തോറ്റം സംശയിക്കുന്നു. അധ്യാത്മക നാമം ‘പൂർത്തമൻ’ എന്നാണെന്നെല്ലെണ്ണു താൻ പറഞ്ഞതു്? ‘ഒരാൺ അധ്യാത്മാട്ട സംസാരിക്കാനാഗ്രഹിക്കുന്നു’ എന്ന ചെന്ന പറയു്.”

ലോമ—“ഇപ്പോൾ എൻ്റെ ആത്മഹം പക്തി ഫലിച്ചിതിക്കുന്നു. പൂർത്തമനെ കാണുന്നോടു ശേഷവും ഫലിക്കും. എന്തെന്നാൽ അദ്ദേഹത്തെ കണ്ടിട്ടു സ്ഥാപിക്കാതിനിക്കു, സ്വന്തം കുണ്ടാക്കും എന്നാൽ അതിൽ പ്രവേശനം ലഭിക്കുന്നതിന് ആത്മഹിക്കാതിരിക്കും ചെയ്യുന്നതുപോലെതന്നെ, പ്രസാസമായിട്ടുള്ളതാക്കുന്നു. ഒരു ജാത്യുന്നാൻ അവൻ നേതൃജ്ഞാനം പ്രദാനം ചെയ്യുന്ന തന്ത്രം പ്രതിരിഞ്ഞു അകൂതിമ സൈനക്കുമായുംതെന്തു കണ്ണാനുഡിക്കുന്നതിനുള്ളിട്ടു മഹാഭാഗ്യം അവനുണ്ടാക്കിക്കാട്ടക്കുണ്ടും ചെയ്യുന്ന രാജിക്കുന്ന നിർദ്ദിഷ്ടനാതിനു പുരോച്ചനതുപോലെതന്നെ, പൂർത്തമനു കാണുന്നും അ വന്ന നിർദ്ദിഷ്ടും ചെയ്യുന്നതു് അംഗസംഘാട്ടമാകുന്നു.”

രാജാ—(ചിത്രകാണ്ട്) “നാം എഡൻ പരിചയമായ തിങ്ക പിന്നെ താൻ മറ്റു യാതൊരു ശാസ്ത്രജ്ഞൻവിചും ഇതു തു ജൂഡിയേംട ക്രിസ്ത്യാനിച്ചില്ല. കൊള്ളണം. തന്നെന്ന അത്തു തപ്പിപ്പുതന ഇങ്ങനോടു വിളിച്ചുകൊണ്ടിരും.”

ലോമ “ഇപ്പോൾ കൊണ്ടിരും വരും”

ചെമ്പകമാല—“ലോ. ലീന! നിങ്ങളുടെവീരപുരുഷനെ ദേശം കുടിച്ചുകൊണ്ടിരും. അഥവാദേഹം കാണാനീളും ഏതെന്നും വളരെ വല്ലിച്ചിരിക്കുന്നും.”

ലോമലീനൻ ദേശം അവിടും വിട്ടു പോകി.

രാജാ—“ക്കെത്തു! നീ എന്നാൻ ഈ കളികളിലെപ്പും ദേശത്തിൽ കുടിക്കുന്നതു്?”

ചെമ്പക—“താൻ വളരെ കുറിച്ചിരിക്കുന്നു; എന്നു മാത്രമല്ല, ലോമലീനൻ ഇതുവയ്ക്കും പുക്കളും അതു പോലീതരമെന്ന കാണാൻ എന്നിക്കുവാളുന്ന മോദമുണ്ടായാണ്. താൻ സത്രം പരയ ക്കു, താൻഅഥവാമായി പരിചയപ്പെട്ടുകഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നുഎന്നു എന്നിക്കു തോന്നുന്നു. കുറേ മുഖ്യ വേഷം മാറി കളിക്കുന്ന കുടിത്തിൽ ഒരു വിശദിപ്പിച്ചുത്തി താൻ കണ്ടി. വളരെ ഉളാസിനന്നാഡു തൈവ എം ആ സ്പാത്രപരതയെന്നു സുക്ഷിക്കാതിരിക്കുന്നും. അതു മും ശ്രദ്ധവും തുശ്വവും എന്നാൽ ബലത്തെ സുചിക്കുന്നതുമായിരുന്നു. ഒരു തവനയോലാവിന്നെന്നു വേഷമാണു് ആ ആകൃതി യർത്തിയിരുത്തു്”

രാജാ “എന്തു്?”

ചെമ്പക—“അംഗത! താൻ പരിഞ്ഞതു സത്രമാണു്. തൈവേ ഒരു യവനവേഷധാരിയും ചെറണിയക്കേഡർിയും രണ്ടിം രണ്ട് പ്രോഫീസിം. എന്നാലും ലോമലീനൻറെ വള്ളം കേടുപോകിയാണു് ഓ--ഓതാ! അങ്ങനോടു നോക്കു. ആ യവനവേഷധാരി, അതാം അവിടെ നിൽക്കുന്നും.”

രാജാ—“ലോമലീനൻഒരു അയാളിടുന്ന അട്ടക്കലുണ്ടു്. ചെമ്പക! നിന്നെന്നു ഉണ്ടും ശരിതനോം”

രാജാവു പരിഞ്ഞു നിന്തുന്നതിനു മുഖ്യ, യവനവേഷധാരിയും മും ശ്രദ്ധയുള്ള കാഡന്മായ ഒരു യുഖാവിനോടു ക്രി ലോമലീനൻ അക്കദേശക്കുടുന്നും വന്നു.

ലോമ—“തുപാവാരിയില്ലായ തിരുമേനി! അവിടെതെ രക്ഷാകർത്തപരതയെ വിനായപുരസ്സും അപേക്ഷിക്കുന്നു. പോലീതരമല്ലെങ്കിലും മും ശ്രദ്ധമാണു്.”

പോലീതരമല്ലെങ്കിലും മും ശ്രദ്ധമാണുവകമായി തന്നെന്നു ഉൾപ്പെടെ തെരഞ്ഞെടുത്തു. അനന്തരം തന്നെന്നു വേഷത്തെ മറ ജൂഡാൻ വേണ്ടി ധരിച്ചിരുത്തുന്ന മുഖാചരാദാത്ത മാറി, വന്നുശേഖാ-

ജുത്തിനെ നീതിനിശ്ചയാട്ടക്കിയും ക്ഷാത്രധമ്മത്തെ നിർബ്ലോപം അനുഷ്ഠിച്ചും യഥാ ഭിയി ഭരിച്ചുവരുന്ന ആ മഹാപുരുഷനെ താ സാ വണണാം.

രാജാ—“ഈ രാജുത്തിനു തുണം ചെയ്യണമെന്നും അതിനു കു ഇവിടെ ഉദ്ദോഗം താഴീക്കണമെന്നുമാണ്, നിങ്ങളുടെ ഏതുക്കു മെന്നു് എന്നിക്കു മനസ്സിലായി.”

പേഞ്ചത—“അപ്രകാരം ഒരു ബഹുമാനത്തിനു എണ്ണം അഭ്യന്ന സണ്ണാ തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു പിചാരിക്കുന്നണിക്കിൽ അതുകൊന്ന ഡാണം് എൻ്റെ ഇഷ്ടം.”

രാജാ—“ലോമലീനൻ നിങ്ങളെ വളരെ സൗതിക്കുന്നു. അ യാർ പറയുന്നതെല്ലാം പരമാത്മാബന്ധകിൽ നിങ്ങളുടെ സ്വന്ത രാജുത്തിനു നിങ്ങളുണ്ടാകുന്ന പ്രയോജനങ്ങളെ നംഖുമാക്കുന്നതു് എന്തുകൊണ്ടാണു്?”

പേഞ്ചത—“എൻ്റെ രാജുവെത്ത ഭേദങ്ങളുതു തിരുമനസ്സിലേ ഹ്രസ്വാലേഖനം ഒരു രാജാവുസ്തുതത്തുകൊണ്ടു്.”

രാജാ—“കുചുന്നാർ മുഖ്യ ഈ രാജുവെത്ത ജനങ്ങളുടെ അ വസ്തു “കുന്നിൽക്കു കൈ ചു” ആക്കിക്കൊണ്ടിരുന്ന് ഘാതകന്മാരുടെ വാസനമാനവെത്ത കണ്ണപിടിക്കുന്നമെന്നാണു നിങ്ങളുടെ ഉദ്ദേശ്യം എന്ന കേട്ട്.”

പേഞ്ചത—“തിരുമനസ്സുകൊണ്ടു് എന്ന വിശ്വസിക്കുന്നപു ക്ഷം കാലതാമസമെന്നു എണ്ണം അവരെ തിരുമനസ്സിലേ ഉദ്ദേശ്യം സ്ഥമനായുടെ കൈയിലേൽപ്പിക്കാം അല്ലെന്തുപക്ഷം എൻ്റെ നി രംഗചട്ടം ചെയ്യുന്നതു് എന്നിക്കു സമ്മതമാണു്.

രാജാ—“അതു് ഒരു അപരിചിതനായ ആളിനിനാൽ കുസ്തിയും തന്നെ. നിങ്ങളുടെ വാഗ്ദാനത്തെ സാധ്യിക്കാൻ നിങ്ങൾക്കു കു ശിഖിമൊ എന്ന പരിക്കുിക്കുന്നതിനു് എന്നിക്കു സന്തോഷമുണ്ടു്.”

പേഞ്ചത—“അതു മതി. നാഭേദ്യാ അശ്വുക്കിൽ അരുദേശ അ റം മറന്നാജോ എൻ്റെ വാഗ്ദാനത്തെ എണ്ണം സാധ്യിക്കുന്നണു്”

രാജാ.—“ശ്രദ്ധ! നിങ്ങൾക്കിക്കാത്തതിൽ അതു നിശ്ചയമാ യോ? അല്ലെന്ന യഥാദേവ! ആ ജഗദ്രോധിക്കളെ പിടിക്കുന്നതു് എ തു ആ പത്രക്കരമായ ഒരു തൃപ്തി നിന്നും നിങ്ങൾക്കിണിവോയമുണ്ടുോ? അന്ത്യപശ്ചിക്കുന്നോരും അവരെ എണ്ണും കാണാകയില്ല. തിരെപ്പുതി ക്കിക്കാതിരിക്കുന്ന സമയങ്ങളിലെല്ലാം അവർ മാജരാണു്. എ ആമില്ല, എല്ലായിട്ടുണ്ടില്ലെന്നു്”, എന്നമട്ടിലുണ്ട് അവരുടെ അ വസ്തു. എൻ്റെ ചാരന്മാർക്കു് അപരിചിതവും, അവരായ പരി ശ്രാധിക്കപ്പെട്ടാത്തതുമായി ഒരു സൂചിമുന്നേയുംകുംബക്കിലുംസ്ഥലം

ಹುಣ ರಾಜ್ಯತ್ತರಿಗಳನ್ನು ತೋಗಣಿಸಿ. ಏನಿಕ್ಕಾ ಅವಂತರ ಸಹಿತ
ಸಮಾಗಂ ಕಣಕ ಪಿಟಿಕಿಗಳನ್ನಿಗೆ ಇವಿಡತತ ಪೋಲೀಸುಕಾಚೆ ಕ್ಷೇ
ಣಿಸಿ.

ಪ್ರೇತ—“ಹುಣಹ್ಯಾವಣಿಕವಿಂದಾದೆ. ಅನ್ನತಾಣಿ ಏನಿಸಿ ಕಾ
ಂತಿನಿಪ್ಪಾಗಣತಿಂತ ಅಂತಿಕೊ ಸಂಗೆತಾವುಂ ಉತ್ಸಂಚವುಂ. ಏನ್ನತ್ತರಿಗಳು
ಬೆಳಿಗಾತ್ಮಕ, ಈ ಸಾಯಾರಣ ಅಪಭಿಗಂತತ್ವವಿಂದಾಗಿರಿಯೋಬಲ್ಲಿತ್ವಾ
ಯಷ್ಟು. ಏನ್ನರಿತ್ಯತ್ಯಜಿತಾಗಿತ್ತು ವರೆಗಂತಾಜ್ಯತ್ವದಲ್ಲಿ ಲೆ ಮಾರಾಂಜಾವಿರಿ
ಅಂತಿಯಿಕಾಗಿತ್ತಿ ರಾಖಣಿಸಿ ಏನಿಸಿ ತಡಣತ್ತು.”

ರಾಜು—“ಗಿಂಡಿತ ವಾಗ್ಯಾಂತರಾತ ನಿಪ್ಪಂತಿಕಿರಿಸಿ. ಶೇ
ಷಂ ಪಿಗ್ನಿಂತಾಕಂತ್ತ. ಇಷ್ಟ್ಯಾರ್ಥ ನಂಜ್ಞಾದ ಸಂಭಾಷಣೆ ಹುವಿದೆ ಅಂ
ವಸುಂಗಿಕಿರ್ದೆ. ಏನಿಂದಿನಾಂತ್ರಿ, ಹುಣ ಗ್ರಾಮಿವಿಸಿರಿತ ಉತ್ಸಾಹ
ತಿಂದಿನ ಸಂಗೆತಾಷಿಕಿರಿತಾಯ ವಿಚಾರಣಾತ್ಮಕ ಹಾಗೆ ಸಂಭಾಷಿಕಿತ
ತಳ್ಳೂ. ಚಾವಕೆ! ಏನಿತ್ಯಾ? ಗಿಂಡಿ ಅತ್ಯಂ ಕಾಣಿಗಳಿಗೆ ಉತ್ಸಾ
ಹಂಮಿಷ್ಟೆ?”

ಅಂವರೆಹ್ಯಾವತ್ತಂ ಹಾರೋ ಸ್ಯಾಹಿತ್ಯಾಂಲೋಸಿ ವೆಂತಿರಿತ್ತಾ
ಪೋಯಿ.

ಪ್ರಯಕರ್ಮಾಲ ಹುಣ ಸಂಭಾಷಣೆಗಳಾಗಿ ಸಮಯಂ ಮೃಷಿವಾರಂ ತುಣಿರಿ ವಲಿ
ಯಹ್ಯಾರ್ಥ ಹುಣಗಿರಿಸಿ ಪೀಂತಿಗಳಿಂದ ಪಿಂಡಾಗಾತ್ಮತ ಚಾರಿ ನಿಂತಿಕಾ
ತಹಾಯಿತಿಗಾ. ಅಂವರ್ತ, “ಪ್ರೇತರಿಮದಿಗಳ ಕಣಕಿಕ್ಕಿ, ಅಂತ್ಯಾಹಿತತ
ಣ್ಣಾಹಿಕಾತಿರಿಕಿಕೆ, ಸ್ಪರ್ಧಾತ ಕಾಣಿಕಾಯಂ ಏನಾತ್ಮ ಅರಿತಿಂ
ಪ್ರಾವೇಶಣೆ ಲಭಿಸಿಗಳಿಗೆ ಅರ್ಗಾಹಿಕಾತಿರಿಕಿತ್ಯಾಂ ಚೆಬ್ಬಿತ್ತು
ಪೋಲೆತಿಗಾ ಪ್ರಾಣಾಸಂಭಾಷಣೆ” ಏನಾತ್ತಿ ಲೋಮಲಿಗಾಣಿಂದ ವಾ
ಹ್ಯಾತ ಹಿತಿ ಪಿಗಣಾಯ ತಿಂತಾಣಿ ಮಹಿತ್ಯಾ. ಅಂವರ್ತ ಪ್ರೇತರಿಮ
ದೆ ಕಣಕಪ್ರೋರ್ತಿ ಲೋಮಲಿಗಾಣಿ ಅರಿತಿಂ ರಕ್ತಾತಿಗಾ ಅರಿತಿಂ ಶಯೆ
ಹತಿಪ್ರಯೋಗಂ ಚೆಬ್ಬಿತ್ತಿಷ್ಟಾಗಣೆ ಸಂಹಿತ್ಯಾ.

ಪ್ರೇತರಿಮದಾರ್ಥಾತ್ತಾತ್ತಿ, ಸೆಂಜಾಪ್ರಾಣವತಯಾಹಿಸಣಾಕಣಾತ್ತ
ಅಂಪತಾರಮೋ ಏನಾಗ ತೋಗಾಮಾರ್ತ ಏನಾರಿದ್ವಾಂ ಮಾಂಗಾಹಿರಮಾಯಿತಿಗಾ.
ರಿಕಿಲೆಹಿಲ್ಲಂ ಕಾಣಿಗಿರಿವಣಿಕ್ಕಿತ್ತಿ ಏನ್ಜ್ಯಾಮಣಾಷ್ಟ್ರಾಹಿಯಾಯಿತ್ತು ಏನ್
ಯತಿಂದಿ ಶಿಲಾಫರವಾಪೋಲ ಪರಿಯತಹಾವಣಿಗೆಂಂ ತ್ರೇಷ್ಣಮಾಯ ಇವ
ಂಬಾವುಂ. ಈ ಸಮರ್ಪಿಗಾಯ ಚಿತ್ರಕಾರಣ ಮಾತ್ರಕಹಿಂಣಿ ಸ್ತ್ರೀಕಿರಿ
ಹಿತಕಾವಣಿಗೆಂಂ ಲಾವಣ್ಯಾಷ್ಟ್ರಾಂತಾಂ ಯಥಾಕ್ರಮಪರಿಮಾಣಗಣತಾಧಿತ್ಯ
ವಿಯವಾಯಾಯ ಅಂವಯಪಾತ್ರಾಂ ಪರಿಪ್ರಕಾಣಾಯ ಜಂಬಿರ್ಹಿತ್ಯಾಹಿತಾ
ದೆ ವಣಿಗಿರಿತ ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ
ಗಿರಿಂದಿ, ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ ಅರಿತಿಂ
ಹೆಕಾರ್ವಾಂ, ವಿಸ್ತ್ರಾಮಾಯ ವಹಣಿಗಾಲಾವುಂ, ಗೀಂಡ ಕೆಕಹಿತ್ತಿಂ—ಎಂ
ಗಾವೆಣಾ, ಹಾರೋ ಅಂವಯವಾಂ ಪ್ರಾರ್ಥ್ಯಾಹಿತಾಂ ಶರೀರಂ ಅರ್ಗಾಪ್ರಾ
ಹಿಯಾಂ ಗೋಜವಿಯಾಲ್ಲಂ, ಅಂತ್ಯಾಹಿತಿಗಳಿರಿ ಅರ್ತತಿ, ಸೆಂಜಾತ್ತಿಂ ಎಂ

നൊവസ്ത്രവിശ്വാസ സാക്ഷാത് ആസ്ഥാനമായിരുന്ന എന്ന് അതാണെ മതിക്കാതിരിക്കയില്ല. അതുമാതുമോ? അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ഒരു യം ദെയൽപ്പരാഞ്ചുമങ്ങളിടെ ഇരിപ്പിടിക്കാബോനും ആ മനുഷ്യമായ ആകൃതി വേണ്ടപോലെ പ്രത്യക്ഷിഭിപ്പിച്ചിരുന്നു.

പുള്ളതരമൻ ചുററിത്തിരിഞ്ഞു, വളരെ സ്റ്റീപ്പരഷ്ണാർ ഒന്നിച്ചേരുന്ന് ഉത്സാഹമായിക്കണ്ട് ആനന്ദിച്ചുകൊണ്ടിരുന്ന ഒരു കനരക്ഷ്മയ്ക്കിൽ ചെന്നുചേരുന്നു. വിശ്വാസമായ ആ മുരിയുടെ അകന്ന ഒരു രകാണിലായി ക്രയപ്രത്യുപം അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ ദ്രോജി ശബ്ദം ചാരിവിച്ചു. എങ്ങനെന്നയാണോ, എന്തുകൊണ്ടേന്നറിയുന്നതില്ല, അര ദ്രോഗത്തിൻ്റെ പാഡാഡരം അവിടേക്കു ശമിച്ചതുടങ്ങി— അതെ! മനോരാജ്യത്തിൽ മഴുകി തന്നെ ചുറവും നടന്ന കാർണ്ണാഖൗഢിച്ചു യാതൊന്നും അറിവും ശക്തനല്ലാറിരുന്ന അദ്ദേഹം സേപ്പേട്ടുയോ കുക്കടിയാണോ അവിടേക്കു ശമിച്ചതെന്നു പറയുന്നതെങ്ങനെ? അായി സ്കൂളത്താൽ സൂചിയെന്നപോലെ അദ്ദേഹം ആ സ്പാത്രപത്രാഞ്ചി ആകുകൾപ്പെട്ട്. ആ സ്പാത്രപം, ആ മുരിയുടെ മരുദാരുരുത്തു കൊള്ളത്തിൽ വയ്ക്കുപുട്ടിരുന്ന വിളക്കകൾക്കുചുറവും ആകുകൾ കുട്ടം ചുട്ടിനിങ്ങന്തിനാൽ അധികം വെളിച്ചമില്ലോതെ ആ. സ്ഥലാത്ത സമീപസമ്മായ വാതായന്തരിൽകൂട്ടി വരുന്ന സുരഖിലഭായ മദ്മായതം അനന്തരിച്ചുകൊണ്ട് ഒരു പീറ്റത്തിൻ്റെ ധന്യൂത്തര ആത്മയിച്ചുനിന്നിരുന്ന ചവുകമാലയ്ക്കാരെ മരാതമല്ലായിരുന്നു. പുള്ളതരമൻ ഹാഡന്യാസശ്വൂമക്ക് അവരു ചിന്തയിൽനിന്നും ചെട്ടേന്ന് ഉണ്ടാം, അദ്ദേഹത്തിൻ്റെ നേരേന്നാക്കി. രണ്ടുപേരു കെയും ദ്രോജികൾ തമ്മിലിംഞ്ഞു. ഇരവിയത്തിൽ എത്താണും ക്ഷണങ്ങൾ കഴിഞ്ഞു; എന്നിട്ടും അവൻ തമ്മിൽ സംസാരിച്ചില്ല, കണ്ണേരും അവൻ പരസ്യരും അഭിമുഖമായി നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. പിന്നിട്ടു കരേന്നേരും നടന്നരഹത്തിലേക്കു രണ്ടാള്ളം താങ്കളുടെദൃശ്യികളും അയച്ചു. അനന്തരം ചുറ്റിക്കയിൽ മനോഹരമായിപ്പുകാണിച്ചു ഉല്ലാസത്തിൻ്റെ ദിനിയിൽ പ്രക്ഷിപ്തപ്പെട്ടികളായി എത്താണും മയം ദ്രുതിചെയ്യു. ടെക്കം പുള്ളതരമൻ പറഞ്ഞു.

“മനുഷ്യയായ തങ്ങാണീ! ഇതിലും ഡലതായ ഒരു അഘോഷാണോ?”

ചവുകമാല സ്പാള്ടത്തിലെന്നിനും ത്യടിത്തി ഉം പുഞ്ചയായിട്ടു പറഞ്ഞു; “ഭാഗുഹിനാലെങ്കി? പ്രഭാ! എന്നൊരുഭാഗുഹിനതയാണോ? ആരാണം ഭാഗുഹോഷി?”

റുള്ളത്—“ഭാഗുഹോഷി അതി മുഖ്യകണ്ണനായിരിക്കുന്ന ഒരുവൻ മുമ്പിൽ ഒരു അന. മനുഷ്യമായ പാനപാത്രം നിറച്ചു മുല്ലജലം വയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.” ഒക്കു, അതു മരുദാരത്തുനീ

ശ്വയിക്കപ്പെട്ടിട്ടിരുത്താകയാൽ തനിക്കു ലഭിക്കയില്ലെന്ന അവൻ അഡിയുന്ന്. അവൻ അഗ്രഹാഷിയല്ലോയോ?

ചവക—“പ്രഭേ! മരീറായത്തന്റെവെണ്ടി നിറയ്ക്കപ്പെട്ടിട്ടിരുത്തു പാനപാത്രത്തിന്റെ മുമ്പിൽനിൽക്കുന്ന പിപാസിതന്റെ അങ്ങളുടെ കണ്ണോയോ? അങ്ങളുടെ സംസാരത്തിൽനിന്നും തൊന്തരങ്ങൾക്കു മുകളിലാക്കണമെന്തു്?

പുള്ളി—“അങ്ങളുടെതന്നെ, അല്ലോയോ സുന്ദരി! അപ്പോൾ ഞാൻ വാസ്തവമായി ഒരു അഗ്രഹാഷിയല്ലോയോ?

ചവക—“അങ്ങളുടെ ദർശനമായ അതു അനന്തപ്രാനപാതാതു എത്താണെന്നാറിൽത്താൽ കൊള്ളിം.”

പുള്ളി—“അതു ചവക്കമാലതനൊയല്ലോടെ മരാരാണോ? അഡിയോ സുന്ദരി! എൻ്റെ ആശയത്തെ ഇപ്പുകാരം സ്വർജ്ജമാക്കിയതു കൊണ്ട് തൊൻ നിന്നുകു് അപരാധിയായിത്തിരക്കയില്ലെന്നുവിശദിക്കുന്നു” എന്നപറഞ്ഞുംകൊണ്ട് പുള്ളിത്തമൻ ബഹുമാനപുരസ്ത്രമായി മേഖലയിൽകൂട്ടി അവളുടെ ഘട്ടനയെ തെന്നും കൈയിൽ ഗ്രഹിച്ചു.

ചവകഃാലപരിത്ര—“പ്രഭേ! അങ്ങു് പെണ്ണണിയക്കേശൻ കാരണാണല്ലോ. വന്നേറ്റരാജുക്കാരായ ബാജിപാക്ക് ഇംവക കഴാലപ്പുംനാം അതു സംപ്രദാജല്ലു. വിശ്വേഷിച്ചും എന്നിൽ “അവ നീരസണങ്ങളാണോ?”

പുള്ളിത—“ആശ്രൂ! തൊൻ എൻ്റെ ഏഴയത്തിലുള്ളതാണു പറഞ്ഞതു്. എൻ്റെ വാക്കുകൾ മുവസ്തിയെ പ്രകടപ്പെട്ടിക്കയും ചെയ്യുന്നതു്.”

ചവക—“ഈതാ മഹാരാജാവു്, ലോമലീനനം മാനഭരണം ഒക്കുമ്പു് എഴുന്നേള്ളുന്നു. എന്നെ അദ്ദേഹം അനേന്പഷിഭ്രൂംക്കാം. അതിനാൽ തൊൻ അദ്ദേഹം ചുപ്പേക്കട്ടു്.”

അവൻ രണ്ടുപേരും രണ്ടുവഴിയായി രംഗസ്ഥലഭ്രതക്കപ്പോൾ.

പതിനൊന്നാമില്ലായം.

പെണ്ണണിയക്കേശത്തുന്നിനം വന്ന അതിമി.

രാജുമത്തിലെ വിതന്നുകഴഞ്ഞിട്ടു്, രണ്ട് രാത്രികഴിഞ്ഞിരിക്കുന്നു. രണ്ടാംബിവസ്തുംരാത്രിയിൽ പറുശൻ, തന്നും മേഖലയിൽ മാറ്റമുണ്ടാണ്, ബലാർഡി ഇവരോടൊത്തമിച്ചു സ്വപ്നഗ്രഹത്തിൽ മുരിക്കായിരുന്നു. അവിടെവിളക്കുകൾ മഞ്ചിക്കരതിക്കുണ്ടായിരുന്നു. ബു

ഹിംഗത്തിൽ ആകാശം മേഖലിബിഡിമായും കൊട്ടംകാറടക്കാണ് പത്രുകളമായുമിരുന്നിരുന്നു; അന്തിംഗത്തിൽ തു ഭർമ്മാദ്ധി കൂളിടുക എടുപ്പയം ചെവതന്നുരഹിതവും ഭയപരവശവുമായി കാണുന്നുണ്ട്.

പാരേ—(കുറു അധികം നേരം മെഞ്ചിയായിരുന്നതിന്റെ ശേഷം) ഹൃത്തു്? നിങ്ങൾ രണ്ട് പ്രേക്ഷാ ഉറക്കുന്നും മേ മമ്മരി! ബലാരി! നാഞ്ചാളിടുക ചന്ദ്രക്കാജിശൈ നിന്തുചുവിൻ!

മമ്മ—(അന്തരുംയോചക്കുട്ടി) “കൊള്ളൊ, നിഞ്ചാളിടുക സന്ദേശം പ്രാണിനു വേണ്ടി ഇന്നു് എനിക്കു മദ്ദത്തിൽ ശുലക്കില്ല.”

ബലാ—“എനിക്കം, അതു മുല്ല കോട്ടപോലെ പുളിക്കും വേണ്ടും തോന്നും. എന്നാലുതു മദ്ദത്തിന്റെ ദോഷമുണ്ട്. നമ്മുടെ എടുപ്പയല്ലോമാണു്, അതിന്റെ ഭാസപാദിനകാരണം.”

പാരേ—“ആ ഭ്രാഹ്മികാളിടുക തലചിൽ ഇടി വീഴ്ക്കു!”

മമ്മ—“ആരുടെ? ആ എത്തക്കമായാട്ടുന്നോ?”

പാരേ—“അശതെ, ഇണക്കിടുക അംവത്തുടുപോടിപ്പോലും കാണും വില്ലപ്പോം. എന്നു മുണ്ടിച്ചില്ലാണിതു്?”

മമ്മ—“അശതെ, ഇതിനിടയിൽ നേരംപോകുന്നതു നാമറി മുന്നില്ല. ഇങ്ങനെ താമസിച്ചാൽ നമ്മുടെ കുത്തിമജങ്ങളും പരസ്യമായേക്കാം. പ്രിനാതെതക്കമുണ്ടു്? നാമിലിഗ്രാഡിക്കാളിടുക കെയും നമ്മുടെതന്നെയും അധിക്ക്ഷേപത്തിനു പാതുഞ്ചൂഡിട്ടു് വന്നേരാജ്യത്തിലെ കാരാറുചെവാസന്നിന്റെ സെംഗ്വും അന്നബീകാം. എനിക്കു പേരും സമർക്കവരും.”

പാരേ—(മേശപ്പുറത്തു കൈകൈഞ്ചക്കിച്ചുംകൊണ്ട്) “പുതരമാൻ, പുതരമാൻ”

ബലാ—“ഒരു മണിക്രൂറിനുള്ളിൽ ഔഷ്ഠിപ്പതെത്തുപാടിയാരെ കാണും എനിക്കു പോകണം. അഭ്യുമതത്തിനെ അറിയിക്കാൻ വല്ല വിശ്രഷ്ടവർത്തമാനവുമുണ്ടോ?”

മമ്മ—“നിൽക്കാം! നിൽക്കാം! കാണാരാണാം, രൂപം ഇതുവളരെ സുമയം താമസിക്കും. അഭ്യുമം വരുന്നും ചില വിശ്രഷ്ടവർത്തമാനങ്ങൾ കൈഞ്ചുവരാതിരിക്കുയില്ലെന്നു് എനിക്കു നല്ല നിയൈമുണ്ടോ്.”

ബലാ—“ബാല ഫേഷു്! അഭ്യുമം ഇപ്പോൾ ആ ഇള്ളയട തെത്തു രാജ്ഞിയുടുടർന്നു ചെയ്യുകയാണു്. അല്ലാതെ നമ്മെയും രാജ്യത്തെയും, ഏതുകന്നാരെയോ അഛേക്കിൽ അഭ്യുമതതന്നെയോടും ചെയ്യും വിചാരിക്കുന്നുില്ലോ, നാശ്വയം.”

പരേ—“അപ്പോൾ നിങ്ങൾക്കിട്ടുള്ള മുഖ പൂർണ്ണമായാൽ വെച്ചിട്ടും തന്റെ അവരുടെ മുഖം എന്ന് അഭ്യന്തരിച്ചു പറയാൻ ശ്രദ്ധിച്ചു?”

മഹം—“ചൊലകമാലയുടെ ജനനക്ഷത്രത്തിനാൽ നടന്നതിലെ കമാനം തെങ്ങൾക്കിട്ടു്.”

ബലു—“എന്നാൽ എന്നിക്കാൽ കാലീന്ത്രിക്കി അറിയാം. പരേശൻ” അവനുകൾക്കിട്ടു നല്പവെള്ളം അസൃഷ്ടയാണെന്ന്.

പരേ—“എന്നിക്കാ? അതു് ആക്ഷേപയോഗ്യതനെന്ന. ആ വകമാല, രേതചക്രവർത്തിയെന്നു ഹവിടുതെത ഒരു കേവുവഞ്ചക്കാരനെയോ ദാതാവാചി വരിക്കെടു. അതിനാലെന്നിക്കു തെള്ളപോലും ഉൽക്കണ്ണായിരിക്കുമെന്ന തോന്ത് വിചാരിക്കുന്നില്ല.”

ബലു—“ഹാ! ഹാ! ഹാ!”

മഹം—“എത്ര അസൃഷ്ടയിണ്ടാണും ഒരുക്കാളും ആരും സമൂഹത്തിലേക്കു കഴിയു. പൂർണ്ണമായാൽ നിരുദ്ധരാം അഥവാ മുഖ രാജുത്ത് അതുകൂടിപ്പു. അവനുക്കാളിട്ടു ക്രമിക്കാതെ ഒരു യുവതിയെക്കിലും ധനം ശരാജുത്തിനായിരിക്കുമെന്ന തോന്ത് വിചാരിക്കുന്നില്ല”

പരേ—“പെറ്റിപ്പാശഭൂക്തി നിംബുകളും പുലിക്കില്ലോ തനവരാണുകിൽ, അതു് ഒരുവേള സത്യമാണെന്നാം. കാണ്ടിരക്കായുടെ പുറം കണ്ണിട്ടു് അതിനെന്ന സ്ത്രീക്കുന്നവർ വിശ്വലിക്കുന്നു്?”

മഹം—“ഭാഗ്യപ്പാശത്താൽ സ്ത്രീക്കളും സാധാരണ അം അനേന്നാണും ചെയ്യാം.”

ബലു—“ആ കിഴക്ക് ലോമലിന്നൻ” അവനോടു ബഹുദേഹമാണെന്നും ദോഷാം. അവൻ, അവന്നു അച്ചുപാടാമായി ബഹുപരിചയമായിരുന്നു എന്നാണും ജനസംസാരം.”

മഹം—“അതെ! ലോമലിന്നന്നൻ” അവനു രാജാവുമാർഗ്ഗപരിചയപ്പെട്ടതിനുതു്.”

പരേ—“അംഗാ! ആരു വാതുക്കൾക്കുന്നും; നിയേധം”.

മഹം—അ, “അതു് കാറ്റാരണുന്നല്ലാതെ മാറാക്കുന്നിക്കുണ്ടു്. എന്നാലിപ്പോൾ അപ്പേരും ആ ഏതക്കുമാരെ കണ്ടുപിടിക്കുന്നു എന്ന നമ്മകരിയാമണ്ണു്.”

ബലു—“അതെ. അതു് കാറ്റാരണാണുതന്നെന്നും.”

വാതിൽ തുരക്കപ്പെട്ടു. കാറ്റാരണാണും ഒരു വാസ്തവതാൽ തന്നെ പേരും മുഴുവൻ മുടിക്കുന്നും ബാലിപ്പെട്ടു അക്കതേക്കു കടന്ന വന്നും.

“മാനുഭൂമിത്താംഗരു! നിങ്ങൾക്കു പാദനം” എന്ന പറ തന്ത്രംകൊണ്ടു് അഡാരം ശരീരാശ്വാസനം ചെയ്തിരുന്ന ആവസ്തുതനെ എടുത്തു താഴെയിട്ടു. മഹംരൻ, “ഈരുണ്ട്, മുതലായവർ ദേവിമഹാപാദനാരാധി പിന്നോട്ടും മാറി, അവർ ഉള്ളിരണ്ടംചെയ്യു; “കൊ

ഇരും കൊള്ളാം; എന്നതാണോ സംഭവിച്ചതു്? നിങ്ങളുടെ ശരീരമാണു കലം രക്തത്തിൽ മഴച്ചിയിരിക്കുന്നല്ലോ.”

കാറ്റാരണാൻ പ്രതിവച്ചിച്ചു; “മെയ്! സാരമില്ല. അതു മല്ലമാണോ? ഒരു പാനപ്പാത്രം നിരച്ച എനിക്കു വേഗം തരണം. ഞാൻ പാഹംകൊണ്ടു മരിക്കുവായി”

ബഉരാറി വേഗം ഒരു ചപ്പകും സംശ്ലോംമാക്കി നീട്ടിക്കൈഞ്ചു മുത്തംകൊണ്ടു പറത്തു. “ഈ രക്തപ്രവാഹത്തിനു കാരണമെന്നോണോ?”

കാറ്റാ—“അതു ഞാൻ തന്നാർത്ഥാഖാഡിയതല്ലോ.”

പരേ—“ആലുമായി തീണ്ടാം നിങ്ങളുടെ മരിച്ചുകൂലെ വെച്ചു കൈടക്കു. ഈ സംഭവത്തുകൾിച്ചു പിന്നെ കേരിക്കാം. തൃപ്യുമാ രെ ഇരു കാൽം അറിയിക്കുന്നതു നന്നായിരിക്കുംല്ലോ. അതുകൊണ്ടു ഇപ്പോഴേതെന്ന വെല്ലും തൊണ്ടത്തനും”

കാറ്റാ—“എനിക്കൈന്താണു സ്വംഭവിച്ചതെന്നോ നിജീലിം ഫോഡിക്കുന്നതു്? ഓ! ഒരു നേരമേഖലക്കും; മാനുശ്ലേഷ്മിതന്നാരെ! ഒരു വെദംനേരമേഖലക്കും. ബഉരാറി! ഒരപ്പാതുംകൂടി നിരച്ചതുകും”

മമ്മ—“എനിക്കു ഭൂംകൊണ്ടു. ധൂസുംവിടാൻ മുടിവില്ലോ”

കാറ്റാ—“അംഗീഡീവരാം. ഞാൻ കാറ്റാരണാനല്ലോതെ ഒരു മംഗലായിരുന്നുകും എനിക്കും അംഗീഡീ സംഭവിക്കുമായിരുന്നു. മരിവിൽകൂടി രക്തം ധാരാളം പ്രവഹിക്കുന്നശിഖനാളില്ലതു സത്യം നും. പക്ഷേ, അതു് ഒരുവിധത്തിലും അരഹായകരമല്ലോ. (തന്റെ മാറത്തവല്ലും മാറിക്കൊണ്ടു്) ഇരു! നോക്കിൻ! അതിനിരു രണ്ടു അംഗീഡീവരിലെയിക്കും താഴീയില്ലോ.”

മമ്മ—(ബന്ധട്ടിച്ചിരച്ചുകൊണ്ടു്) അയ്യോ! അതുകാണുമേഘം ദിനനേ എന്നെന്നു മരിക്കുന്ന ശർദ്ദം തള്ളയന്നു.”

പരേശൻ തുണിയും ക്ഷേമ്യും എല്ലാം രക്കാണ്ടുവന്നു തന്റെസു വാവിക്കുന്ന മരിച്ച വച്ചുകെട്ടി:

കാറ്റാ—“ആ പുരാണവേദാന്തിച്ചുടെ വാക്കു സത്യംതന്നു. ഒരു തന്ത്രജ്ഞന്നാനിക്കും അംഗീഡീക്കും ഇഷ്ടംപോലെ ഒരു ചെത്തപ്പും തത്തിനും ഒരു രജാവും, ഒരു വെല്ലുകൊന്നും അരുരുക്കിലും അതുവിരിക്കാൻ കഴിയും. നമ്മുടെ പരേശത്തന്ത്രജ്ഞന്നാനി എത്ര ഗൗരവം വരുത്താൻകൂടിയാണു് എന്നെന്നു മരിച്ചുവച്ചുകെട്ടുന്നതു് എന്നു നോക്കുന്നു. എന്നെന്നു നേരുമാറി! വദനം! ഇഷ്ടപ്പും അതുമതി: ഇന്നി എന്നെന്നു സഹചരിയാരു! നിജീലിം എന്നെന്നുചുററും വന്നുനിഷ്ട്ടിക്കി! എന്നിട്ട് ഞാൻ പറയാൻപോകുന്ന അത്തലങ്ങളെല്ലാം യോജനകൂടി കേട്ടാലും”

ബഉരാ—ഞാണിലുംനാരായിരിക്കുന്നു.

കാന്താ—നേരം സന്ധ്യമയങ്ങിയ ഉടനെ തൊൻ എൻ്റെ കുപ്പായവുമീട്ട് ബെളിയിലിറഞ്ഞി; കഴിഞ്ഞുമെങ്കിൽ ആ ഘാതകമുഖിലാരെയെക്കിഥും കണ്ടുപിടിക്കണമെന്നായിരുന്നു എൻ്റെ അതുപരം. തെങ്ങൾക്ക് അനേകാംപു പരിചയമില്ലായിരുന്നു. ഒരുവേള അതുകൂടെ സാധസ്വീകരിക്കാതുമായിരുന്നു. എന്നാൽ മഹാപ്രഭുത്വത്താൽ അസാഖ്യമായിട്ട്, യാതൊന്നമില്ലെന്ന നിജങ്ങളെ ഭോധപ്പെട്ടതാമെന്നായിരുന്നു എൻ്റെ നിയുദ്ധം. ആ കഴുവേറിക്കുള്ളംഗിൽഇച്ചു ചിലഭാഗിവുകൾ എൻ്റീക്കി പ്ലാതിങ്കില്ല. എന്നാൽ അവ നീല്ലാരങ്ങളായിരുന്നു. അവരെപ്പറ്റി ടിച്ചുയിരുന്ന ഇന്നത്തോ എൻ്റെ പ്രാരംഭം. യാദിക്കുകമായി ഒരു കേവുവണ്ണിക്കാരനു കണ്ടുമട്ടുന്നതിനിടച്ചായി. അവരെന്നു വേഷം കാണിപ്പോർ എൻ്റീക്കി ചിലസംശയങ്ങളുണ്ടി. അവന്നമായി സംഭാഷണംചെയ്യുതിൽ ആ ഘാതകമുഖായുടെ വാസനമാണു അവന്നു അപരിചിതമല്ലോ? എൻ്റീക്കി മനസ്സിലായി. നല്ലവാക്കേണ്ടി ചില സമ്മാനങ്ങൾക്കാണും അവൻ, സാധാരണ അവരുടെ രേഖകൾ ഹാളുല്ലെന്നോ, എന്നാൽ ചിലപ്പോൾ അവൻ അവരുടെ ചില ജോലികൾക്കു നിയമിക്കാറുണ്ടെന്നും മറ്റൊരു സ്ഥാനത്തിലും. കൊൻ വേഗത്തിൽ അവന്നമായി ഒരു ഉടനുചിച്ചെയ്യു. എന്നെ അവൻ അവന്റെ തോന്ത്രിയിൽക്കയറി പല കൈതേരാട്ടകളിലും മറ്റൊരു കൂട്ടിക്കാണ്ടുപോയി. കുറു കഴിഞ്ഞപ്പോൾ എൻ്റീക്കി വഴിയാക്കപ്പോൾ കുഴഞ്ഞി. ദുക്കം എൻ്റെ കണ്ണുമുട്ടിക്കുട്ടി: അരമൺിക്കുടുക്കി തിന്തപ്പോഴും തോന്ത്രി ഒരു വിട്ടിക്കിലിട്ടതു. പിന്നീട് പലതെങ്ങുകളിലും ചുറ്റി, ഒരു വീടിന്റെ പട്ടിവാതുകൾ കൊണ്ടുചെന്ന നിറവെളിക്കാണു കതകിന്നമുട്ടിവിളിച്ചു. അധികം താമസിക്കാതെ കതകതുറന്നു, എൻ്റെകാഞ്ഞം എന്നാണെന്നുമറ്റൊരു വളരെ കയറ്റ ലുകളോടുകൂടി അനേപാശിച്ചതിന്റെശേഷം എന്നെ വീടിനകത്തെ കുകുളോടുകൂടി അവിടെവച്ചു എൻ്റെ കണ്ണുകെട്ടിയിരുന്നു അണിച്ചു. അപ്പോൾ നല്ല വിപ്പാസമല്ലാത്ത മുഖാഖ്യ തോട്ടുകൂടിയിൽ നാലു പുഞ്ചമാരാലും ഒരു യുവതിരിഞ്ഞാലും ആരുവുന്ന നി ഒരു ചെറിയമുറിയിൽ തൊൻ നിൽക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു.

ബുല്ലാ—“നിജദി ഒരു ദെഡ്യുലിത്തനെ. കാന്താരാണി!”

കാന്താ—“വുമാ കളിപ്പുന്നതിനു, നേരം ദുക്കില്ലായിരുന്നു. തൊൻ പ്രേമം വാടി ദയമടിറ്റില എടുത്തു മേശപ്പുറത്തുവച്ചു. ഒരു മലയോളം സപ്രീംകോട്ടക്കാമെന്നു വാഗ്ദാനവും ചെയ്തു. മേലാൽ അവരുമായി എടപാട്ടകൾ ചെയ്യുന്നതിനു വേണ്ട സങ്കേതങ്ങളും, ചില പ്രത്യേകതിവസ്തുക്കളും, സമയവും, സ്ഥലവും കൈ നി ശ്വയിച്ചു. ലോമലിന്റെ, മാനംരൻ, ഗോനംരൻ ഇവരെ മുന്നപേ

•രായും കഴിയുന്നതും വേഗതയിൽ നമ്മുടെ വഴിയിൽനിന്ന് മാറ്റിത്തു മണ്ണമെന്നംഡാതുമെ സാൻ ആസ്ത്രമായി അവരോടാവശ്യപ്പെട്ടിട്ടും.

എല്ലാധികം—“അന്തു വളരെ ഉചിതമായി”.

കാന്താ—“അന്തുനേതാഖമെല്ലാം നമ്മുടെ ഇഷ്ടക്കൾ” അന്നസര അമായിത്തന്നെ നടന്നീ. എന്നെന്നു പുതിയ പണിച്ചിതന്നാരിൽ ഒരു എന്നു ഗ്രഹത്രിലേക്കു റംഗിക്കണ്ണന്തിനു പുറപ്പെട്ടുകയും ചെയ്തു. അപ്പോൾ അപ്രതിക്ഷിതമായി രണ്ടുത്തണ്ണരിട്ട്.”

പരേ—“എന്തു?”

മമ്മ—(ഉർക്കണ്ണാഡേട്ടുട്ടി) “വേഗംപറയു! വേഗംപറയു!”

കാന്താ—“അപ്പോൾ ആരോ വാതിക്കാര്യമെട്ടി. ആ യുവതി കാൽമെന്താബന്നു അന്നേപണിക്കന്നതിനായി അങ്ങാടുക്കാഞ്ചോഡായി. ഉത്തരക്കാഡാരിൽ :‘ബടിക്കൊള്ളിൻ! ഓടിക്കൊള്ളിൻ!’” എന്ന നിലവിളിച്ചിപ്പുംകൊണ്ട്, ഭയാകലയായി അവരും ദാടിവന്നു.”

ബലാ—“പിന്നിട്ടു സംഭവിച്ചു?”

കാന്താ—“മരിറന്താണോ? ഒരു മുന്തുദോളം പോലീസുകാർ പെട്ടുതരമായിരുന്നു ആപ്പത്തെക്കിഴിൽ അവക്കു പിന്തുടരുന്നു.”

എല്ലാധികം “പെട്ടെന്നുനു? എന്തു? എടുത്തുനുനു?”

കാന്താ—“അതെന്നു! പെട്ടെന്നുനു.”

ബലാ—“എന്തു പിശാചാണോ? അവനെന്ന അവിടെയ്ക്കു തുട്ടിക്കാണഞ്ചു ചുന്നു”

പരേ—“നാശം! തൊൻഡാപ്പോഴവിട്ടു മണ്ണായിരുന്നുകിൽ!”

മമ്മ—“പരേരു! പെട്ടെന്നുനു ഒരു ഭിഞ്ചല്ലോനു” ഇപ്പോൾ നീങ്ങലംക്ക മന്ത്രിലുണ്ടില്ലോ”

ബലാ “മിണ്ണാതിരിക്കിൻ! നമ്മക്ക ശേഷവും കേരംക്കാം.”

കാന്താ—“ഈട്ടി വെച്ചിയപോലെ ഞങ്ങൾ നിന്നപോയി— ഒരു വില്ലുപോലും ആച്ചും അഡാക്കാൻ പാടില്ലായിരുന്നു. പെട്ടെന്നുനു പഠിച്ചു—“മഹാരാജാവിലന്നു നാമത്തിൽ തൊൻ നിങ്ങളോടാജ്ഞാവിക്കുന്നു. ഉടന്നി നിങ്ങളെല്ലാവരും ആയുധംവെച്ചു കീഴടക്കാണും.” “കീഴടക്കാണുതു നിന്നെന്നു തന്നെയാണു്” എന്നുപറഞ്ഞുകൊണ്ടു് ഒരു ഘുതകൻ ഒരു ഉല്ലോഗന്മനന തന്നെന്നു വാളുകൊണ്ടു് ഒരു ബട്ടകൊടുത്തു. മരിച്ചുവരും വേഗം ആയുധപാണികളുണ്ടായി. എന്നാൽ തൊൻ നോമത്തു ചെയ്യുതു ബന്ധുശരുക്കളും തിരിച്ചറിയാതിരിക്കുന്നതിനവേണ്ടി അവിടെയുള്ള വിഷക്കു കെട്ടുത്തക്കായിരുന്നു. എന്നും ആ നാലുപിടിച്ചുചുട്ടിക, ജനലിൽ തുടി ആകുത്തുകടനു കരെ ക്കൈ ഇപ്പോൾമാറ്റാക്കി. “അാലു യോ കാന്താരാണു! നിന്നെന്നു കാൽം നീ നോക്കിക്കോ! നിന്നെ ഇതുടങ്കിലെങ്ങാണു കണ്ണാൽ നാശു നിന്നെന്നു ശവം കഴിവിന്മേൽ

മുണ്ടുന്നതാണ്” എന്നായിരുന്ന അപ്പോഴേക്കെ എൻ്റെ വിചാരം. ഞാൻ എൻ്റെ വാഴം ഉള്ളിക്കൊണ്ട് വേഗം പ’തീരമെന്നുടെത്തു തന്മനോക്കി ഒരു കത്തു കത്തി. പക്ഷേ, അതു് എത്രയും സുക്ഷ്മ തയോടുക്കിയായിരുന്ന പ്രധ്യാഗിച്ചതു്; എങ്കിലും അവൻറെ ഒരു കിക്കൊണ്ട് അവന്തു തുടരുകളിരുന്നു. അവൻ, തന്റെ ആയ ധരതെ മിന്നാൽ എന്നപോലെ അതിവേഗത്തിൽ ചൂഷിറി. ഞാൻ ഒരു ദിവസം ഭാരതത്തിൽ എന്നപോലെപോരു; എന്നാൽ ഈ അവസരത്തിൽ എൻ്റെ പരാക്രമ യാത്രാജ്ഞം പലിച്ചിപ്പിലും. ഒരുക്കം എന്നിക്കൊണ്ട് മുറിവു പറ്റിയെന്ന് എന്നിക്കു തോന്തി; ഞാൻ പിന്നോട്ട് ഓടി. അതു ക്ഷണംതിൽ ആരോ ഒരു കൈഗ്രേഹാക്കാഴ്ചയും. അതിന്റെ പ്രകാശത്താൽ ഒരു മുലയ്ക്കണ്ണായിരുന്ന ഒരു ചെറിയ വംതിൽ എൻ്റെ കുഴീയിൽ ചെട്ട്. അതിന്റെ സമീപത്തു് ആരും കാവൽ ദിനനിരുന്നില്ല. അതിൽക്കൂടി ആരുംകാണാതെ ബാംഗ്ലാഡോഷത്തെ തുടർന്നിരിയി തുള്ളാൻമാരി, ഒരു കിളിവിംഗ്ടിന്റെ അഴിപൊഴിച്ചു വെച്ചിയിൽ താഴേച്ചാടി. ഭാഗ്യത്താൽ അതിൽ അപകടം നേരം പാറിച്ചില്ല. വേഗം അങ്ങനെതിൽക്കൂടി ഓടി രണ്ടോ മൂന്നോ മതിൾച്ചാടിക്കാട നേരാട്ടുന്നിൽ എത്തി. അവിടെ ഒക്കെത്തുടർച്ചയിലും കിട്ടുന്നോയിരുന്നു. കടത്തുകാരനു ക്രൈപ്പോസെക്രട്ടത്തു് അതു വളുത്തരിൽ കുക്കി കൊട്ടാരക്കാടവിൽ മുരജാ ബലുപ്പേട്ട് ഓടി മുച്ചിടെ വന്ന ചേന്ന. തൊന്തു മുപ്പോഴും ജീവിച്ചിരിക്കുന്നതിൽ എന്നിക്കു വലിയ അത്തലതം തോന്നുന്നു.”

പരേ—“എന്നിക്കു മുതു കേട്ടിട്ടു തല മദ്ദിക്കുന്നാ.”

ബലാ—“നാം ആലോചനയിൽനാബേക്കു എന്നുകുകിലുംപുതികടം നേരിട്ടുന്നു. എത്രതേരാളം നാം അമ്മപ്പുട്ടുനാഡും അതു തേരാളം വിഹിലംമായിട്ടു കാഞ്ഞും കലാഗ്രിക്കാനും.”

മന്മ—“മുതൊട്ടുക്കാടിട്ടു നാം മുതിലെവാനുംപുതിക്കാടി ക്കണ്ണമെന്നാണ്” മുഖപരേശ്വര എന്ന് എന്നിക്കു തോന്നുന്നു. നിങ്ങൾ എന്തുചെരുവുന്നു?”

കാന്താ—“ഹാ! മുതൊക്കു നിസ്സും. മുതൊക്കു നമ്മുടെ ബുദ്ധിക്കു് അധികം ഉണ്ടുമ്പുണ്ടാക്കുവെയുള്ളൂ. കാഞ്ഞും ദിജ്ജുരുമായിക്കാണുന്നിട്ടുനാം തത്സാലുത്തിനു് അധികം സെമ്മഞ്ഞു ദേതാടുക്കി പാർത്തിരുമിക്കുകയെന്നാണ് എൻ്റെ സ്വപ്നം.”

ബലാ—“അതു ഏതുക്കമാർ, നിങ്ങൾ മുന്നാഡാണുന്നി ചേരുതാം?”

കാന്താ—“മുല്ല. അവച്ചു് എൻ്റെ പേരിന്തുക്കൂട്ട്; എന്ന മതമല്ല, തൊന്തു രാജഭോഷിയായ ബലവാനായ മരുരാഥുടെ പ്രധിനിധിയാണുന്നാണ്” അവക്കുടെ ബോല്ലും.”

മന്മ—“കൊള്ളാം. കാന്താരൻ! ഈ അച്ചപത്തിൽ നിന്നു കൂടി കീട്ടിയതിനു നീങ്ങൾ ഇണ്ടറൈനു വദ്ദിക്കണം.”

ബലു—“പോളിത്രമൻ വന്നേരാജുത്തിൽ ടെംതന്നെ പരി ചരച്ചില്ലാതെവന്നാണ്ട്രോ. പിന്നെ എങ്ങനെന്നും അവൻ അപക്രമാതൃക എക്കിന്തസ്ഥലം കണ്ടപിടിച്ചുതു്.”

കാന്താ—“എനിക്കെന്തുകൂട്ട. അതു് എന്നെപ്പോലെത ഒന്നു യാദിക്കിക്കുമായിരിക്കണം. എന്നാൽ ഇണ്ടറൈനു ഈ മുൻ വിനി തക്കരായ പുതിയലോ തൊൻഡരവന്നും ചുട്ടുതിരിക്കുമെല്ലാം.”

ബലു—“പോളിത്രമൻ യശസ്വിയാകാൻ ചെയ്തു ഈ പ്രസ്താവിക്കുമെല്ലാം.”

പരേ—“പോളിത്രമൻ മരിക്കണം.”

കാന്താ—(ഒരു പാഹപാത്രത്തെന്നിരിച്ചുംകൊണ്ട്) “അവൻ ഇനി കടിക്കുന്ന വെള്ളം വിഷസമിഗ്രുമായിരിക്കണം.”

ബലു—“തൊൻഡരവരമായി പരിചയം സന്ധാരിക്കണം.”

കാന്താ—“മമരാ! നമ്മുടെ കാര്യസാല്യത്തിനു പണ്മാണു നമ്മക്ക മുഖ്യാവശ്യം. അനീഡൈക്കിൽ ഒല്ലാം മോതമാകും. എന്നാണു നിന്റെ ചെറിയ യമലോകത്തെയും ധാതുതിരിക്കുന്നതു്.”

മന്മ—“നാഭൈ രാത്രിയിൽ—എന്നാലും—എൻ്റെ ദേഹം ചീംയുണ്ടു്.”

പാട്ടിമല്ലുപ്പാറ.

ചുവായികം കഴുപ്പുങ്ങൾ.

ചവക്കാലയുടെ ജനനക്കുത്തിവസം മുതൽ, വന്നേരാജു തനിലെ സുന്ദരികളുായ സകല യുവതികളുടേയും നാഞ്ചാഡിവിഷയം ചെറാറണ്ണക്കേശവികുന്നും ആ സുകമാരംരിനുല്ലാതെ മരിറാ സമല്ലാതെയായി. അതില്ലിനേ ഒരു യുവതിയുടെ എക്കിലും രണ്ട് നാലുപാതയുണ്ടാവിക്കാറില്ലായിരുന്നു. പരസ്യമായി അദ്ദേഹത്തിനെക്കുറിച്ചു സംസാരിക്കുന്നതിനു് അദെയ്യത്തുവതികളുായ സ്ത്രീകൾ അദ്ദേഹത്തെക്കുറിച്ചുള്ള ചിന്തയിൽ ആമുഖമായ ഏഡയത്തോടുകൂടി എക്കാതമായി കാലഘാപനം ചെയ്യുവനു. നിർബ്ബാധമായി നിത്യാനാദവിക്കുന്ന സ്ത്രീകളുടെ സവു പരിശോശനത്തു. നാഡി ക്രത്തിമാരായ പല യുവതികളും ആദരണാദികളും തിലകാദിക

ഈലും വല്ലിതമാക്കുന്നുടെ താഴ്ഭക്കുടെ വദനസൗക്യമായ്ക്കുരുത്തിൽ മധ്യപ്രാണ പൊരാ പരിശോധനചെയ്യും, ഇപ്പോൾഗത്തോടുകൂടി ദിന്ധൂതിശ്വാസം ചെയ്യും. ബെളിവിലിരിജൻ സഖ്യവിക്കയില്ലെന്ന ശ്രദ്ധമാണെങ്കിൽ ലജാപരതത്രാജാരായ പലയം പീജ്ഞത്രമൻ ഉണ്ടായിരിക്കാമെന്നാറിന്തിനു ഉള്ളാഞ്ഞാളിലും ലതാഗ്രീമജാളിലും മറ്റൊന്നിയമേന സഖ്യവിച്ചുത്രടങ്കി.

എന്നാൽ, ഒരു ചെറിയ പ്രോലീസുബ്സെസന്റെത്തിന്റെ ഓരോവായി, തന്റെ ജീവനക്രമി ലക്ഷ്യമാക്കാതെ ആരു ഘാതകരും ഒരു സങ്കേതസ്ഥലത്തു ദെയ്തുതോടുകൂടി കടന്നാവെന്ന് അഭവരം ബന്ധനമുമുമ്പാകിയ ദിവസംമുതൽ പീജ്ഞത്രമൻ വന്നേശരാജു തതിലെ സകല പുഞ്ചഭാരകരും, വിചാരണാപരമായി സംഭാഷണ ക്ഷമാക്കി, എക്കുലക്ഷ്യമായിത്തീർന്ന്. ഇതുതോളം അപാരകരമായ ഒരു അപാനനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചതിൽ അഭ്രേഹം പ്രഭർപ്പിച്ച ഒരു സമാധ മന്ദിരാലിലുതേയും ദെയ്തുതേയും കരിച്ചു് എല്ലാവും വളരെ സന്തോഷിച്ചു്; എന്നാൽ, വന്നേശരാജുത്തിലെ പ്രസിദ്ധമാരായ പ്രോലീസുകാരുടെ സകല തുമന്തേയും വിഫലിഭവിച്ചു് ആ ഘാതകരും കൂകാനവശിക്കിയെങ്കാണിച്ചു് അഭ്രേഹം അഭ്രേഹം കാണിച്ചു് ക്ഷണാനുബന്ധിക്കുകയാണിച്ചു് അഭ്രേഹം കേവലം ആര്യാർഥം കാണിച്ചു്.

രാജാവിൻ് ആരു വിശേഷിക്കാഡ യുവാവിന്റെ പരിചയം ദീശ മാക്കാനാതിരാളി ആരുഹം നേനിക്കൊന്നു വല്ലിച്ചുവന്നു. അഭ്രേഹം അരയാളോടു് ഇടപെടുത്തേണ്ടം അരയാളുടെ യോഗ്യത അധികമായി അഭ്രേഹത്തിനു ബോല്ലപ്പെട്ടു്. അരയാർഥം രാജുത്തിനു ചെയ്യും ആ മഹോപകാരത്തിനായി രാജോവിതമായ ഒരു സമ്മാനം അരയാർഥം കൂടുക്കപ്പെട്ടു്. എന്ന മാത്രമല്ല, അരയാളേ രാജുതെന്തെ ഒരു പ്രധാന ഉദ്ഘാഗസ്ഥനായി നിന്മക്കിയെങ്കാണിച്ചു് ചെയ്യും.

ഈ രണ്ടു പാമിതോഷിക്കങ്ങളും, ആരുവയ്യുപ്പുകാരുതെ ഓന്നു ചെയ്ക്കയായിരുന്നു. എന്നാൽ പീജ്ഞത്രമൻ രാജാവിൻു തന്നോടുള്ള കാരണാനുത്തരക്കാരിച്ചു് വളരെ സ്പൃതിക്കയും, വളരെ വിന്ദുത്തോടും ആരുവയോടുകൂടി അഭ്രേഹം 'തിരിസ്സുരിക്കക്കയും ചെയ്യും. സ്പാതത്രുമായി ഒരു കൊല്ലും വന്നേശരാജുത്തു താമസിച്ചുകൊള്ളുന്നതിന് അനുഭവാദം കിട്ടണമെന്നമാത്രമെ അരയാർഥം ആരുവയ്യുപ്പെട്ടുള്ളൂ. ആ കാലാവസ്ഥിക്കുടെ അഭവസാനത്തിൽ തന്റെ വാസന യൂണിശക്കതിക്കും അംജിക്കന്നാതായ ഒരു ഉദ്ഘാഗം താനാവയ്യുപ്പെട്ടുകൂടുത്താമെന്നു വാഹ്യഭാവം ചെയ്യുകയും ചെയ്യും.

പീജ്ഞത്രമൻ വുഡുന്നാ, മുണ്ണവാറും, തന്റെ രക്ഷാധികാരിയുമായ ലോമലീനന്റെ മനോഹരമായ പ്രാസംഭത്തിൽ പാത്രം. അ

വിടെ അവാറം പ്രാചീനങ്ങളിൽ നവീനങ്ങളുമായ സാഹിത്യത്രഗംഭീരുമായി ബഹുമുഖ്യമായി എക്കാന്തവസ്തിയെ അനുഭവിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. ചില വിശദേഷം അവസരങ്ങളിലല്ലാതെ അയാറാണ് സാധാരണ പുത്രതിരിഞ്ഞി സമ്പിരിക്കാറില്ലായിരുന്നു. വന്നേറോജ്യത്തിൽ നിന്നു കീത്തിയെ അശ്വപ്രമാശിച്ചെഴുപ്പും, അഥായാർഥാന്മായ കുലങ്ങന്തി, സപ്താവത്രണം, സാമത്ര്യം, ഇഞ്ചാനം മുതലായവയും ഒരു സാക്ഷാത് വിളുനിലജ്ഞമായ ലോമലിന്റെ, മാന്ദരൻ, ശ്രോന്ദരൻ, രാജാവും ഇവർ പെണ്ണരണ്യക്കേഡിയായ അതുവാവി നെ തണ്ടുടെ സ്നേഹിതന്നും ഒരു ദൈയോഥുക്കുടി സ്വീകരിക്കുന്നും അതു യാളിടെ ഉള്ളക്കണ്ടതിൽ ധാവച്ചും ശക്തും ശ്രമിക്കുന്നും ചെയ്തു. ഈ വർഷ പൂർണ്ണതമെന്നു മിവലുസന്നതയും ഉത്സവങ്ങളും മെല്ലും തും കൂടുതലിക്കുമായി അവലബിച്ചിട്ടുള്ളതാണെന്നും അയാളിടെ എല്ലാം എന്നേതു കാഠിന്യമായ ഒരു വൃശ്ചികത്തിന്റെ മുരയായിരിന്നിന്നിട്ടുണ്ടെന്നും ഏതുവരെ താമസിയാം. മനസ്സിലാക്കി.

അപ്പേളിടെ വൃശ്ചികക്കരണത്തെത്തു കണ്ണുചുടിക്കുന്നതിന്റെ അംഗങ്ങൾ ഒരു ദിനം സ്നേഹിക്കുന്ന ലോമലിന്റെ സകല ശരമാളും നില്കുലങ്ങളും മെല്ലും തണ്ടു ഒപ്പേക്കെ നെ പരിത്വിപ്പിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു അതു അസ്പാസ്യത്തെ ബഹുമിശ്രിക്കുന്നതിനും രാജാവും പിശലമായി ശ്രമിച്ചുകൊണ്ടിരുന്നു. പൂർണ്ണതമെന്നു മെഞ്ഞിയായും വൃശ്ചികക്കരണായും ദിവസം കഴിച്ചുപോന്നു.

എന്നാൽ ചാവകമാലയോ പൂർണ്ണതമെന്നു ദിവസവിപ്പാട്ടുവും യാഞ്ചായി കാലയാപ്പാം ചെയ്യുമ്പോൾ അവാറം ഉത്സവം കുത്തിയായിരുന്നെന്ന ഇരുന്നിരാവും അവളും അവളിടെ സ്നേഹിയും ദിവസവിപ്പാട്ടുവും അവളിടെ കുത്തിയായിരുന്നു. അവളിടെ നയനങ്ങൾ കുടമ്പുടെ അനുഗ്രായാരകൊണ്ടു കുലാശങ്ങളും ദിവിച്ചു. അവളിടെ ശരിരം ദിവസേന കുനിരോഗം അധികമായി വിശ്രാംതിൽ. അവശ്രേഷ്ഠ അനുഭാദ്യമായി സ്നേഹിച്ചുവന്ന രാജാവും, അവളിടെ ആരോഗ്യക്ക്രമങ്ങൾക്കു വളരെ യോഗ്യപ്പെട്ടു. അവളിടെ രോഗം കുമേഖ വലിച്ചു. ചെടകം അതും കൈജുപരിശോധനയിൽനിന്നും. അവളിടെ അംഗങ്ങൾ ബുലമീനാജ്ഞങ്ങളായി. സവിഭാ, തന്നെ ശാളിയുടെ പാശധാരയാൽ അവലംബിച്ചു. വന്നേറോജ്യത്തിലെ പാശക്കുവും പാർശ്വയവുമുള്ള എല്ലാവെല്ലാംക്കു സാമ്പ്രദായം അവളിടെ ശ്രീരാമാടവത്തെ ശമിച്ചിക്കുന്നതിനും ശക്രമായിരിച്ചില്ല.

ആപത്രതവയോൾ കുടതേരാടെ എന്നാണില്ലോ. മേലുന്ന ക്ഷേപ്തു അസ്പാസ്യക്കരണങ്ങളായ കാർത്തിജാഥോഥുക്കുടി അവരുടെ മനസ്സിലുണ്ട്.

പ്രഖ്യാത അതിന്റെ പരമകാശങ്ങൾ പ്രാചിപ്പിക്കാത്തവന്നുള്ള ഒരു സംഭവമാണായി. തോനിപ്പോർ പരിശാസപോകുന്നതുപോലെ ഇതുതേതാളം ഡീരഡ് ഗവ്സു വകുവമായ ഒരു പ്രസ്തതി അതുകൊണ്ടും ഇതിനുമുമ്പിൽ ചെയ്തിട്ടുള്ളതായി വന്നേശാജ്ഞത്തിൽ കേട്ടകേ ദാവിപോലുമില്ല.

പ്രഭുത്വമന്ദിരം പിടിക്കാപ്പെട്ട ആ നാലുവാതകമന്ദിരം അം അംപ്രധാന കാരാഹാരത്തിൽ അടയ്ക്കപ്പെട്ടു. അവിടെ അവരുടെ മുത്തുജ്ഞാഭേദക്കറിച്ചു ദിവസേന വിചാരണനടന്നുകൊണ്ടിരുന്നു. ഓരോ സുഖ്യമായവും അവരുടെ ദുർഘടനയെത്തുടർത്തു അതുകൂടിക്കുമെന്ന് അം പരു വിചാരിച്ചു. രാജാവും അദ്ദേഹത്തിന്റെ വിഹപസ്തമിതുജ്ഞാഭേദം രാജ്ഞം സകല ഫോമപ്രവർത്തകമാരിൽനിന്നും പരിത്രണമായി എൻ്റെ ഇന്നങ്ങളുടെ സമാധാനത്തിനു ഭഗവാജത്തുനാ യാതൊന്നും തന്നെ രാജുത്തു ഇന്നിക്കില്ലെന്നും വിചാരിച്ചു സന്തോഷിച്ചു. ഇതു അവസരത്തിൽ ഒരു ദിവസം രാവിലെ തുശ്ശപ്പുറജ്ഞാഭേദമില്ലാതെ ചരാസും ചട്ടണത്തിൽ പ്രസിഡണ്ടും പ്രതിഭകളിലേക്കേണ്ടും പ്രധാനപ്പെട്ട എപ്പാതെത്തവുകളിടെ വശങ്ങളിലും വലിയ കെട്ടിടങ്ങളിൽ മൂംഭങ്ങളിലും പതിക്കാപ്പെട്ടിരിക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു.

“അല്ലെങ്കിൽ ഇന്നാണെന്നു!

ലോകരാതിൽ എറുവും പരാക്രമശാലികളായിരുന്ന സ്ഥലകൾ, താമസകൾ, പിതൃസ്ഥല, ബലേശകൾ, മാമ്പകൾ ഇവർ അനുഭവിച്ചാണെന്നതിനു ഇരയാകിത്തീറ്റിവരുമ്പോൾ. അവർ ഒരു സെസന്റു തുടർന്നു നയിച്ചിരുത്താശബ്ദജിൽ അവരെ ശ്രദ്ധാരാഡാരുന്ന വിളിക്കമായി നുന്നു. അവർ ഇന്തിമേൽ നിങ്ങളെ ഉപദരിക്കുകയോ സഹായിക്കുകയോ ചെയ്ക്കയില്ലെന്നുള്ളതു സത്യംതന്നെ. എന്നാൽ തുശ്ശ പ്രേരഭത്തിനിരിക്കുന്ന ആർ അവരുടെ സ്ഥാനത്തെ അധികാരിയാണെന്നും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. അയാൾ തന്റെ നിയോജകമാരുടെ എത്ര കാര്യും സാധിച്ചു കൊടുക്കുന്നതിനു തയാരായിരിക്കുന്നു. വണ്ണം രാജുത്തകിലെ പൊലീസുകാരുടെ സംഘത്യത്തെ തൊൻ നിന്തിക്കുന്നു. തന്റെ സഹാദരമാരുടെ ജീവനെ നാമപ്പിച്ചു ആ ഗവിശ്വനായ പെറണംഡക്കുന്നും തൊൻ നിന്തിക്കുന്നു. എന്നെങ്കണ്ണം ടെ’ ആവശ്യമുള്ളവർക്ക് തൊൻ എവിക്കെങ്കും കാണപ്പെട്ടും. ഗവിശ്വമെന്നറിലെപ്പറ്റിക്കുന്നതിനായി എന്നു അനേപാഷ്ടിക്കുന്നവർ ഇട്ടിലുംഹാനേരാടക്കുടി വിരയ്ക്കുന്നു. അവർ എന്നു കരിക്കത്തു കാണകയില്ല. എന്നാൽ തൊനാവരെ കാണുകയും ചെയ്യും. അതു അവർ എന്നു തീരെ പ്രതിക്കുംബാതിരിക്കുന്നും അഭിഭാവകൾ അണ്ണുവും അണ്ണിക്കും! റിപ്പാർട്ടേം തൊൻ പരഞ്ഞതു മനസ്സിലും മോ? എന്നു കണക്കിപ്പിക്കാതിരിക്കുന്ന അമിക്കനുവന്നു ജീവൻ ക

ജ്ഞാനഭവത്തോട് കൂടി നശിക്കിം. അവന്റെ ജീവിതം എന്നേരുള്ള പ്രഥയെ ആഗ്രഹിച്ചിരിക്കുന്നു.

എന്ന്, വന്നേറാജ്യത്തിലെ ഘാതകൻ
അലിപ്പന്ന്”

“കൈമനുവരാധൻ” ഈ പരസ്യം വായിച്ചുകണ്ടതിനശേഷം അസ്പദമാറ്റഭയനായ രാജാവു് ഉറക്കെ വിളിച്ചുപറത്തു. “ഈ അലിപ്പന്ന് എന്ന രാക്ഷസനെ കണ്ടുവിടിക്കുന്നവക്ക്” തെരുവുവാഹൻ കൊടുത്തേരുക്കാം. അംഗങ്ങെ പിടിച്ചു ശിക്ഷിപ്പിക്കുന്നവക്ക്” ആര്യിരം വരാവന്നും”

ചാരമാർ വന്നേറാജ്യത്തുള്ള സകല നിറുമ്പുമലങ്ങളിലും നിറുപ്പുലമായിത്തിരത്തു അലിപ്പന്ന് രെഡിത്തും കാണുപ്പുട്ടി കൂട്ടി. രാജ്യത്തുള്ള സകല ദിരാഗ്രഹികളിം, അമിതഭോഗികളിം, ബു മുക്കിതമായം രാജാവിനാൽ വാഗ്മിം ചെയ്യപ്പെട്ട പ്രതിഫല തന്ത്രം ആക്ഷിപ്പിതന്മാരായി തണ്ടളാർക്ക് കഴിയുന്നിടത്തോളം ബുദ്ധിമുട്ടി അമിച്ചു. എന്നാൽ അതെല്ലാം പിഫലമായിത്തിന്നുതേയുള്ള അവക്കുടെ ബുദ്ധിസ്ഥാമത്വം അലിപ്പന്നൻ മുൻകരുതലുക്കെല്ല തോ കീക്ഷവാൻ ശക്തമായില്ല.

എന്നാൽ അലിപ്പന്ന് രെിക്കൽ തെവിയും, മരിയാറിക്കൽ മരിയായ മാതിരിയും ഒരു പുലാൻറെയോ, സ്രീയുടേയോ സന്തൃപ്തി ഇടുന്നോ കേവും തുളിക്കാരൻറെയോ അപാത്തിൽ വേഷച്ചുന്നന്നായി സഖ്യത്തിനു പലപ്പോഴം കണ്ടിട്ടുള്ളതായി പലരം പരയാറു നാണ്യിക്കുന്നു. പലരം അവനെ പലസ്ഥലത്തുവെച്ചും കണ്ടിരിക്കാം. പക്ഷേ, അവനെ ഇന്നി എവിടെ കാണുമെന്നു പറയാൻ ഒരു ഭാഗം പാശ്ചാത്യത്താൽ എല്ലാവക്കിം അശക്യമാണെന്നാണ്.

പതിമുന്നാമലപ്പറയം.

നീലോപ്പലം.

പോളിത്തമൻ അസ്പദമാറ്റഭയനായിത്തിന്നിനിക്കുന്നവനും ചന്ദ്രകമാലയ്ക്ക് നല്ല സുവമില്ലാർഡിക്കുന്നവുനും കഴിഞ്ഞ അല്ലെങ്കിലും പ്രാരംഭാലട്ടത്തിന്തെനെ ഏം വായനക്കാരെ അറിയിച്ചി-ണില്ലോ. എന്നാൽ പെട്ടുന്നണണായ ഈ മാറ്റത്തിന്നേരുള്ള ആഗ്രഹമെന്നതായിരിക്കാം.

പീജത്രമൻ ഒരുപ്പം വന്നേറാരാജുത്തു് എത്തിയതുമതൽ ഏ, അയും ഉത്സാഹത്തോടുകൂടി കാലധാരപനചെച്ചുവന്നു. അവിടെ ശ്രദ്ധിണിയിൽനാണ് സമേമമുന്നന്നുപരിക്കുള്ളൂം അഡയാർഡ ജീവനായിങ്ങനെ. എന്നാൽ ഒരിവസനകോണ്ട് അധ്യാത്മക ഉത്സാഹവും പ്രസന്നതയും എല്ലാം നിന്നിച്ചു കേവലം മറന്നായിരിക്കുന്നു. ആ ദിവി സംതനന്നായിരുന്നു ചന്ദ്രകമാലയും തന്റെരേഖയാസ്പദമുഖത്തെ ആശ്രിതമായി പ്രഭർപ്പിക്കാൻ തടങ്കിയതു്.

ചന്ദ്രകമാല ആക്കന്നികമായോ അമുഖം കാമ്പഡവനാൽ ഫ്രേ റിതയായിട്ടോ മഹാരാജാവിന്നെന്നു വിശ്വസ്യുംബാരെഴീകെ മരംകുമിം പ്രവേശിക്കാൻ പാടില്ലാത്തതും, അഭ്രഭദത്തിന്റെ ഉള്ളാവംസരങ്ങൾ കൂലിൽ നിന്നുണ്ടുമും എക്കാൻവുമായ വണ്ടതിനിൽ വിശ്രമസുവത്തു പ്രഭാനംചെച്ചുന്നതുമായ ഉല്പാനത്തിൽ കടന്നതു് അന്നായിരുന്നു.

അവിടെ അവർ ചുറ്റും സംഭവിക്കുന്ന കാഞ്ഞഗതങ്ങളുടെ ചുംബക്കും ഉലാസിനങ്ങായും അജ്ഞതാതയായും വിസ്തീർണ്ണങ്ങളും സാമ്രാജ്യങ്ങൾക്കും അഭ്യരിച്ചു കൊണ്ടിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ, അവർ കുഡാനേരം ഉല്ലാസ്ത്വിനുപുറമും യാത്രി പാർശ്വമിൽ ഒരു കുഡായറ്റുകൂലതാഴീകളിൽനിന്നും മുഴുവന്നും കൂയ ദഭാജൈലപ്പറിച്ചു ചിന്തി നിലത്തിട്ടും; ചിലപ്പോൾ പെട്ടുന്ന തെരഞ്ഞെടുക്കുടി മുന്നോട്ടുപോരു, പിന്നും പെട്ടുന്നവിനും, നിമ്മലവും നീംലോലുലന്നിഡുമായ ആകാശഭാഗങ്ങളും അഭ്യരിക്കുന്നതുമായി സൂക്ഷിച്ചുനോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. ചിലപ്പോൾ അവളുടെമന്നോഹരമായ മാറിടം വേഗത്തിലും അയച്ചക്രമമായും ഇളക്കി. മരംകുമാരിക്കുത്തിനിൽനാട്ടുന്നു. ശീംഘനിശ്ചയം പ്രവാളകോമള്ളുങ്ങളായ അവളുടെ അധികാരങ്ങളിൽ ആശ്രിതമായി നിന്നുമിച്ചു.

“അമോ! അഭ്രഭദത്തിന്നെന്നു ആകുത്തി എത്ത രമണിയമായി കിക്കുനു!”, എന്ന് അവർ പത്രക്കുപ്പുറത്തു. അനന്തരം അവർ മരംജീവങ്ങടെ ചുഞ്ഞിയിൽ നിന്നും മയ്യേല്പുട്ടിരിക്കുന്ന എന്നേഴുന്നു തന്മുഖം നേരുന്നോചരിഭിക്കുന്നവേണ്ട തോന്നമാറു ശുന്നുമായ ദിക്കിലേയും, അതുകൂടുന്നയോട്ടുകൂടിനോക്കി.

കുട്ടിസമയം കഴിഞ്ഞത്തിന്നുംശേഷം ‘എക്കിലും കമലയുടെ അഭ്യരിപ്പായം വാസ്തവമാണോ’ എന്ന് അവർപറകയും, കമലയുടെ അഭ്യരിപ്പായം വാസ്തവമല്ല എന്ന പറഞ്ഞതാലെന്നപോലെ അവളുടെ മുവം കൂനമായി ഭവിക്കയുംചെയ്യു.

ഈ കമല അവളുടെ ധാതീരം, തോഴീരം, വിശ്വസ്യയുമായി. അനുഭവത്തിൽ അവർ അവളുടെ മാതാവുതന്നെ ആയി

അന്ന്. ചവകകമാലയുടെ മാനാപിതാക്കന്മാർ അവളിടെ ബാല്യകാലാഗ്രതനെ മരിച്ചുപോയി. അവളിടെകമാതാവു്, തന്റെ ഓമനയ്ക്കും, തന്നെ “അമ്മ” എന്ന വിളിക്കുന്നതിനു പ്രാണിയാക്കുന്നതിനു മരിച്ചു. വന്നെല്ലാജീവനിലെ ഒബ്ദന്തതിന്റെ പ്രധാനനായകനായിട്ടുണ്ട് അവളിടെ പിതാവു തുരങ്ങുമായമായി പത്രപതിനെന്നു കൊല്ലും മുന്പുണ്ടായ ഒരു ഘംഭത്തിൽ കാലാധികാരി ആവാചിച്ചു. ശ്രദ്ധയും മുഖവാതിയുമായ കമല, ചവകകമാലയുടെ മാതൃസ്ഥാനത്തിൽ പ്രവേശിച്ചു, ബാല്യം മുതൽ അവളെ മാനവോലെ മുത്രുഷിച്ചു വളര്ത്തി. ഇപ്പോൾ അവർ രാജകമാരിയുടെ വിശ്വസ്തയായ സ്വഭാവിതനീന്. അവരുടെ തന്റെ അഭ്യന്തരം മഹസ്യമായി അവളിൽനിന്നും മരിച്ചില്ല.

ചവകകമാല ഇപ്രകാരം മനോരാജ്യത്തിൽ മന്ദായായി സംബന്ധിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുന്നോടു, മുഖവാതിയായ കമല കുറക്കുണ്ടിള്ള കുടിവഴിയിൽക്കൂട്ടി വേഗത്തിൽ അടക്കത്തിലെ ചവകകമാല ഒരു ക്രിത്തിരിഞ്ഞെന്നു.

ചവ —“ഹാ! പ്രിയപ്പേരുടെ കമലെ! അതു നീഡായാണോ? നീ എന്തിനാണിപ്പോരും ഇവിടെ വന്നതു്.”

കമ —നീ എപ്പോഴും “എന്നെ എൻ്റെ പരഭവത്”എന്നു സംശ്ലോഭ വിളിക്കുന്നതു്. പരഭവതമാർ എപ്പോഴും അവരുടെ രക്ഷിക്കേണ്ട അള്ളികളിടുന്നുടെ കുടുംബം ഉണ്ടായിരിക്കേണ്ടഭ്യേയോ?

ചവ —“കമലെ! താൻ നിന്റെ യുക്തിവാദങ്ങളേക്കിച്ചിട്ടു്” അതു മലാചിക്കാഡിക്കുന്നു. നീ എന്നോട് പറഞ്ഞെതെല്ലും സത്യമാണെന്ന് സമർത്ഥിക്കാതിരിക്കുന്നു എന്നിക്കു നീറുത്തിക്കില്ല.എന്നാലും—”

കമല “എന്നാലും?—നിന്റെ സുക്ഷ്മബുദ്ധി എന്നോട് യോജിക്കുന്ന എക്കിലും നിന്റെ ഏദായം മറ്റപ്രകാരത്തിലുണ്ടോ? അതിപ്രായപ്പേടുന്നതു്, ഇപ്പോൾ?”

ചവകകമാ—“സത്യമായും അതഞ്ചെന്നതനുണ്ടോ.”

കമല —“എൻ്റെ ഓമനെ! വിചാരിതമായി അഭിപ്രായപ്പേട്ട ഫന്നതുകൊണ്ടു്, നിന്റെ ഏദായഞ്ചെത താൻ കുറവപ്പേടുത്തുന്നില്ല. താൻ നിന്റെ പ്രായത്തിലിരിക്കുന്നും പെട്ടെന്നുമെന്നും ലെ ഒരു യുവാവു് എൻ്റെ മാർത്ത്യത്തിൽ പ്രക്ഷേപിക്കപ്പേടുകയും ചെയ്തിട്ടുണ്ടോ അയാളിടെ ഉപചാരവാക്യങ്ങളെ ഉണ്ടാവിന്നുമായി താഴ്ത്തിക്കുള്ളിട്ടുണ്ടെന്ന് താബനാരിക്കലും ശക്തയാകയില്ലോയിരുന്നു. ഇങ്ങനെയും വിശദമായി അക്കുടി അനുഭാദിക്കുന്നു. അയാളിടെ സാഭാപണാദികൾ സ്വന്തമായി ഉപചാരപ്പേരും അതിരിക്കുന്നു.

அரையார், ஹபிட யங்கிடு கிறது காலாம ஏற விடுவது சுவகிடு, அதை இதென்பதை என்னிட முறையே அறிய வேண்டும் பால் இரண்டாம் திகை மாஸிடு என்ன என்று; ஒவ்வொரு வகையை அறிய வேண்டும், அது முறையை அறிய வேண்டும். அது வாரி என்ற ஒரு நாள்களை மாற மாற விடுவது. எனின்றால் பால் மாறுவதை அறிய வேண்டும், அது வாரி என்ற ஒரு நாள்களை மாற மாற விடுவது. எனின்றால் பால் மாறுவதை அறிய வேண்டும், அது வாரி என்ற ஒரு நாள்களை மாற மாற விடுவது. எனின்றால் பால் மாறுவதை அறிய வேண்டும், அது வாரி என்ற ஒரு நாள்களை மாற மாற விடுவது. எனின்றால் பால் மாறுவதை அறிய வேண்டும், அது வாரி என்ற ஒரு நாள்களை மாற மாற விடுவது. எனின்றால் பால் மாறுவதை அறிய வேண்டும், அது வாரி என்ற ஒரு நாள்களை மாற மாற விடுவது. எனின்றால் பால் மாறுவதை அறிய வேண்டும், அது வாரி என்ற ஒரு நாள்களை மாற மாற விடுவது.

கும—“பூஜையேபூஜை குமலை! உர்த்து மாதச்சுவிடு” ஹபிட அறுஞ ஸ்வாமிடுக்கு “பீட்டுத்தமிழ்நாடு” எனிக்க தோணியிடுக்குலம் வெரா ஸ்ரீ மா மாறுமானா.”

கும—“மேரிதவான் அங்குபூரி, நானுக்கு பூஜைக்கும்பாத்திரங்களை வழி மேரிதவானிலேயே, அரையார் பாலாருமாறா சென்று கூவானா கிள அறு நின்கை குடிக்குமேலேயே.”

வடிவக—“பீட்டுத்தமிழ் அப்புகால வெங்கு விடு. விழுஷா கூவா.”

கும—“ஏறுவன்ற கூவான! நீ மனைவுப், தொந்தால் வாவி கிடைய. ஸார்தாராவாய் என யுவதி அரங்கேற்றுவது வாறுகுதான்து தீட எறுஞ வதையும் அரையாறுபாலா ஸ்ரீ மத்தையும் கூவாய் கொட்டுக்கிடுவது என்கினா—தமிழ் எல்டுப்புக்கொ. நீவன்ற எடுதா பூஶமாக அறுஞ மாததை நீ வல்புப்புக்கிணங்கவகின் அறு நின்கை வ வியதுபென்ற நேரே கரிமால செப்பாயா வெங்கு காக்கா. அது தேவாம் இரண்டாம் தவான் எடுப்புத்திலே பக்கப்பாடியுமாக்காகி சும் சூழ்வடிக்கைகளே லோகமஞ்சுவேஷங்கா புதலாறுக்கொதிகள் கைதாலை.”

வடிவக—“அங்குபூஜைமானிக்கவிடுவு குமலை! தோணிப்பு, தோ மான காமிக்கையா காமிக்கைதீர் விவாதிக்கையா வெண்டுப்பு. எனிக்க அம்மதுகின்நாடு தோணியிடுக்குலம் அபுராஜவு, இன்றை வுமாவ ஸ்ரீ மா மாறுமாக்காவுமா வீராஜு, தொணி நின்கொடு பாஜு கூ. எந்தாலிரு, அப்புகாறுமிகு சீ விகாரதீர் அராபிம் கோயூராவுள்ளதீர் வாக்முகைகாவீடுவிடு. அம்மத், அதை என வோயூராவுள்ளா சொன் பாரதது? கூ! அம்மத், என்கொ ஸு யோயூரால்லுதானது?

கும—“நான் அராதி! ஸ்ரீ மாவு காமவு, ஏறுவன்ற வடிவகமை வெங்கு சீ சௌகை வடிவகமால தூங்குவது கூடுதலாய் யு வகிக்கிடுக் கூடுதல்

യാത്ര കരക്കിലക്കപ്പെട്ടതുന്നതിനു രജഭിംഗം മുഖംവരണ്ണംമുള്ള അര സ്റ്റോൺവാച്ചു മറ്റൊന്ന്. അതു നിന്നുവേണ്ടതുകും. സ്പർശവേഷി നാമിൽ ചെന്നാൽ ദർക്കുലും ആക്കത്തോടു കൂടുതലും അനുവാദം ലഭിക്കുന്നവേന്നും, പ്രാണതിനു ധൗര്യം; എൻഡംക്കളെ നി നിന്നേറ്റുവലിയുണ്ടോ എത്രമാത്രം കടപ്പെട്ടിരിക്കുന്നവേന്നും നിന്നേറ്റുവലിയുണ്ടോ ഇപ്പോൾ അംഗീകാരിയാണെന്നും നി വിചാരിച്ചു എന്നുക്കു. നിന്നേറ്റുവലിയുണ്ടോ എന്ന ചുംബകംമാം തുട്ടുനിജു കുറുക്കുന്നു കൂടുലുനും ചെയ്യുതുന്നു. ആതിനു വരുമ്പിക്കാൻ അവസരം കൊടുക്കുന്നതായാൽ കാലാന്തരത്തിൽ എത്ര പ്രധാനപ്പെട്ടാലും പാറി ചുക്കുവര്ത്തു കഴിയുതുവെന്നും അതു നിന്നേറ്റുവലിയുണ്ടോ ശ്രദ്ധ ലഭിക്കുന്നതുണ്ടോ?”

ചയക—“നി പറുത്തു ശരിതനു. കമലി! എന്നിക്കു ചീഴി തന്മെനും സ്റ്റോൺവലിയുണ്ടോ ഒരു കമ്പനിയലും ഒരു ദൈനംമല്ലെന്നു ശ്രദ്ധമായും വിശ്വാസിക്കുന്നു. ഇല്ല, നോന്നു ചുംബകുന്നു കാമിക്കുന്നിലു നിയോങ്ങനു, എന്നു മാത്രമല്ല, അ തു ദയാനിയിയും ഉണ്ടാവുന്നമായ എൻഡംവലിയുണ്ടോ അംഗപാശ്ചയം കാണുമായിതിനേന്നുക്കാമെന്നു നി എന്നിക്കു തെളിവായി കാട്ടിതനു ആകുതയും എന്നിക്കു അംഗീകാരിയുണ്ടോ അംഗീകാരിയും ഏജന്റകയും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ?”

കമല—(ചീഴിച്ചുകുഞ്ചു) “ആകുതയും ഉപകാട്ടുകളായേയും കിട്ടുകും നിന്നേറ്റുവലാണവും അതു സുഖമിശ്രിതാണോ?”

ചയ—“അതു, കമല! ഇനിഡേഹം അതു നിന്നുക്കു ദയവാ പാലെ ദോഡുപ്പെട്ടനാതാണ്. ഹാ! ഇന്തിരമാരിയ ചീഴിതരമാൻ—എന്നിക്കു എത്ര മാറ്റുന്നതുവും കാണാംബാധി അംഗീകാരം ഇല്ല പാനാഡോജ്ജത്രും ദിക്കുലം വാഡതിരുന്നുകുണ്ടോ അംഗീകാരത്തു നുംബന്ന ദേഹം ഇല്ലെന്നുപ്പെട്ടനില്ലെന്നു ശ്രദ്ധാർ ഉറപ്പായിരുന്നുണ്ടോ.”

കമ—“ഇല്ല; എത്രു? ചീഴിതമെന്നും ഇല്ലെന്നുപ്പെട്ടനോ?”

ചയ... (റ മുമ്പിയാക്കിട്ടു) “അശര! തിരഞ്ഞല്ല. എന്നാൽ അംഗീകാരത്തിനുംഡാഹം സംബന്ധിക്കുന്നുമെന്നു നോൻ ശരീരചിക്കുന്നിലു. എന്നെന്നാണ് കമല! ആ പാവപ്പെട്ട ചീഴിതമെന്ന ദൈവക്കുന്നതിൽ എന്നിക്കു യാഥാദ കാരണവുമില്ലെന്നു നിന്നുവേണ്ടാമല്ലോ.”

കമ—“കൈകുള്ളം, ഇന്തിരാനുകുംഭവിച്ചുവന്നിട്ടും സംശാരിക്കാം. എന്നിക്കു ചിലകംഞ്ഞംഡും ചെയ്യുന്നുണ്ടോ. കണ്ണതു നിന്നുക്കു സ്പാദതം. നിന്നേറ്റുവലിയുണ്ടോ അവരെ സ്വീകരിച്ചു ആഹ്വാലുതനു വേശത്തിൽ ഉചേചക്കുചെയ്യുന്നതും.”

കമലാംപ്രത്യക്ഷിയായി; ദയകമാല അംഗമിച്ചിത്തനേരം

കുടി വ്യസനാക്കലയോഗി സമിതിചെയ്യു. അവർ മരണാജാഗ്രഹിൽ അനന്തരയി രഖണ്ടാണെങ്കിലും പാശികയും ഉത്തരക്ഷയണ്ണിൽ അവധിയു എല്ലാം നശിപ്പിക്കുമും ചെയ്യു അവർ ഒരോന്ന് അതുചിത്തം. ഉടനേ തന്നെ അബദ്ധനാന്തരുമിച്ചതിനു തന്നെത്തുടർന്ന് നിന്മിച്ചു. അവർ എന്തിനേയും അഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങളായുംപാലു ക്രടക്കു ചെയ്യുന്നതുപഴം കണക്കി; എന്നാൽ താൻ അഭ്യന്തരപ്രശ്നങ്ങൾ വന്നു പ്രാണാശാന്തി, ത ദിനും അന്തിക്കണ്ണത്തോടു സമാനതിക്കുന്നതിനുതന്നെ അവർക്കുണ്ടാവുമെന്നുമായി.

അഭ്യന്തര സംശയങ്ങളും വളരെ ഉള്ളിട്ടുള്ളായിരുന്നു. അതു ഒക്കണ്ടു ചുവക്കമാല സുന്തുവിന്റെ ഉണ്ടാവുവെങ്കണ്ടുള്ള ഉപഭൂപഠനം നേരി ടാക്കിലിക്കുന്നതിനു വേണ്ടി, ഇല്ലാത്തിന്റെനും ഒരു ഓറാത്രു നിന്മംവും ചീതുവുമായ ജീവത്തെ മുട്ടവാച ഒരു മന്ത്രഘന്യുംജായുടുകൂടി സംശയിച്ചുവരുന്നു. ഒരു ഉണ്ടിനേന്നും കൂടിയും, പ്രതിക്രിയാ മന്ത്രഘന്യുംജായുടുകൂടി സംശയിച്ചുവരുന്നു. ക്ഷമാജാനിൽ അവർ മാറ്റക്കുണ്ടായി വിശ്വസ്താവും മായ മുഖക്കലുംജായുടുകൂടി പിന്നാക്കം മാറ്റി. അവിടെ അ ജീവത്തെ രിക്കുടു പൂർപ്പാഗന്തുള്ള തരംയിൽ വികസിതജീവാശ പുഷ്പാശഭാവമുണ്ടായ പരിമിളുവത്തെ അനുഭവിച്ചുവെക്കാണ്ടു, മണ്ണുത്തിൽ വിചത്രം പിരിച്ചിക്കുന്ന ഒരു ലേഖനാജിൽ നിക്ഷിപ്പിച്ചിട്ടാണ്ടി പൂതലമെന്നു കുറഞ്ഞിരുന്നു.

അവിടെ നിന്നും പ്രയോളിക്കുന്നു നിൽ കൈയ്യാ വോൺതാനും സംശയിച്ചുംബുക്കാണ്ടു, ചുവക്കമാല ക്ഷമാജാനം അവിടെ നിന്നും പൂതലമെന്ന പരിശോഭ അവശ്യക്കാർം ചേരു കുറച്ചുഡാക്കിരുന്നു. അയാൾ തെരട്ടി എഴുന്നേറു തെരപ്പുണ്ടു മുഖ്യാട്ടു ചെന്നു് മണ്ണുറും ചെയ്തു. അ കൂം താങ്കിൽ ഇരിക്കുന്നതിനു് അവശ്യാട്ട വെള്ളമാനപും അ ചെക്കിച്ചു് അവളുടെ ശേഷാശ കൂപിക്കിച്ചു്. അവരുടുകൂടി ഉടനേ അ വിം പിടിപ്പോകാൻ പാടില്ലെന്നുണ്ടു. എത്രതന്നായി ദാശാപദവ ദിവ്യ അ അശൈക്ഷയെ നില പിക്കുന്നതു മന്ത്രഘനകളു് ആയിരുന്നു. അ വർദ്ധം അശൈക്ഷ അനന്തരമിച്ചു് അകത്രു കടനാ ശിലാതലത്തിൽ ഉപയോഗിച്ചു.

അവളുടെ മുട്ടവായ പാശിതലം അഃപ്രാഥം അശാം പിരിച്ചു അണു. മാ! മുന്നു കൂടിമായ അ കരത്വാനിശ്ചാർ സ്വർഖാ—എ തുയും ദിർഘമേരയ അ മഹാഭാഗ്യം—പെട്ടുനുപേക്ഷിക്കുന്നതിനു് അവരും എങ്ങനെ രാക്കണ്ടാക്കും? ആതിനായി അയാൾ ഒരു നൂപരാ വിശാശാന്തി അവരും വിചാരിക്കുമാം? അവർ എന്നുണ്ടു ചെയ്യുന്നും? തന്നെ ഒരു വലിച്ചുടക്കു കൂടുക്കുന്നും?

നെ ഒരു കാലിനിക്കൊതിയിൽ എന്നോ സാ ദേഹം? അതിൽ പിടിച്ചുവകണമില്ലെന്നതുകൊണ്ട് എൻ്റെ പാമാനദിനാശം അഭ്യർഥി അനുഭവിക്കേണ്ടതും തന്മൈ യാതാങ്കൾ വിധിപ്പിക്കുന്നതും എന്നും മരിച്ചു മരിച്ചുവരുന്നതും അന്നെ സുഖത്തെ പ്രഭാഗം ചെയ്യുന്നതും ഒരു സ്വഭാവം ആണ്ടിന്നും മാനി സംഭവിച്ചതെങ്കിലും അതുംപുറ്റുമായ ഒരു ക്രൂപപ്രാണി ചെയ്യുന്നതിനു ഒരു ശോന്തയും സ്വർഖലയും തജസ്വിക്കുന്ന എഴുപ്പുകൾക്കും ഒരു ഫീഡബൈക്കും?

പേരിൽ—“ഗ്രേജു ശാഖ തങ്ങാണി! നിള്ളുന്നവിധാരത്തെ ദേശം പോലെ അനുഭവിക്കേണ്ടാണല്ലോ? ഇന്നാവെന്ന സാധകാംശം എത്ര എംഗിയുള്ളതായിപ്പിണ്ടോ? അഭ്യർഥി ഇങ്ങനെ ചൊണ്ടതുമാറിയിരുന്നു. ചവക്കമാല പ്രതിവച്ചിച്ചു: “പുഞ്ചാ! അംഗ ആട പറിന്തുന്നിൽ തൊന്തു ഭാഗം വക്കതവിയല്ലോ”

“ക്രാവിയത്തിലും ഇപ്പോൾ മുന്നാം പേരിൽ താമസിച്ചുവരുന്നതു. അംഗി ക്രാവിയാട്ടം സൗഖ്യാജിഷ്ടം അംഗി ചുന്നുന്നില്ല. രണ്ടുപു അടക്കാം മുഖം നന്നിലീച്ചിച്ചു. സംശയം കൊണ്ടു ചെന്നുകൊണ്ടു തിരുന്ന വല്ല. സാംഗതികക്കൂട്ടാം ലഭിക്കേണ്ടി ശാശ്വതപ്രാണം ഭൂമിക്കു യും, അക്കാശത്തെയും, ചൂഢാമുള്ള വൃക്ഷവർത്താവികളും വേഗത്തോ ലലപരിശോധിച്ചു. അതുപരിക്കേണ്ട താരംജൂ ഉണ്ടുകൊണ്ടു വല്ലിക്കൂട്ടതുടും അതു ക്രാവിയത്തിന്റെ പ്രശ്നം സാംഗം വല്ലിപ്പുവരാം. ഇങ്ങനെ മുഹമ്മദ് പുഞ്ചാംകൊണ്ടു വിശ്വാസിയാണെന്നു കണക്കാക്കുന്നതും മുഴുവനും അവൻ വിധേയമാ കുംകുളം നാടു.

ടട്ടുക്കം ചവക്കമാല, രഘുനാഥത്തെ ഭാജു ക്കൊതിനു ദേശി പൊ ചട്ടുന്നോ! അതു ചുപ്പാ, എത്രമാനാധാരമായിപ്പിക്കുന്നു!“ ചട്ടുന്നപരം കൊണ്ടു എത്രയും തല്ലുപ്പുത്തുടക്കുടി എന്നവന്നീറ്റും അടിക്കുന്ന നിന്മാം നീംലുപ്പുലുവെന്നു പറിച്ചു. വാസ്തവാനിൽ അഭ്യർഥിക്കും അരിനി കു അതുവെള്ളരു താല്പര്യമുണ്ടാക്കാനില്ല.

പേരിൽ ശാഖവും താല്പര്യവും ഉണ്ടാണപരംതു. “അംഗ! അംഗു വള്ളം മരിക്കുമാറുമിക്കുന്നു”.

ചവക്കമാല തടസ്സം ദാനതു—“ഒരുമയ്യും നീലവും കുടി സൗഖ്യ ക്രീഡിംഗാം മും വല്ലുവിശ്രദ്ധിക്കിവെന്നും ഒരു ദിവസിക്കു നാതിനു യാതാനുമാല്ലു. എത്ര സമർപ്പനാം ഒരു ചിത്രകാരണം മുത്തു സംപൂർണ്ണമായ യോജ്യതവു പ്രകടിപ്പിക്കുന്നു കഴിയുന്നതല്ല.”

പേരിൽ—“ഒരുമയ്യും നീലവും — ഒന്നു സുഖത്തിനും ഒരു മുംപും മരിക്കുന്നിവെന്നും അടക്കാം കൂട്ടുകൊണ്ടു. അല്ലെങ്കിൽ ചവക്കിയിനിന്നും മുംപും കുപുംലഭിക്കൊന്തു; നിന്തുകൊന്തു ഒരു ദിവസിക്കുന്നും ഭാഗ്യം എത്ര സ്പുഷ്ടമായിരുന്നു!

எப்பும்பொலியுமிடிட வெட்டும் கிடக்கும் ஹத நிலோபூலத்துக்கை என்று சொன்ன செம்பூரிச்சீர்யூ நிலத்தின்மீதியும் ஸமேக்ஷன்தினை கூற இயலாமல்லே.”

வய—“அங்கில வோழுதயுத்தில்யிகம் அங்கு ஹத புஜ் தென் பிலவதூரையிடொண்டை”

பீதி—“ஹத புஜ்தொல் ஸுவிபூரிக்கெபூட்டுக்கை ஹதும் கீ கூலி கூலிலுள்ள வயுக்கால ரைக்குப்பிக்கை போக்குவரதை அரியாக்கிலும் ஏடுக்கிக் கடிசெனக்கீது! ஏடுக்கால் ஹத விஷய ஸ்தாக்கிட்டு விடுதிக்கையிடும் ஏடுக்கிவைகாலமிலூ. ஹதால் ஏடுக்கி வெள்ளுதல் ஸ்தேவித்துவதை ஏதான்றியுள்ளிலூ. ஏடுஸ்தாலூம் ஏதான் பிழ வெற்றும். அதுதான்றி! ஏடுக்கீர ஏதுடிடும் கூவித்து மு பூதானோ! பூபுகாமுஞ்சி அங்கைப்போன்றும் ஹது கெட்டுவும் ஏதான் வெய்“கூவிலூ”.

அங்கும் பிரெங்காசயானு மிளிகிலூ. வயுக்காலயும் மெத நமாயித்துவா ஹதும். அந்திருஷ்ட ஏடுத்தென்கீல் கூதித்திரிக்கை அல்லிவேவெதை புதுக்குமானு பார்யுநாலில் நினை அவ்வெட கூயாக்குவதை அந்தும் ஸமயமான வெற்று. “அந்தேக்கீசு ஏதானா ஏதாக்குப்புத்துதை புதுக்கால வெற்றுந் தபாக்காது” ஏடும் வயு குறை வாரை, “ஏடுக்கீர வயுக்காலம்! எநு புஜ்தையூ அதறு ஸுவிபூரிக்கை எநு முஷாலுதையூ ஏடுக்கிக் கைதோ! ஏடுகை பீதிமை எனா விதித்துப்படின்றிலூ. ஏடுக்கால் அந்திருஷ்ட ஏதுடுக்கும்—அந்த கீக்குவும் மெதானதை அவ்விதமிலூபூ. நிரும்புத்துறை விகார கூலை வெகிப்பூட்டுத்துக்கை எநு வயுக்கால் அவ்வெட ஏடு உணர்ம் ஹத துவரை விமாரித்திரிலூநை வல காந்துக்கூலையூ பார்யும் ஏடுகைப் படைது. அந்தும் ஸமாநாக்கைங்கை கூதுவதூம் ஹதும் தீர்மானம். அவ்வெட கோட்டுக்கும்பு கூவுதான் அந்தேக்கீல் நிலைமையிக்குமானு ஒவ கூவாகி. வயுக்காலயுதை கொடுக்கும் தான் மனங்குப்புத்துமை நினை குதிரைத்துத்துதை எநு யுவாவிடீர பீக்காரணரூடு ஸமைத்து பூபூரும் அவ்விடை கூயாக்குவதை பூகாலித்து மேற்காண்டு ஏடுத் தூஷு, முடிவும் பூயவுமாயியோ! எநு யுவாவு கீதியாலும் புதும் மூயாவுமளைய மாதாவிக்காலவைக்குத்துறை குடி எநு புதுவிமினி கை அந்தக்கீதிரித்துக்கை தத்துத்துக்கைத்து பின்தித்து. அங்கும்கை எநு மனப்புத்துறை. பூபூயிக்கையுடைய அங்குத்துக்கை வழங்க உத்துதிலவு கூயும் கொடுக்கும் புகாரைப்பூக்கூலை கூவிக்கையும் வெற்று. வயுக் கூலயுதை பேயம் வரித்து. அங்குத்துக்கை விக்கைங்கூலை ஸமீக்கை நினை கும் அவ்விடை கூரைக்கருக்கை கேள்கிலூதெயாயி. அவ்விடை ஏ

വരുതു കണ്ണത്തിലും ലജ്ജാസമിഗ്രമായ ഒരു വെവ്വർഷ്യം ദ്വാരാ
പിടിച്ചു.

ചട്ടകം ഏഴ് തിരഞ്ഞെടുപ്പ് ‘ചവയകമാല’ എന്ന മന്ത്രിക്കയും, അതേ
സ്ഥലത്തിൽ അവരുടെ ‘ചുപ്പിതിരഞ്ഞെടുപ്പ്’ എന്ന തന്റെ സാമ്പത്തിക
ക്ഷേമത്തു കോരിക്കേണ്ട ചെയ്തു.

അവധി അവളുടെ പാഠത്തിൽവീണാം എത്രയും വിസ്തൃതത്തോ
ടക്കി ‘ആ പുറ’, എന്നിക്കേ തരഞ്ഞൊ’ എന്നല്ലെന്തെന്നില്ല. അവർ അതു
കൈയിൽ ഉംപ്പിച്ചുപിടിച്ചു. ‘അതിനു പകരം നീ ഇപ്പോൾക്കുണ്ടാ
തെന്നുണ്ടാനു ചുറ്റാതെനു. ഒരു ബിംഘാസനത്തിനു’ അതു വാക്കു
അ, ചെല്ലുണ്ട് സാധിക്കുമെങ്കിൽ അതു അങ്ങനെത്തിനു തൊൻ സന്നദ്ധം
നാണോ’. അതു കിണ്ടി എന്നു മരിച്ചുകളിയും. എന്നെന്നു ചവയകമാലു!
എഴു ചുണ്ണം എന്നിക്കേ തരഞ്ഞൊ! അവർ സുന്ദരമായ എന്ന യാഹകനു
ഗ്രാമത്തായി നേരു കൊക്കിച്ചു. മണ്ണമത്തു’ നേരു നോക്കുന്നതിനു അ
വർ യീഡേയായില്ല.

“എന്നെന്നു മനസ്സുമാറ്റാനും, എന്നെന്നു സ്വഭവവും, എന്നെന്നു അ
ഡിസ്സും— എന്നെന്നു ജീവിതക്രമിയും അം ചെറിയ പംജുത്തിക്കുന്നും ലം
ഡിബ്ബത ആത്മക്രമിച്ചുകിടക്കുന്നു. അതു എന്നിക്കേ തനിക്കുതെനു. ലം
ക്കത്തിൽ അനുഭൂതജോഡി ചുരുക്കപ്പെടുന്ന മറ്റൊക്കുല സാധ്യാജാലപ്പേ
ഡം ഉച്ചപ്രക്കിച്ചുകളായുണ്ടെനു എന്നാൽത്താ ശ്വേതം ചെയ്യുന്നു.

എ ചുണ്ണം അവളുടെ തുക്കാരായ ഇലകയ കരപ്പല്ലവത്തിലിരുന്നു
പിറിച്ചു. അവളുടെ പട്ടി കുമ്മണി ശൈലിലുകളിൽനിന്നും!

“ചവയകമാലേ! നീ കേരിക്കുന്നാണോ? എന്നാനീതം നിന്നെന്നു പാ
ശക്കിയും നാശപ്പെടുക്കുന്നു. ഇതു യാഹകനും അപേക്ഷ പുന്മാവിലാ
കിപ്പാകുമോ?”,

‘യാഹകൻ’ എന്നും ചാലാ കുമഖയുടെയും അവളുടെ ബുദ്ധിപൂർവ്വ
പ്രകാശജോഡി ഉപഭേദങ്ങളുടെയും സ്വരം അരാ ഭിലുപ്പിച്ചു. എന്നുണ്ടു
നോണു ചെയ്യുന്നു? എന്നു അവർ തന്നെത്താൻ ഉടിരുന്നും ചെയ്തു.
“എന്നെന്നു രാത്രാനീതും ചുറഞ്ഞു നിശ്ചയിച്ചുകൊണ്ടു കിടിച്ചു എന്നു
നീ ദാരാപ്പോംയോ? ചവയകമാലു! കാടിക്കാംകു! കാടിക്കാംകു! അ
ലൈക്കിൽ നിന്നെന്നു തുക്കാരായും നിന്നുണ്ടെന്നും ഇതു അവിഹാ
ത്തിൽ ദിനക്കു രാഖിക്കുണ്ടായും.

എ ചുണ്ണം അവർ ടരിച്ചു വിനി നിംബാട്ടക്രമി നിലത്തെ
പിണ്ഠതു.

“എന്നിക്കേ അരക്കു മനസ്സിലാക്കി പുല്ലതിരഞ്ഞെടുപ്പ്!” അവർ ചുറ്റു
ണ്ടു. “അതിനാലു ഇതു വിഷയങ്ങൾ സൗഖ്യത്തിക്കുന്നതിനു കമ്മിറ്റിലും
ഈഞ്ചലിക്കു സമാത്തിക്കയീല്ല. ഇപ്പോൾ നമ്മു പിനിയാം. ഇനിയും ഈ

പ്രകाशം അംഗോ് എന്നു നേരം അപരാധിയായാ ഭവിഷയാൽ. അത്
ങ്ങൾക്ക് മനസ്ത്വം”

അവബർഥ സാമ്പത്തികമായി പിന്തിനണ്ണം പെട്ടിരമെന്ന കാര്യം
ആദ്ധ്യാത്മികപരിശീലന പാതയാൽ നാളി അവിവൈത്തതോന്ന് വിനുംവരുംപോലെ
യി.

പതിനാറാല്ലെല്ലായിം.

ഐഡക്കൻ.

“ചയകമാലയും” അവളുടെ അറാറിൽ എന്തിയുംപുണ്ടുണ്ടെങ്കിൽ താൻ
കാണിയു കറിച്ചാൽത്തുവരത്തുണ്ടിയു പദ്ധതിയോപയോഗാഭാവി. അഥ ഞ്ചാട്ടും അപ്പുകും നിന്മുകയായി ഉണ്ടാണ് പറഞ്ഞാണ് തക്കവ്യാധി ത
ണ്ണൻറ എഴും അണ്ടു മുഖ്യമാരാണ്ണല്ലോ എന്നോ് അവബർഥ വിഭാഗിച്ചു. താൻ
അംഗംബന്ത് വിട്ടുപോന്നാസമയം ആദ്ദേഹം തന്നെന്ന് പിന്നാലെ ദാശാദ്ദു
ഡൈൻിയജെന്റും ആരംഭംഗാനും വകുങ്ങളും ഹയ കണക്കിലേക്കുണ്ടിയും” അം
വരംക്കു് മലമുഖനാഡി. വിന്നിച്ചിനിരിയ കേരളാദ്ദേശിക്കം, അഞ്ഞു കല
ഹ്യജ്ഞായ നേരു അഭ്യുട്ടാനുടെ ജീ പിതാനിൽ ആരംഭിലേ മുല്ലുത്ത അഭാദ്ദ
നിലത്തുകിശ്ശേന്നാരു താൻ കാണിക്കാണി അവരംക്കു് തോന്തി. “അം
ക്കെട സകല സ്വഭാവംകിം മാനി ചെയ്യുവരിം” എന്ന തന്ത്രക്കണിച്ചു
പരിഞ്ഞാതു ‘മുഖക്കുംപുടക്കളിനിന്നും രക്ഷിക്കുണ്ടോ! എന്ന മുത്തുപി
നോടും അയാൾമല്ലാത്മികനാനും അവബർഥ കേട്ട്. അംഗാദ്ദൃഢം ആ
സ്വാത്മകനാ നന്നാരാനാനും സഫ്റ്റുമായി വരഞ്ഞാതായി അവരം വാഹാ
മിച്ചു. ‘പെട്ടിരമെന്നും കമ കഴിഞ്ഞോ’ എന്നാശ്രൂ ഭക്തശ്വാസക്രൂം അം
അംഗാദ്ദൃഢം അധ്യാപകങ്ങളിൽനിന്നും നിന്ത്തുമിച്ചുതു’. അവരം മുഹിൽത
നൂ കേട്ട ജീവാജ്ഞാരം അണ്ണ കയ്യുകയാട്ടുടെ അംഗാദ്ദൃഢം ഫ്രോന്റ് നൂ
ചുവറണ്ണിനും കരഞ്ഞാതു’ അവബർഥ ഒരു പ്രശ്നാജ്ഞാവശിശ്വാസു.
എല്ലാ മുഖാവനാരും അംഗാദ്ദൃഢം എല്ലാമിച്ചു; ഒഴുമാൻ ഭാവപുട്ടു; എല്ലാ
മഹിൽനൂരും ആഭരണവും പൂജിച്ചു; താരു ക്രിംകൗലും അംഗാദ്ദൃഢം ചു
സംഭരണയും അവബർഥ പരിഞ്ഞു: —“കിഞ്ഞാം! കിഞ്ഞാം! ഒരു ദേഹത്തിലും
തിരഞ്ഞെന്നും കാണാക്കാൻശ്രൂ എന്നുണ്ടും ശ്രമം എത്തു നിന്തിച്ചുമാണുകെ
നു! മാ! എന്നോ നിശ്ചാ ഉണ്ടായിട്ടും ശേമിലിനു വിച്ചിരിക്കും. എ
ഞ്ഞൻ പൂത്തൊച്ചി! ദിവസം പറഞ്ഞതു എന്നുണ്ടു മാല്ലുംജീ വിചാരണ
പീംബാവിന്നും. എന്തിക്കു് അംഗാദ്ദൃഢുമുണ്ടോ. തുണാവന്നായ എന്നുണ്ടു
വലിയക്കുന്നു എന്ന പേപ്പാക്കായും കമല എന്ന ശക്തിക്കായും

ചെയ്യുകൊള്ളുട്ട. തെന്നിരുപ്പുണ്ടം എത്രുപ്പുണ്ടം അങ്ങിൽ ഫുമഫുജിവ ഇക്കിലിക്കും.

ഈ സഹാഗമാനന്തരം എത്താൻ ഭിന്നസത്തിനിടയിൽ ചീഴ്ത മുണ്ടൻ ആകുതിയില്ലോ ആകുതിയിലും അസാധാരണമായ ശേഖം സം ബിച്ചിരിക്കുന്നും, അയ്ക്കും അന്നേഡംഖാദിക്കും വിന്നുന്നകിൽ കൂടും ഹോക്കർലൈനും, അഞ്ചുറുന്നും എല്ലാമിത്തനും ഒരും നിർബ്ബാധിക്കും ചീഴ്തുപ്പുണ്ടോ അവരുടുത്തും സമേഖനത്തിൽ ചേരുവോ ചേരുകേണ്ടും കിട്ടുമെങ്കിൽ വ്യാപകനാഭനാം വിശ്വാസിയും ഏതുയും നീങ്ങണ്ടായും കാണുന്നുടുക്കുകയുണ്ടോ പരിവെന്നും ചാവകമാണുജും മനസ്സിലായി. ഈ എത്തമുണ്ടം അവരുടുടെ റൂടുക്കത്തിൽ എങ്കിലും തന്നേപാലേരുളും ഘടനപാലും ജനിപ്പിച്ചു. അവരും എക്കാക്കിനി യായി തന്നും അംഗങ്ങിൽ പുരുഷിച്ചു. നിവർക്കുമായി തന്നും എടു കവികാണ്ടിക്കു ദാനേരു ഉയ്യായി, ചീഴ്തുപ്പുണ്ടൻകും താൻ ചെ യും അപരാധനേക്കറിച്ചു് അണ്ണതാപത്താലുള്ള ആഗ്രഹവാദത്തോടുകൂടി ഉക്കരുംബന്ധായി നേരുന്നു ചെയ്യു. ഇപ്പുകൾക്കുന്നും ഗ്രൂഡിനായി അ ചാളുടെ അടുത്താവിൽ വ്യാപിച്ചിരുന്നു കുടുംബം അടക്കാളിക്ക് അനുഭവാദി മാനു ചെയ്യു. അടക്കാളിക്കുന്നും വ്യാപകനും ഒൻപതും അംഗങ്ങിൽ അറിയാൻ പാടില്ലാതിനുകൂടാണെ് അ ചാളുടെ കുടുപ്പുടുക്കുള്ള ധനിപ്പിക്കുന്നതിന് അക്കം ദക്ഷുലായില്ല. ചാവകമാണും ധൂടുകാംജിജും അവസ്ഥ ചെട്ടും അവളുടെ പീറ്റുവു കാരിനുംബന്ധായ ഉരുക്കണ്ണും കാണുന്നായിരിന്നും. ചാവകമാണും വിജയിലും ഓരോവിച്ചും. അയാൾ തന്നും എക്കാനുവാസത്തിനിൽ തന്നെ പുത്രന്തു വില്ലപ്പിള്ളു. അയാളിടുക മനോഭ്യുന്നതും അടക്കി നാൽനിന്നുള്ള ശ്രമമുണ്ടും നീജുലുംഡാഡ്പായി. അയാളിടുക മരുപ്പും ആകുമാണും വികാരം കുടുംബം ചെരുക്കാം ആണാം ശാരിക്കും ശാരിക്കും ശാരിക്കും.

എന്നാൽ ഇന്നു നുഡക കംപ്പുന്നുമെന്നുകു ചാവകമാണും കുടുംബം സ്ഥാപിച്ചിട്ടും ഭവതത്തിലേക്കു പുരുഷി കുന്നുനു. അവരുടെ കുതുമിക്കുള്ളേ മലിപ്പുക്കുന്നതിന് അവർ തപാ നൈരാക്കുടി മുമിക്കുയും ദാഴിക്കുണ്ടാണും അവരുടെ നിഃവത്തിൽ ആളുക കുറിച്ച പിരിക്കുയും അവരുടെയെല്ലാം മുഖിയും അഭ്യന്തരിക്കുന്നതിന് ആളുക ലൂഡരുമായിരിന്നും കയ്യുചേരുവും. ഇതു എന്നുംപുരുഷിലേക്കുന്നതും അവരുടെ മുഖം പുരുഷിനും അവരുടെ മുഖം മരുപ്പും വിനാംബന്ധാജുത്തിലും ആജുജുംകുമം മരുപ്പും വിനിരീക്കുണ്ടും. മുന്നാൽ നിന്നുണ്ടാക്കിച്ചു് കുറോ വാജുക്കു വാഗ്മാനത്തിൽ കുക്കാണ്ടു

ഒരു സന്ദേശം എത്ര അമിതമായി കിക്കോണാം.

“ഔവൻ തന്നെയാണെ നാട്ടു വേണ്ടതു്” എന്നു് എത്രയും കുറക്കാക്കലാവിൽനാരായി അവർ ദയമില്ല നിലവിലില്ല. എന്നിട്ട് തങ്ങളുടെ കാര്യം അഭില്പന്നെന്ന എന്തുപ്പുകൾനാൽ മറു, തുടങ്ങി. അവരുടെ ഇപ്പു എഴുപ്പു സംസ്ഥില്ല. അവൻ അവരുടെ ധോനാദിക്ക് മംജും ആവിശ്വാസിച്ചു. എന്നാൽ അവരുടെ വാദാനുജ്ഞം ആവന്നുജ്ഞം ദയപ്പോലെ അമിതസ്മാധിയുണ്ട്. ആ ഭ്രാദരാല്ലെങ്കണ്ണംഹായടക്ക പ്രമാണം ആധാര വുമായ ആറുമം റജാവിശ്വന്ദ വിശ്വാസ്യുന്നു ആവലോചനക്കാരിൽ അഭ്രാമത്തിനാൽ അന്നാരൂപശശംഖാചി വിലമന്തിക്കൈപ്പുട്ടുനാവന്നുയെ ശാന്തരൂപം വയിക്കുന്നതുമന്നായിരുന്നു. അവരുടെ രഹസ്യങ്ങൾ അബ്രൂമത്തിന്റെ സുക്ഷ്മപ്പും കുറിച്ചുകൊണ്ടു വിഷയിലും ദൈഹികമന്നു് അവർ ക്ഷേമംപ്രതി ഉണ്ടുപ്പെട്ടിരുന്നു. ആവലോചനാസമാഖ്യിൽ സ്വപ്നമിയാർ കാട്ടണമുന്നാറുമില്ലെന്നു സ്ഥാനം പിഡാവ് അഭ്രാമത്തിനാണെ കൊടുത്തതു്. എന്നാൽ അഭ്രാമത്തിനെ വയിക്കുന്നതിനു് ‘അഭില്പന്നു ചേരിച്ച പ്രതിഫലം ദാഖിലം വലുതായിരുന്നു:

അവൻ പറഞ്ഞു — “ഞാൻ പറയുന്ന പ്രതിഫലം തന്ത്രിക്കുന്നു; ഇന്ന് കാര്ത്തികീ ക്രിസ്തീയൻ പിണ്ണന ഗ്രാന്റും ദാഖലാക്കു ഉപയോഗിക്കുന്ന രണ്ട് ഘാനാം പാദം ചെയ്യുന്നു. അവൻ എവിടെയുള്ള പുംബുദായിലും ദക്ഷാനുക്രമം ചെയ്യുന്നതു്. ഞാൻ അവരുടെ കണ്ണപ്പിടിച്ചു കൊണ്ടുനീണ്ടു്.

അവർ എത്രുവെയ്യുന്നു? അഭില്പന്നെന്ന ഉപാധനക്കിൽ പറഞ്ഞു പറിക്കാൻ ആക്കിലും അംഗസംഖ്യകളുണ്ട്. തന്നെ ആറുമം സംശയിക്കുന്ന തിരുന്നു സ്വാമി ചാർ അക്സംഗ്രാഫക്രട്ടി തരംനോക്കിയിരിക്കുവാനു്. എന്നാൽ ആതു ഗ്രാന്റും വയംകൊണ്ടു മാത്രമുണ്ടു് അഭില്പന്നു് താൻ ഇഷ്ടിച്ചുവെള്ളു; ലഭിച്ചു; പീറംഡിവസം രാജുന്തി എൻറെ ക്ഷേമയ്ക്കു മുഖ്യാനുശ്വംബം, രജാവിശ്വന്ദ ഉന്നതും പ്രിയതര സ്ന്യാനത്തിനായി വന്നുനാം ഗ്രാന്റും ജീവലോകത്തിന്റെ ആട്ടത്തിൽ ദാഖിലം ബഹമിജ്ഞിക്കുപ്പുട്ടു്.

ഈ ദാത്തമാണു കേടുപ്പും “അരമോ! ഈ അഭില്പന്നു ബാധിയുള്ള തന്നെ” എന്നു ആ ഭ്രാദരിക്കിൾ വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അന്നു കാര്ത്തികീയൻ ഗ്രാന്റും മരണം പ്രാഥാനിച്ചു സ്വപ്നമിയായുടെ മംഗളത്തിലും ഒരു വലിയ വിശ്വനാക്കിച്ചു.

ഈതിനെക്കുപ്പാം രജാവു ദാക്കിനും ആവുന്നതിനും കുവിലും പരത്തുന്നുണ്ടു്. ഗ്രാന്റും കൊന്നു ആ കിഴ്ചക്കു കുറപ്പിടിക്കുന്നവക്കു പാതിനാഴിരു വരംമാറ്റും കെട്ടുകുന്നതുണ്ട് എന്നു് അഭ്രാമം പരസ്യം ചെയ്യുംവെയ്യു. ഈ വിളംബരം പ്രസിദ്ധപ്പുട്ടതിനി

ക്രാനം കമിണയുപ്പാർഡ് താഴേപ്പറവുന്നപ്രകാരമിൽ ഒരു വശങ്ങൾ യെന്നുംജുതിലെ പ്രകാരംതിനേൽ പതിക്കുപ്പട്ടികിക്കുന്നതായി കാണപ്പെട്ടു.

വന്നേരംജുതിലെ ജനങ്ങളുണ്ട്!

ഗോന്ധരം ദാതകൾ അനുഭവന്നാറുണ്ടാതിനു നിങ്ങൾക്കു ഗ്രഹമുണ്ടാണെന്നുന്നിരുന്നു. നില്ലുവഞ്ചായ ഗ്രഹംജീചിൽ നിന്മം നിങ്ങളെ എന്ന് ഒഴിവേച്ചുണ്ട്. അതും അഭിലൂനനായ എന്നുഭന്നാം മുതാ പാസ്യംവെച്ചുന്നു.

അവൻ എല്ലാത്തിൽ ഒരു പ്രാവശ്യം ഏതെങ്കിലും കംാടി മഴവും എന്നു കാണിക്കിരിക്കും. അവൻ ദേഹം ഇപ്പോൾ മത്സ്യംപം കൈപിച്ചുകഴിഞ്ഞിരിക്കും. ഗോന്ധരം വധകത്താവിനെ കണ്ടു പിടിക്കുന്നുവെങ്കിൽ പതിനാലിനും വരുമുണ്ട് കൊടുക്കും എന്ന രാജാവും വാഹനം നും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. എന്നും അവനു പിടിച്ചുകൊടുക്കുവെങ്കിൽ ഇപ്പോൾ വരുമുണ്ട് അഭിലൂനനാം കൊടുക്കുവെന്നും. അല്ലെങ്കിൽ മാലോകരേ! നിങ്ങൾക്കു കാശ്ചും.

എന്ന നിങ്ങളുടെ വിശ്വാസമുണ്ടോ എന്തും
അഭിലൂനനും.

പ്രതിനിധിപാമബ്രാഹ്യം

വന്നേരംജുതിലെ ഒരു മഹാമാർ.

ഈ എത്തനമായ ദവപ്രീകരണത്താൽ വന്നേരംജുതിലെ ജനങ്ങൾ കോപാക്ഷം മൂശാരിത്തിന്റെ വാദം എന്നാൽ വാചകാക്കാണെന്നും പറഞ്ഞതുണ്ടിക്കൊണ്ടാമെന്നാലും എല്ലാം. വന്നേരംജുതിലെ പ്രസിദ്ധ മുഖ്യായ പോലീസുകുമാരം മുതു നില്ലുന്നതായി ഗണിക്കുന്നു രാജാവിന്റെ അധികാരങ്ങളുടെ മുതു അധകാരിത്താട്ട കൂടി എന്തിന്നും ഇടത്തവരും ഇപിടെ ആരംഭിക്കില്ല. ചെയ്തിട്ടുള്ളഥാണു കേടുകൾക്കും ചീ പേരാഘമില്ല. അഭിനിഷ്ഠായുണ്ടാണു ചന്ദ്രാലം നന്ദാന്തിലും ജനാസ്ത്രം കീഴ്ചാട്ടുകളും കരിക്കുകൾ സംഭവിച്ചു. എല്ലാവും അഞ്ചുജൂഡാ കണ്ടു പിടിക്കുന്നും ചെറുഭന്ധനയ്ക്കും അവിച്ചു. നഗരക്കാവഞ്ചിക്കാശുഭരണ സംഖ്യ ഇംഗ്രീഷ്. സംഭവ്യമാണും പലപോലീസുകാരാം തസ്തുക്കാശുഭരണ അഭിനാപ്തിനാതിന്റെ അല്ലെങ്കിലും അഞ്ചുജൂഡാ പ്രവർത്തിച്ചു; പരഞ്ഞ, ഇരു ദാനാംകുഞ്ചു, ഒരു മുഖവുമുന്നാണും പില്ല. അഭിലൂനനെക്കുറിച്ചു എന്നതുകൂടി, അഭിലൂനനിന്നു അവനു കണ്ടുപാടിക്കുന്നതിനും ആക്കംസാധിച്ചില്ല.

ପୁରୋହିତଙ୍କାର ଛପ ଦିଲ୍ଲିକରଣକରିନାହାଁ କହିବାଗତିରେ ଛୁଟାଯିବା
ହୋଇ ପ୍ରାତିମିଶ୍ର. ଆବେଳକରଂ ଆବେଳିର ନାମରୁବାଣତିକିଷ୍ଟ
କେବେ ମେଘାଲୟରେ ପ୍ରାପିତ୍ତ. ଚାରିକମାଲାରେ ପ୍ରାପତ୍ତିପ୍ରତି
ପୋଲ ଆବେଳ ଅପ୍ରାତିମିଶ୍ରରାଜୀ ଯାପୁ ସମ୍ମର୍ଗରୁ ଆବେଳାରୁ
ପ୍ରାପ ତତ୍ତ୍ଵକ୍ୟବ୍ଲେପୁଣୀ ଆକରିଯାଇଥାମୁ? ଆବେଳରେ ମହାକଷ୍ଟପ୍ରଥମାରୀ
ଧର, ଭେଦଭିତାରୀଯକରଂ ଆଯିବିକଣାମେଣଂ, ଆବେଳର ନାମାଯଂ
କେବେବୁରେ ଏହୁତିପ୍ରଦୟରୁ ଆକାଶରୁ ଉତ୍ତିକର୍ତ୍ତାଯିବ୍ଲେପୁଣ୍ୟମୁଖ୍ୟରୁ
ହୁଏ ନିପ୍ରଦ୍ୟକାରୀ. ସୁମାରିଯାଇ ଆଯାବୁରେ ଶ୍ରୀକାରାମ ଶୁଭତ୍ତିଯ
କେବେବୁ ନାମର୍ତ୍ତମାଯ କରିବାରେ ତଙ୍କରେତ କାର୍ଯ୍ୟକାରୀଯିବିପ୍ରତି
କୁ ଆବେଳାରେତିରଙ୍କାରୀଯିତାକିମୁକ୍ତ; ତଙ୍କରେତକାର୍ଯ୍ୟ ଯମାବିଧି ମା
ତିକରିମୁକ୍ତ ଆବେଳାରେଯାଇକ୍ରମାବାସିଯାଇବାକିପ୍ରତି
ପୋରାନୀଳାହାର କହିବାକରିଯାଇବାକିପ୍ରତି
ବୁନ୍ଦେବେଳୀରାଗରେତିର ମୁଖି; ଆର ପାରମଦିଲ୍ଲିକରିବାକି ହୁଏବି
ଧର; ଶ୍ରୀକାରି ତାଙ୍କେ ଯାପେବୁନ୍ଦେବେଳୀ ନ୍ୟାୟରେତାଙ୍କେ ମ
ହୋଇବାବିଲେଣାଯ ର୍ଯ୍ୟାସର ମରଦିଲ୍ଲିଧରିବେଳୁର ଆବିଧିପ୍ରତି
ଆର ତାଙ୍କୁକରିଯାଇ ଯାକେତଥିବାନାଂ କଣ୍ଠପିଲିକରିଯାଇବା
ଆବେଳା କରିବାକି ଶିକ୍ଷିକରିଯାଇ ଚର୍ଯ୍ୟାନାନ୍ତରେ କାହାକାରିକରିବେଳୁର
ମିକରିତବ୍ଲେପୁଣୀ ଆବେଳିଯଂ ସପ୍ତମ ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ତରେ

କୈ ପିବେଣଂ ସାଧ୍ୟାଧାରାତିର ରାଜ୍ୟ ଆନନ୍ଦିପୁରାତିରିକରିତା
କେତୁଲୀରାତିରିକରିତା ଆବେଳିମୁଖରୀ ତାଙ୍କେ ଦୁରିତୁର ବିଭାଗରୀ
ଏ ଆଲ୍ଲାରେତାକିମୁକ୍ତ ଏହୁତିରାଯାଇ ମୁହିକରାତିକାରୀ. ଆବେଳିଯଂ ଶୁ
ଜାଗରା ପରିଚାରି. “ପ୍ରାଣାଯାହାରଂ ହୁଅ ଆବେଳିଲ୍ଲିକାର କିମ୍ବା ପିଲିଲ୍ଲିକା
ବିଶାଳ ନାମତିକାରାମିକରେଣେ ନିର୍ମିତିଯିପ୍ରତି. ଆବେଳିଲ୍ଲିକାର ହେବୁ
ତୁମ୍ଭୁମ ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ତର କାର୍ଯ୍ୟାନ୍ତର କିମ୍ବା ପ୍ରାଣାଯାର କିମ୍ବା ଚର୍ଯ୍ୟାନ୍ତର
କରିବାକି କେବେଳାକି ପାରିବାକି ହୁଏ ଲୋକଙ୍କ ମୁଖ୍ୟବାନ ପାରିତ୍ତ
କରାନାହାର ବେଳେ ବେଳେ କରିବାକି ହୁଏ କରିବାକି ହୁଏ କରିବାକି
କାହାକାରି ହୁଏ କରିବାକି ହୁଏ କରିବାକି ହୁଏ କରିବାକି ହୁଏ କରିବାକି
କାହାକାରି—”

“ଏହାନୀର ଦେବାକାର!” ଏହାନୀ କୈ ଡେବୁତେବାନ୍ତିରୁ ତାଙ୍କୁ
କୋଟି କେବେଳାକି ରାଜ୍ୟାଧୀନୀର ରାଜ୍ୟାଧୀନୀର ପିକାଇ କିମ୍ବା ଆବେଳିର ପାରି
ଧର, ଆବେଳିର ପାରିଧର କୁଞ୍ଚିତାମାନୀ ରାଜ୍ୟାଧୀନୀର ପିକାଇରୁ
କାହାକାରି କାହାକାରି କାହାକାରି କାହାକାରି କାହାକାରି କାହାକାରି
କାହାକାରି କାହାକାରି କାହାକାରି କାହାକାରି କାହାକାରି କାହାକାରି କାହାକାରି

ରାଜ୍ୟାଧୀ ପାରିଧର କାହାକାରି କାହାକାରି?

“ଆହେତେ” ଏହାକାର କାହାକାରିଲ୍ଲିପୁଣୀ? ପିକାଇଲ୍ଲିପୁଣୀ? ସାଧ୍ୟାଧାରି
କାହାକାରି ତାଙ୍କେ ଆବେଳିଲ୍ଲିକାର; ବାଲିକରିପ୍ରକାର ପାରିଧରଙ୍କେରିଲ୍ଲିପୁଣୀ

ಉಪ್ಪುವರಿತನ್ನು; ಇಲ್ಲ ರಾಜುಗಳಿൽ ಎತ್ತರ್ಯಂ ಅಂದಂಡಿಸಬಹುದಿಗೆ ಈ ಕಿರಿದ್ದೀ.

ಅಪ್ಪುವರಿತನ್ನು ಪಿಗೆಂಬಾಡ್ ಮಾರ್ಪಾತ್ರವರೂ, ಹೆಡಿ ಎಂಬಾಳ್ತಿತ್ತು ಎಂಬು ಗಣಾಗಣಾನ್ ಖರ್ತು ಪರಿ ಅಂದಿಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ತವರೂಷಿಸುತ್ತಾಯ ಯಿರಾಯ ಈ ಅಂದಿ ಹೆಚ್ಚಾಗಣಾದ್ದರಿಂದ ಅಂದಿ ಅಂತರ್ವಾಸ್ತಾವ್ಯಂ ತವರ್ತಿ ಮಹಿಳೆಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲಿಂದ ಉತ್ಪಾದಿಸಿಕೊಂಡ್ದಿ. ವರ್ಣಾರ್ಥಿಂದ್ದಾಂತಿರಿಲ್ಲ ಪ್ರಯಾಂಕಾಪ್ಯಂ ಈವರ್ತಿ ಸಂಭಾಷಿಸಿದ ಸಂಪರ್ಕಾರದ ಕ್ಷಿಂತಿಗಳಾಗಿ ವಹಿಸುತ್ತಾರೆ ಎತ್ತರ್ಯಂ ರಾಂತಿ ತ್ವರಿತಾರ್ಥಂ ಸಮಾಯಾಗಣಾದ್ದರಿಂದ್ದಾಂತಿ ಮಹಿಳೆಗಳಿಗೆ ಇತ್ತಾರೆ ಸೂರ್ಯಾಸಿಕಣಾಯ ಏಂತಾಕಿರಿತಾಗಾ.

ಅಂತಿಲ್ಲಿಗಳನ್ನು, ಅಂದಿಗಳೂ ತನಿಂಬಿಗಳಿಗಳ ಯಾವತಾಗಾರ ಇತ್ತಾರ್ಥಂ ನಿಲ್ಲಿಸಿಹ್ತಿ ಡಾವತಿರಿಂದ ಉಪ್ಪುವರಿತನ್ನು ವಹಿಸಿದ್ದಾರೆ ಈ ಮಂಡಂಡಿಸಿತರಾರ್ಥಂ ಈ ತವರ್ತಿ ರೂಪಾಯಾಗಿ ತಿಳಿತಿರಿ.

“ಹಿಂಡಿ ಹಾಂತಿಕಣಾನ್ ಶ್ರೋತಿತ್ತಿಕ್ಕ ರಾಜುವು ಪರಿಣತಿ. —‘ಅಂತಿಲ್ಲಿ ನಾ! ನಿ ಈ ಡಿಹಿಕಣಾನ್ —ಈ ನಿಂದಿಗಾಯ ಮಂಧ್ಯಾಗಾತ್ರ.’”

ಅಗ್ರ ಇಲ್ಲಾತಕಣಾನ್ ಉತ್ತರಾರ್ಥಂ ಪರಿಣತಿ. ಈ ಡಿಹಿಕಣಾನ್? ಅಂತಿಲ್ಲಿ ಎಂಬು ಅಂದಿಗಳಾಗಿ ವಿಚಾರಿಸಿಕಣಾನ್? ಕೆಂಡಿತ್ತಾರ್. ಎತ್ತರೀಕಿಂದ ವಹಿಸಿದ ಸಂಪರ್ಕಾರದಿಗೆಯಾಗಿ. ಪಿಗೆಂಬಾಂತಾಯಾಗಣಾನ್? ನಿಂದಿಲ್ಲಿಗಳ್ಳಿ ಎತ್ತರೋ? ಅಂತ್ತು ಅಂದಿಗಳಾಯಾಗಿ ನಿಂದಿಲ್ಲಿಂದ್ದಾರ್. ಅಂತಿಲ್ಲಿ ಅಂದಿತ್ತಾರ್ ಅಂದಿಪೂರ್ವಾರ್ಥಿಯು, ಸಂಪರ್ಕಾರದಿಗೆಯಿಲ್ಲಿರ್ಬಾ ತೋಂಂಣಿ, ಈ ಕಾಂತ್ರಿಂ ನಿಂದಿವಹಿಸಿರ್ಬಾರ್. ಗಾಂ ಶಾಂತಿಪರಿಯಂ ಈ ಈ ಪರಿಷಿತಿಲ್ಲಾಣಿ ಸಮಿತಿಗೆ ಚಹ್ಯಾಗಾತ್ರಂ. ಎತ್ತರಾರ್ಥಾತ್ ಇತ್ತಾರ್ಥಂ ಇಲ್ಲ ವರ್ಣಾರ್ಥಾಂತಿರಾರ್ತಂ ಎತ್ತರಾರ್ಥಂ, ಪ್ರಯಾಂತಿಕಿತ್ತಾರ್ ರಾಂತಿತ್ತಾರ್ಕಾರ್ ಗಂಧಾರ್ಥಾಕಾರ್. ಅಂತಿಲ್ಲಿ ಈ ಈ ಡಿಹಿಕಣಾಯಾಗಿ, ತೂಕಾನ್ ಮಂದಿರಾರ್ಥ ವಿಯಾಂತಿರಿತ್ತಾರ್.”

ಅತ್ತ ಇಲ್ಲಾತಕಣಾನ್ ಈ ಪರಿಷಿತಿಗಣಾದ್ದ್ಯಂ ಲುಕಾಗಣ ಸಂಸಾರಿ ನಾತ್ತ ಒಕ್ಕಿಲ್ಲಾರ್ಥಂ ಸಾಂಘಾರಿ ವಿಶಿವಾರ್.

ಇಲ್ಲಾತಕಣಾನ್ ತ್ರಿಂಬಿಸಿಪರಿಣತಿ. “ಇಂದಿವಹಿತ್ತು ಎತ್ತರೀರಿ ವಾಹಿಂ ಅಂದಿ ವಿಶಿಪಾನ್ ಕಣಾಗಾ ಡಾವತಿರಿಂ ವಿಶಿಕಣಾತಿಗಿಂತಿಗಣಾ! ಇರ್ಬಾನ್ ಈ ಇಲ್ಲಾತಕಣಾಗಳಿಲ್ಲಾರ್ ರಾಜುವಿಕಣಾಕ್ ತ್ರಿಂಬಾರ್ಥಾಗಣಾ ಕಾಣಿಕಣಾಂ. ಅಂತಿಲ್ಲಿ ಎತ್ತರೀರಿ ಅಂದಿಕಾರಣೀಕಿಂದ ಅಂದಿಗಣಾಣಾಂ. ಅಂತ್ತು ಅಂದಿತ್ತಾರ್ ಸಾತ್ಯ ಮಾಯಿ ಅಂದಿತ್ತಾರ್ ಎತ್ತರಾರ್ಥಾರಿಂ ತಿಂಬಿತ್ತಾರ್ಲ್ಲಿತ್ತಾರ್.”

“ರಾಜುವು” ಕುವಿಟಿವಾರ್ತಿ ಪ್ರೋಹಿಕಾರ್ಭಾರ್ತಿಕಿಗಣಾ ಡಾವತಿರಿಂ ಕಾಂತಿ ಲಿತ್ತಾರ್.

ಈ ವಿಲ್ಲ ಹೆಚ್ಚಾಗಾಯ ಹಾಸಿತರಾರ್ಥಂ ಅಂದಿಗಳಿಗಳಿಗಳಿರಿ ಈ ವಯ ತ್ರಿಂಬಾರ್ಥಾರ್ತಾರ್ ಇಂತಿಲ್ಲಿಗಳ್ಳಿ ಪರಿಣತಿ. “ಇಂತ್ತ ವೇಗಣಿರಿ ವಹಿತ್ತಾರ್ ವಾಹಿಗಣಾನ್? ಇತ್ತಾರ್ಥಂ ಇಲ್ಲ ಅಂದಿಗಳಾಲ್ಲಾರೆ ಈ ಸಮಾಲೂರ್ತಾರ್ ಗಣಾ ಮಹಾಂಧಾರದ ಸಮಾರ್ಥಂ ವಹಿಸಿ ತ್ರಿಂಬಿತ್ತಾರ್ಲ್ಲಿತ್ತಾರ್.” ಅಂದಿವಿಟ

ക്കുന്ന നിങ്ങൾക്ക്. തൊൻ ടാറ്റാടു കഴിഞ്ഞില്ല. നമ്മക്ക കുറുപ്പംബാക്കിക്കാം.

തനിക്കുള്ള പ്രസാർത്തതെ എല്ലാംകുടി പ്രഭർപ്പിച്ചുംകുണ്ടു രാജാവു ഒരുപയോഗം. “അഹലില്ലോ! ഒക്കുക്കക്ക; നിന്നക്ക് അബ്ദാധാരണാ ജാളായ പല നാളുക്കുത്തൃഷ്ണക്കും പ്രശ്നപ്രഭാൻ തന്നിരിക്കുന്നു. അവധിയു ലിംഗംത്ത് നാണ്ഡാജൈനന നിധിപ്പുന്നും താരാജൈനനും നിനി, ഗോ ദാരനെ കൊല്ലുണ്ടെനിനേന്നപ്രമിപ്പിച്ചുവരുതാരാജൈനനും പറകയും, മേലിൽ മുഖ ഘാടകക്കുത്തരിംബയ ഉംഗ ക്കുട്ടി രാജുത്തു ദാലു ഉച്ചപ്പാംജലിംസ്വി കുടിക്കാമെനു നമ്മതിക്കയ്യു ചെയ്യാൻ കഴിഞ്ഞതകാൽ അഞ്ചുക്കൾിലു നിന്നക്ക് മാപ്പുത്തമികയും, മേലാൽ നാനേന രക്ഷിക്കയും ചെയ്യാമെനു ദാനിത്താനും ചെയ്യി. എന്നെന്നു മുഖ ശഭാത്തുംനു നി നിന്നും കുടക്കാണാൻകുത്തിൽ വേഗത്തിൽ മുഖ രജുതെന വിട്ടു പേരുകയെങ്കിലും ചെയ്യു; അമല്ലുകുത്തി—

അാലില്ലുന്നു തട്ടുത്തു പറഞ്ഞു; “ശോ! ശോ! മാപ്പും ക്കുട്ടിയും താരാമെനു ടാറ്റുനോ? മുഖവക നില്ലുരകാൽ അഞ്ചലിൽ ശ്രദ്ധിക്കുന്നാൽ വശ്യം എന്ന് ക്കുലില്ലാതെ അരയിട്ടു വള്ളം നാജുവാൻ, മരണാജന്തനന്നു സ്ഥായായും കുടാതെ അാലില്ലുന്നും അവുനു ക്കുടിക്കുണ്ടെന്ന്. മാപ്പും താനും ചെയ്തിട്ടുള്ള കുറിന്തുത്തുംരംബ മാപ്പുത്തനുനിനു മര. ശ്രീകൃഷ്ണക്കുഡിയില്ലു. എന്നെന്നു കുറഞ്ഞുള്ള നൊൻ മുഖപ്രഭാൻു മു കീലപ്പാതെ എറുവുപറകയില്ലു; ഗോനാരാധ കൊല്ലുന്നു എന്നു ഉണ്ടാവിപ്പിച്ചു അരിളിട്ടുന്നു പോരുക്കുണ്ടും. അരഞ്ഞേക്കു് അടുത്തുമുണ്ടുനോ? കൊള്ളും. അതു് അബദ്ധാനു അറിയിക്കാം. പാക്കു അ തു് ഇന്നല്ല. കഴിയുന്നവയാൽത്തിൽ നൊൻ വണ്ണരാജുഃതവിട്ടുപോക അമെനനോ? അബത്തന്തിനാണോ? അഭേദ പേടിത്തു? മുഖ രജുതെന പേടിത്തു? അാലില്ലുന്നും വണ്ണരാജുഃതുനോ പേടിക്കുന്നില്ലു. വന്നു ശംഖും അവുനു പേടിക്കുണ്ടും ചെയ്യുന്നതു്. മഹാതകവുന്നതിലുംപു ക്കുടിക്കുന്ന കാൽ നാടിൽ നൊൻ അംഗജ മുപ്പുംപുലു പ്രതിക്കുണ്ടും. എന്നാൽ അതിനു് ദയവുംവെണ്ണു ചെയ്യുന്നതു്. അതു് “ദയവും”

ജാജാവു് അക്കമഡയേട്ടു കുടി ടാറ്റാടു. “അബത്തന്താണോ? പാ കിന്നാക്കിരും വരാമുൻ തന്നാർക്കു മതിയോ?”

“അതിലിട്ടി വരാമുൻ നാനോപാദന്താടു കുടി തൊന്തരക്കു കാഡാം. എന്നു? മുത നില്ലുരമായ കു ചെക്കുള്ളവിഡാ അാലില്ലുനു വശ്യംനും ചെയ്യുന്നതു്? മുപ്പു, രാജാവാ; ദയവെക്കുള്ളവാ മാതുമെ നൊ സ്വീകരിക്കുണ്ടും. നൊൻ എത്തുവയ എന്നുക്കു വിവരം ചെയ്യു അക്കി; എന്നുക്കു ചെയ്യുകമാവയിൽ അബനരാഗമുണ്ടു്.”

“മാക്കുണ്ടും! “മുതെന്നൊരുവാക്കാരമാണോ?”

“మో! మో! మతి! అంమమయా! ఉత్తి! ఏకెనీర ఉచయాది అంజు
సప్రికులకమో?

“ఎటు డ్ర్యూం నాకున తృష్ణాప్రుఢత్తువమన రంగుడు. ఖుల కుండ
సాతకియ అంతు తాం తాం. వంశాభంజుత్తాకావన నీంచేర సా
గాఖ్యతాం నీం తృష్ణాప్రుఢత్తుతు మతి. యించేర గ్రోఫోన్సుమధుంగు
తాం ఖు చ్చికిత్త అంతానీఝోం చింఘసుమిత్రుంశకాతికున్నార తి
కెకోది వరంహంతను పోయాయి, అంతు వంశాభంజుత్తాకావన తే
లూభుం.

“సత్యం తను. తికోది వరంహం అంతు వలియ తిక సం
వ్యాప్తి. ఎటుంగుంాయి, అంతియ పక్కాప్రుణుత్తాకిరో అంజుయువడ
ప్రుష్ముమిత్తామార్యయ లోమలింగులేయం మాండలింగుల్యం జీవం.
తాం విరిచికున్నా. చంపకమాలువయ ఎటుకిత్తాకున్నాపాశ్చా తాం
అంబర కమ్మికుం.

“భూషి! నాంచేర తలయియ ఖుకిత్తావి చిత్తాప్రుష్ము”

“ఎటుత్తు? అంజు తరికయిప్రుణుంగా? అంకులికుల్లత్త దింపిక
య్యుకం అంజు బెంధుమిత్తామార్యయ మత్తుంశ్ముంగ వయరితు. అంతు
ప్రుణు అంబర యాగోం చెప్పుక్కుంటు.

ఖుస యాజుకుల్ల అంబను ఉత్తుకమున్నాతికొండుతుయిత తనీర ఉచ్
ప్రుణుకియ నీం తిక కెకుత్తుకుత్తు రాజువింగుర మిపణుటి
ను నొరం తిక చెప్పినిచ్చు. తొకంతు నీం పుంప్రుఢ పుకుంగాలు
అంసుంగుయ్యు, అంత్తుత్తికుమాయుంగుయ్యు రమ్ముంగుయ్యుత్తాకుమణుం
చుం రాజుయ్యు తెంత్తు పురుషుకుంమారి, అంబించ ఉండుయును తి
మయ్య తాం చెప్పాయుప్రుణువు వీసు. అంబుమత్తున్నా వెగం చెప్పులుకు
ంంగాయి. తంకేర చెప్పాకుమారు చీత్తుత్తు అంత్తుప్రుణువు పిత్తికు
సాతిగుయా అంబుం చుంకా ఎటుకుంగాద; ఎటును అంత్తుప్రుణుకుమాల్ని
ప్రుణు అంప్రత్తుకుమాయి చొత్తు,

అంస రాగ్రుత్తిత పారెంగుం అంయాళువడ శ్రుత్తికూతు.
ఎట్లుం స్పూమియారువడ ఉంతియు క్రుకి. అంబించ వివియజుల్లు
య ఉండుంగు పాంగుంచుల్లుం పాంగుంచుల్లుం సములుయుయి డెపు
చిత్తును. ఉండుంగు ఉండుంగుల్లుం పిత్తికున్నాతిసువువులు
కెంగంచుండుంగుల్లుం చుం సంసుంత్తువుకుమాయును. స్పూమియామ, తాం
స్పూతుతుయి ఖుత్తుయిత రాజువింగుర విపోసుం సయువిత్తువును, ఖు
ప్రుఢం రాజుత్తుయిత ఉంపుఢక్కువులుల్లువయ్యా రాజువింగుర
చీప్పుంగుయ్యు రాజుత్తును వలువు ఉంపుంగుయుమాయిలుకుమా
యుయుమాయిలుకుమాయి అంబుమత్తున్నా చెప్పులుయితుకుమాయి
రండు ప్రుణువిత్తు. షింపుత్త సప్పాయికుంత్తుకుమాయి తను నీంచే
కుమాను ఖుకి అయికం తామసికుమిప్రుణు కూతుంగుం ప్రుంగులై

ചൂപറ്റാതെ, പാരേഡിന് താമസംകൂടാക്കുന്ന ചവയകമാലയുടെ പാശിഗ്രാമം മണം തനിക്കു സാധിക്കുമെന്നും, ലോമലിനാൻറെയും മാനഭാദരെന്നും കമ്പ് കൂഴിന്തുതാൽ അതിലെല്ലാള്ളൂടു ഉള്ളാഗം തനിക്കു ലഭിക്കുമെന്നും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അവൻ ഇങ്ങുവന്ന ഓരോന്നു സംശയിപ്പാണും മണി പറ്റണ്ടോ അടിക്കയും, അവരുടെന്നിൽ നാമിന്ദിയുടെ വാതിൽ പെട്ടുന്നതുനും അക്കില്ലനാൽ അവരുടെമുഹി ഒരു പ്രശ്നവിന്ദിയും ചെയ്യും മാറ്റു എന്നീടു? ” എന്നും അവൻ തുള്ളതിൽ കുമ്പാടി. അതു! അവരുടെ കമ്പ് കൂഴിന്തുതിനിക്കുന്നു. ലോമലിനാൻ മാനഭാദരം ഇന്നത്തോർജ്ജാഥാഴിം പുഴുക്കളുടെ കുടകയാണും. എന്നും ഒരു തുള്ളു, രജാവിനേയും തൊൻ ഭയപ്പെട്ടതിയിലിക്കുന്നു. നിങ്ങൾക്കു ഒപ്പുമും തുള്ളിയായോ? ”

പാരേഡിന് പഠാതുഃ “മുനിപ്പേഴ്തശമ്പേക്കുടി”

“പേഴ്തശമ്പേക്കും? ” അക്കില്ലനാൽ പല്ലു കമിച്ചുംകൂണ്ടു പഠാതുഃ “ഹു. അതാൽ എഴുപ്പുമുള്ളു”

പതിനാംബല്ലായം.

കുമിനിക്കാമുകമുഖം.

സകല സുന്ദരിജന്മുഖിത്വായ ചവയകമാല രോഗാന്തരാധാരി മഹ്യാതലവക്കു ആരുത്തുവിച്ചുപാക്കുന്നു. ഒരു കർത്തമായ ആരു ആരു ആരുമാറ്റുന്നിനും മഹിനിവച്ചുകൂട്ടും അംബളുടെ ലാവ അംഗത്വിന്നിരം വിലാസവന്ന നംബിപ്പുക്കളും ചെയ്തിരിക്കുന്നു. ഏതു ആരുയിയുടെ കാണം ആരുംയിച്ചുട്ടിപ്പുതുന്നു. അംഗം പേഴ്തശമ്പേക്കും കുമിക്കുന്നും. പേഴ്തശമ്പേക്കും അംഗിന്തുട്ടും അംഗം ഒരു തേരുമ്പിക്കാൻാലും ആരുംക്കുംപും സംശയിക്കുമോ? അംഗാളുടെ ഗംഗിശമായ ആരുത്തിയും, സാക്ഷതമായ മുവാവധി, ഗംഗിരിക്കപ്പെട്ട ദാന്തകളും, എന്നവേണു, അയാളുടെ ശൈലിശാഖകളും—പേഴ്തശമ്പേക്കും പ്രകൃതിപൊതുയുടെ വാതസ്വ്യാജനമാണും—എന്നും വിളിച്ചുപറഞ്ഞു കൂട്ടു. ചവയകമാല പ്രകൃതിയുടെ അസ്തകമാശ്വരുവന്നു ആവാപകിക്കുന്നതിൽ പ്രഭ്രതകമാചി ആസക്തിയുള്ള വള്ളാണും.

ചവയകമാല രോഗാന്തരമായി; എന്നും പേഴ്തശമ്പേക്കും അംഗം സ്ഥാപാ—ആരും കൂട്ടു നല്ലതായിരാന്നില്ല. അംഗാം തന്നെ ഗുഖാന കാശത്തിന്തെനു കുലയുപനാം ചെയ്യും മരുളുപരമാശ്വരു സമേ കുന്നതിൽ നിന്നും വിരമിച്ചു, ചിലപ്പേരും പാരേഡിനാട്ടു തു

ഒൻറ പ്രദിവന്തന വിശ്വാസരാഖ്യാംഗിൽ വ്യാപാരിപ്പിക്കുന്നതിനു ദോ
ണി രാജ്യത്തിൻറെ പച്ചാല സ്ഥാപിച്ചേക്കു, കീർശ്വാനു പെജ്ഞു. പ
രക്ഷ തന്റെ പ്രദിവന്തനിൽ ലോലാലിപ്പിതാചോരല പതിനെത്തിട്ടുണ്ട്
അം സ്പത്രപ്പം അയാൾ ചോക്ക ലികിപ്പിലുള്ളും അയാൾ അം
വനം ചെയ്യുന്നത മുകുന്നില്ല. തരിക്കു മുന്ന് അർത്തുവട്ടു, മുഴുവൻ, അ
യാഭേ യാനാഭേജ്ഞത്തിൽ കണ്ണില്ല. എവിടെയെന്നു് അരാറിം സംശയ
രാഖുന്നതനു് ആക്കംതന്നെ അറിവുണ്ടായിരുന്നില്ല മുഖ അവസര
തിലുംമിയനു വള്ളര നൃത്യായി പ്രതീക്ഷിക്കുപ്പുട്ടിയനു മാഞ്ചുംബേ
തന്ത രാജക്കമാരൻ ചവുകമാലയുടെ പാണിഗ്രഹണംവയ്ക്കുന്നായി ധ
നേന്മാരാജ്യത്തു് എന്തോയതു്.

കുട്ടി മാസക്കത്തിനു മുധിയിൽ വള്ളര അരാറു് കൂദുതനാട്ടക്കുടി പ്രതി
ക്ഷിക്കുപ്പുട്ടിയനു അരുളുച്ചതിൻറെ അനുഗമനം രാജാവിനു് മുച്ചുപ്പാരി
അതു സംഭവിച്ചപ്രമാണിയാനില്ല. തന്റെ വല്ലുക്കുൻറെ സന്ദർശനങ്ങൾ
മു സ്വീകരിക്കുന്നതിനു രോഗിക്കുയാണ ചവുകമാലയു് അംഗത്വമായി
കുറഞ്ഞു. എന്നാൽ അവളുടെ രോഗം ദേഹക്കാനിനു് അംഗാരി കാത്തി
കിക്കേണ്ണിവനില്ല. എന്നതനും അരുളുമും അവിടെ എന്തു അരുളു
മിവസം കഴിയുന്നതുനു മുഖേതന്നു ഉപ്പാനത്തിൽ നീംജ നാമായ ഒ²
രു സ്ഥലത്തു മുതന്നായി കിടക്കുന്നതു കാണുപ്പുട്ടു. അരുളുമത്തിൻറും
ഡീം, അനാവുതമായും ചോദപുംബും സമീപത്തിൽ കിടന്നിരുന്നു.
ചട്ടപ്പിന്റെ ചേപ്പുപ്പിള്ളായിരുന്നു. എന്നാൽ അരുളുമത്തിൻറെ മരുളു
സുകളിം കാണുന്നില്ലായിരുന്നു. എന്നാൽ അരുളുമത്തിൻറെ മരുളു
ഒരു കടലംസുഖണ്ണം പതിച്ചിരുന്നു. അരാറിൽ താഴെ എഴുളുന്ന വാ
ക്കിം ഒക്കുംകൊണ്ടു എഴുത്തുപ്പുട്ടിയനു.

“മുഖ രാജക്കുമാരൻറെ അവസരാന്തരത്തിനു സന്നദ്ധമാരായിക്കിട്ടു
നെവരായുംതന്നെ ചവുകമാലയുടെ പാണിഗ്രഹണത്തിനു തുനിയാ
ക്കിരിക്കുട്ടു!”

എന്ന ഘാഷകന്റെഉല്ലിലുന്നു.

മുഖ കിയക്കാമാവ വത്തമാനും അരിയിച്ചപ്പോരി രാജാവു നീരാ
ശനായിട്ടു് ഉളിമണം ചെയ്യു. “അരാറുമാ! രക്ഷയുള്ളും സ്വാസമുത്തിനു
മായിട്ട് തോന്തി എവിടെപ്പുണ്ടു് ലാടുണ്ടു്? പേരും തമെനു് എവി
ദേ പേരുമിക്കുന്നു? മുഖ അല്ലേണ്ണാംഖാടുടക്കിക്കുന്നതിൽ, തന്നു
സമായിക്കുന്നതിനുംവണ്ടി അ യുവാപിന്റെ അരുമനന്തര അരുളു
മാ ഉഡ്കണ്ണരയുടു കുടിപ്പതിക്കിപ്പു. അ അതുമാം സംശയിക്കുന്നതി
നു വള്ളരുന്നും യേണ്ണിവനില്ല. പേരുംതമെൻ തിരിച്ചുവന്നു.

പേരുംതമെൻ തന്റെ മറ്റിക്കൊള്ളുന്നതുകുംകൊണ്ടു കണ്ണു ഉണ്ണു
രാജാവു പറഞ്ഞു:—“അതുഞ്ഞായ യുവാവു! സ്വാഗതം, മുന്നി മുത

കിംഗ്രസ്സായ ഒരു കാലത്തേക്കെ നാജോളിട്ടും എനിക്കു തങ്കിലിക്കുന്നതും. തൊന്തിപ്പും ദാഖലയും പാശ്ചാട്ടും നമായ ഒരു കിഴവൻബന്ധം. ലോഹലീനൻ, ഗ്രാനറൻ മുതലായവക്കുടെ കമ്മ നിങ്ങൾ റോക്കുമെല്ലോ.

വുസന്നസുവക്കമായ് മുഖാവത്രങ്ങൾക്കുടി പേരുതമെൻ പറഞ്ഞു: “തൊന്തെ റല്ലും അണിതെന്തു്.”

“ദേവാദായ ക്ഷയക്ഷയ്യു് അഭിസ്ഥാനം എന്ന നാമധയയും ടുക്കി ഇപ്പോൾ ഖവിടുന്ന നാശതിച്ചു് എനിക്കു വിലായറിയ എല്ലാ സാധ്യങ്ങളും നിന്തുക്കും അപവഹിക്കുന്നു. പേരുതമെൻ നിങ്ങൾക്കു അതിയിരിക്കുന്നു! ഇത്തന്നെ നിങ്ങളെ കുടുക്കുന്നു. നിങ്ങൾ ഇവിടെ എല്ലാത്തരം നാമയങ്ങളിൽ ആ ഫൈറ്റും നിങ്ങളെ കുടുക്കുന്നു എനിക്കു ഇപ്പോൾ നാമധയയും അപദാനിച്ചു് കളയുമോ എന്തു വിചാരിച്ചു് തൊൻ കുടക്കുന്ന ഡയപ്പോറ്റുണ്ടു്. ഏൻറെ യുവാവായ സ്കൂൾമിര! എനിക്കു നിങ്ങളോടു വരുത്തുന്നതും അതു സാധ്യക്കാവുവാര മാറി വരുമ്പോൾ വന്നിക്കുന്നു. ഒരു മാനുസായ വിഭദ്ധിയും ഇപ്പോൾ എൻറെ സന്നിധാനത്തെ പ്രതിക്കുക്കുന്നും. അതിനാൽ എനിക്കും അഭ്യർദ്ദനിന്റെ അടുക്കലുക്കു ദോക്കും വരുക്കി; എന്നാൽ ഇന്നു ഒരുക്കുന്നും—”

ചയക്കമാലയുടെ ആവിർഭാവം ശൈലേഖമത്തിന്റെ വാക്കുകളുണ്ടുണ്ടും ദേഹിച്ചു. അവർ ഇരുന്നു പടക്കാളിംഡം വിളിയ കവിപ്പിനും ഒരു ട്രുക്കപ്പെടുത്തുകയുണ്ടിന്നു. അവർ പേരുതമെൻ കണ്ണുകണ്ണു; താഴുക്കുന്നും തന്നെ ആസ്പദ്ധമായഞ്ചു ഒവവവന്നു് പ്രംഭം വളിച്ച മുച്ചു തുറ്റു് ട്രൂപിച്ചു. പേരുതമെൻ ആസ്യാനത്തിൽ നിന്നു എഴു തണ്ടു, സബഗ്രാവമായ ഒള്ളൂമാനഭാവങ്ങൾക്കുടി അവരെ എന്തി കണ്ടു.

ഒജാവുട്ടെന്തു “അഭേദക്കിയും നിങ്ങൾ ഇപ്പോൾ പോകും കുഞ്ഞുവെള്ള അമർമണിക്കുന്നും എൻ്റെ ജോലി അവസ്ഥാനിക്കും. ഒരുവരു നിങ്ങൾ ഇവിടുന്ന ഇരിക്കുത്തുന്നു. മാ! ചയക്കമാലെ! നിങ്ങൾ ഖവിടു ഇല്ലാതിനുന്ന കൂടു തുറ്റു് അവർ കാറിനമായ കിന്നത്തിനും കിട്ടിയായിരുന്നു. അവളുടെ ആരോഗ്യത്തുക്കുറിച്ചു തൊൻപോലും അപ്പസ്ഥാനായിരിക്കുന്നും. അവർ ഇന്നാലവരു മെത്തയാർന്നിരുണ്ടു് എഴുപ്പേരിട്ടില്ല ഇരുന്നാണോ?”

വല്ലുന്നായ ഒജാവു ആ കാമിനീകാടുകുന്നും തന്നും വിട്ടു വരുത്തു് അ മുറിച്ചിരുന്ന നിന്നും പോറി. ചയക്കമാലു ഒവവാതായന്തര കണ്ണം നമ്പിപ്പായിടിനു. ടുക്കിം പേരുതമെൻ അതിന്റെ അടുക്കു ഓലക്കുതന്നു ചെന്നു. അയാൾ ഒരം രണ്ടു മുത്തുക്കുയായ തങ്ങൾീ! നിന്നു ഒരു ഇപ്പോൾ എന്നോടു വിശ്വാസിയുണ്ടോ?”

“എന്നിക്കെ അക്കദേംട യാതാരു വിശ്വാസമില്ല” എന്ന് അവൻ പത്രക്കപ്പേരാൽ, അപ്പോൾ ഉദ്യാതനതിൽ വച്ചുണ്ടായാബന്ധമായാൽ അവൻ വിവരിപ്പിച്ചായി.

“അപ്പോൾ നി എന്നും അപരാധവെങ്കിൽ തിരക്കളില്ലവോ?..

“അജാദ്യം അപരാധമാണോ? ഉം?; അതു? ഒപ്പരാധമാബന്ധകിൽ! മുന്നുവയ്ക്കായ അന്നു മറ്റൊള്ളവരുടുകൂടി അപരാധയാണെങ്കിൽ ക്ഷമിക്കണം എന്നാൽ മാത്രമേ അവർക്കു അവക്കിം അവയുടെ അപരാധങ്ങൾക്കു മുമ്പായാണെന്നു—തന്റെ മരിക്കാഡായാ, തൊൻ അവയുണ്ടോ?”.

“എത്രു?..

അംഗാര! അംഗിനീന്തി സംഭവമില്ല. ഇന്നാരല്ലാണ്ടുവാക്കിട്ടു അന്തിൽ നിന്നും എഴുന്നേറ്റു”. തൊൻ വേഗം അംഗിനേലുകളുടെ നാശാകയും ചെയ്യു. പിന്നീട് തൊന്തിന്നിന്നും ദക്കിലും എഴുന്നേരുക്കാവെന്ന തോന്തനില്ല. അതുകൊണ്ട്—അതുവകാണ്ട്—അപ്പു ദേഹ ഫ്രേഞ്ചുവാവു! എന്നുടെ കഴിഞ്ഞ സമാഗ്രമന്നിൽ അദ്ദേഹം ബാംകിയെ ടീഡിയും എന്നിക്കെ മാപ്പുന്നരണോ!?”

പേരു കുമാർ ഉത്തരമെന്നും ഒരിനില്ല.

“അങ്കേ? എന്നും. അപരാധവെന്നു ക്ഷമിക്കുവായില്ലെന്നു? അംഗാര സമാധാനപ്പെട്ടതാണു വാഴതെ പ്രധാനമാണോ—അങ്കേ? പ്രതികാരം ചേരുവാണോ?”

പേരു കുമാർ പിന്നുവും കൊം പറഞ്ഞില്ല.

“എന്തു? എന്നും അപേക്ഷയെ താരണ്ണവിക്കുന്നോ? അങ്കേ? അംഗത്വലൈറ്റം മറഞ്ഞുവയ്ക്കുവോ?”

“മറഞ്ഞുകളുക്കുവോ? ദക്കിലുമുണ്ടു! ദക്കിലുമില്ല. നിന്നും ഓരോ വശക്കളിലും നോട്ടുകളിലും നീക്കിലും മായാതുക്കളാണ് പാടില്ലുതു വരുന്നും എന്നും എന്നും എന്നും എന്നും എന്നും എന്നും. നിന്തു ചേന്ന് കുഞ്ഞി അംഗത്വായ സംഗതിയും മറക്കന്നതിനും എന്നിക്കെ കുക്കിയില്ല. നമ്മുടെ എല്ലാ സമാഗ്രമന്നിൽ സംഭവിച്ച വാരോ കാത്തുവും എന്നിക്കും എത്രയും വിലായറിയതും പുരിയുംബുമത്രു. എന്നാൽ മാപ്പിനെന്ന സംഖ്യയിലിട്ടേന്നും”—പ്രസാതമായ അവളുടെ മന്ത്രങ്ങളുടെ ഗ്രഹിച്ചുകൂട്ടു പഠനതു—“പ്രിയായ ചവയകമാണോ! ഒപ്പുവരുതിൽ എന്നു വിശദ പീഡിപ്പിച്ചുചെന്നും. കൂടും! എന്നാൽ തൊൻ നിന്നുക്കുണ്ടാണു മാപ്പു തരണമുണ്ടതു”

“മണ്ണുപേരും മെഴുന്നതു അവലംബിച്ചു. ടെക്കം ചവയുംമാപ്പു മുലകും സംഖ്യകളും പിന്നുവും ആരുംഭിച്ചു. “അങ്കേ” കുട്ടി അംഗികം നാളായല്ലോ മുട്ടിരുക്കിണ്ണു. മുംബേശ്വരക്കിലംചി.അ ശാന്ത സംഖ്യാശം?”

“അരുടെ”

“സാമ്പാദം യാളിവര സംഗത്യാചാക്രമായിരുന്നു, ഇങ്ങലു്?”

“ഒരുവൻ; അരജപബന്ന അനുഭിയുന്നു; എജാതനും എല്ലാ പിശി ചും ചവയക്കമാബാധ സുതിക്കുന്നതു് എന്നിക്കു കേരിം കാമായിരുന്നു.”

അവധി ഒരു കിട്ടിനാണെ കൂക്കുക്കുപ്പാത്തത്താൽ അഞ്ചലിട്ടു വാ കൈക്കുള്ള തടാത്തു മറ്റൊപ്പം ഡിപ്പുരാത്തു—“പേരുളശമ്പ്രജാ! അ കെട്ട് ഇനിശം എജനാക്കുചു് അ പരാധിയാക്കാൻ ഭാവിക്കുമുന്നോ?”

“ഒവ്വൊത്തിൽ അനിന്നു ദൗണ്ടാരക്കരിച്ചായി ഭാക്കിം, എജൻറ ഉഘ്രയുജം ഉച്ചപ്പുംപുണ്ണം?”

“വിശ്വാസം ദേഹയാത്ര ചെയ്യാൻ അരുദോം വിക്കരിക്കുന്നോ?”

“ഓരുവൻ! അനുതബന്ന. ഇന്നായവന്നതാവന്നു ഇവിടെനുണ്ടോ പോയാൽ പിന്നെ ഒരിക്കലും തിരിച്ചുവരികയല്ല.”

അവധി ഉഠക്കെന്നു ഡ്രാക്കുടിപ്പറഞ്ഞു—“കൈക്കുമുനില്ലോ? ഒരു അജമായല്ല. അരുടെ കെട്ട് എജനാ വിട്ടു പോകാൻ—” അവധി തബിംഗ് താലിപ്പുണ്ടു് മരയക്കറിച്ചു ലജജിത്തുണ്ടി. “അംഗൈ” എജൻറ വാദി യന്ത്രാന വിട്ടു പോഴും ഇരുംമുഖ്യമാ? ശരജൈ” ദേഹംപും പരാക്കണം; സാമ്പാദില്ല.”

“അംഗൈ! ദൗണ്ട് കാത്തുവന്ന പാശ നാതു്.”

“എന്നാൽ അംഗൈ എജേജാട്ടുണ്ണു പോകാൻ ഭാവിക്കുന്നതു്?”

“മാറ്റുവരാജുതെത കെട്ട്. അച്ചിട്ട ഇപ്പോൾ ദൈഹികാനും യൂഡിനിൽ ഒജ്ഞാവിബന്നം ദൗണ്ട് സുഖായിക്കും. ഇംഗ്ലാംഡിനും ദൗണ്ട് ഒരു ദിവസാനുത്തിനിൽക്കും മേഖലിക്കാരു, എന്നിക്കു കിട്ടാൻമാറി— എജനാൽ ദൗണ്ട് ആരു ദൈഹികനിന്നും ചുവക്കുമാവു് എജനാ പേരാട്ടു. ശുർപ്പുവിച്ചിട്ടു, ‘ചുവക്കുമാലു, എന്നാണയിരിക്കും. ആ നാമാ എജനാ ആരുക്കു, അംഗൈയും ആരു ദിനതിക്കിട്ടുന്നതും’.”

“പ്രജാ! ഇതെന്ന ഒരാധിക്കോപ്പിക്കാണും. എജൻറ മദ്ദന വികാരാജാളു ഇഷ്ടവന്ന ക്രൂംമാം ചു റുംപുട്ടുത്താൻ. വിചാരിക്കുന്ന ഒരു കുഴ്ചമാണും.”

“നിന്നെൻ സുപ്രാബ്ധതയു രക്ഷിക്കാനായിട്ടാണു ദൗണ്ട് ഇവിം വിട്ടുപുംകുന്നതു്. എജൻറ സുനനില്ലു നിന്നുക്കു ഭൂമിയായിരുന്നു ഒപ്പു. എജൻറ കൂടു നിന്നു പാശനും കുമായായിരുന്നു ദാക്കിയാണുണ്ടില്ല ദൗണ്ട് നിന്നെന്ന വേദനപ്പുട്ടുനാതിരിക്കിവശനുകളിലും എന്നിക്കു കഴിയും.”

“അംഗൈപാദം അജൈമനിപ്പുവുമാവി സ്ഥാപിക്കുയും മുഹൂര്മാനിക്കു ആം ചെയ്യുന്ന ഒജ്ഞാവിബന്ന വിട്ടുപിരിംബിക്കും തിരുത്തു ഇങ്ങലു്?

“അംഗൈയെന്നിൻറെ മെത്താ എജനിക്കു പിലാദയരിയുന്നതുണ്ടു്; പു കൈ, അനുദാ എജനാ സുഖപ്പുട്ടിക്കുന്നതിനു പത്രംജീവിപ്പു. മഹാരാജുണ്ണ

ம் தனை அல்லேயாற ஏராள்ளிர பாலத்திற் அப்பீகாவடு; ஏக்கிலும் ந சிறைத்திக்கீல் ஏராள்கீல வெங்குமுளைக்கொன்னிட கைதியிலூ.”

“அரசூப்பார் கிணங்காக் ஸுவம் அங்கினைக்கரை வலிய காறு எனதயாணோ அவுலாவித்திவிக்கொன்று.”

“அங்கே— சுதாஸ் ப்ரதிநிதிவிலாலூர் வலியதினை— ஏற்கான் கை காறுத்தின்” ஏராளை ஸ்பாஸ்ராட்ரையைக்கூல் குழியூ. அங்கின தூாஸ் காலித்திவிளை “அபேக்ஷி கொயுள்ளது,” அவைரம் அவுத்தெ மாண்புத் துறவிலூ அரைக்கினையைத்தகுடி சுங்கிலூ. சுவக்குமல யெதைன்யாவிலூ. ஏராள்ளிரபூத்தம் விரைக்கின்பூட்டுக்கூலூ வெயூ.”

“ஆகை” அந்தையாக்கொன்றாய கை ஸ்திலுானியானா: “ அவும் பாகிபூட்டு பரிசை; உழைந்த அவும் ஏற்கானை ப்ரதிநிதிவினை அவையுள்ளதின் முயின்தெனை பீழ்த்தமல் அவுதை கைந்த ஸ்திப ஞைக்க கூயிலூ,” அவுத்தெ கார்த்தவிற் ‘சுவக்குமல’ ஏற்க அப் பும்பையுப்பமாய ஸபானில் உருதிலூ.

“அங்கைக் ஏராளிய்கினை” ஏற்கானைலுலிக்கொன்று?”

“ஏராள்ஸ் ஸுவம்:

அவைரம் கார்த்தையென்கை” ஏற்கானை பருதையென்கைதை தீவு பூட்டுத்தைத் தையைத் தூப்புத்தை நோக்கிவிஜாலையை. பே செலை தெல்லிர பாங்கிதலைதை அவைத்திவிளையம் மோவிலூடு ரீதி தூப்புத்தை. “இக்கொன்றை ஏற்காயிடு பொஜூலூ: கை, கையை விசைத்தோடு கல்லிக்கை. இயறைகை விவாதிலூ” ஏற்கான விடுதியோ அக்கு.”

பீழ்த்தமல் விரைக்கொன்றாயி மாண்புதையை வெயூ. அவைரம் அவுத்தெ அந்தாக்கையை அங்கையிக்கொவியத்திய தலக்கினிலூ. வூஸ்கா குான்தமலை முவகைவதைத்தகுடி அவைரம் பதுக்கையென்று; வாதில்க கொபோக்காஸ் ஸமாத்து “ஏற்காயின்கை அவுத்தோடு அது பருதை கிளாங்கித்திவின்தை; உத்தரக்கொன்றிய அவும் அவைத்தெ ஸ்திப ஞைக்கை” கெதித்தூமை, அவைத்தெ மாண்புதை அப்பு.

“பீழ்த்தமல் சுதாஸ் அங்கையென்றாயை” ஏற்கான் உத்தித்துவகூ ஸ்திப கிழுவுலயானி அவைத்தெ பாலானிக்குத்தோடுபுதிலூ.

പതാനോമഖ്യായം.

ഒരു പായകരമായ വാദാനം.

ഓഗ്രുബാധ ഫുതിമെന്നല്ലെലു അംഗളുടീന്നായ പുഞ്ച
ൻ മറാഹണി? അംഗ്രേഷ്യൻറെ ഇം വിജയം സ്വപ്നം സന്ധാരിക്കു
മ്പുട്ടാണല്ലോ. ചന്ദ്രകമാലയുടെ അധികാരിയിൽനിന്നും വളർച്ചയാലു
മാറ്റി ആറുവിള്ളിനെ ആ മഹാഭാഗ്യം അംഗ്രേഷ്യൻറെ ലഭിച്ചു.

അംഗ്രേഷം അവക്കു നിലത്തുനിന്നും സശ്രീ പാശമിന്നമാരു ക
ഞ പത്രുക്കാനിരുമെങ്കിൽ ഗൈപ്പിച്ചു. അവർ നിംബോലുവനിംബോലുയു ത
നെൻ്റെ നേരും ഒരു കുടിക്കുന്നുടെ ഉമ്മീലനംവും, അദ്ദുരം തന്നെന്നു
മണ്ണുകമലവത്തെ മന്മാതി എഴുകിക്കൊണ്ടു മണ്ണുത്തിനരികിൽ മട്ടുക
നെടി നിൽക്കുന്ന ആ തേജസ്വിയിലണ്ട് അവ ആളുമായി പതിച്ച
ഈ. ഒന്തിമുഴുവൻ അനവധി സുപ്രസ്താവിക്കും പാക്കൽ മുഴുവൻ അന
ുവിവിച്ചരണ്ടാംക്കം എക്കുളക്കുവും, പ്രതിനിധിപ്പംതാൻം കൊള്ളുവാൻ
വിനിയോഗിച്ചുവരിക്കുന്ന കാശാന്തരമായ ആ പുഞ്ചക്കുസമിയുടെ മു
വപ്പുക്കാണ്ടെന്നെന്നും അവരും വളരുമെന്നുണ്ടായെന്നു.

അംഗ്രേഷം പ്രശ്നായമല്ല നാജുക്കു സാളുമാരു വി
ലുചനാജുക്കു സാംഗേതിക, അംഗ്രേഷ്യം നേരക്കുംക്കാഡിക്ക
ം. ആ സമയത്തിൽ അംഗ്രേഷം കാലയമ്പണ്ണനിനു വാഗ്മേഖം ചാന്ദ
നാളുക സ്ഥി അവർ നിരുദ്ധേഷം വിസ്തൃതിച്ചുപ്പോയി. ഫ്രേഞ്ചുവാദും സു
ഖസ്തുല്പവുമായ മന്ദാരം ലേഡുക്കവത്തെ തങ്ങൾക്ക് പ്രാപ്തിച്ചിക്കുന്നവ
ം അര കുറഞ്ഞാനി. താനിവിക്കുന്ന ആ മുറിയിലെ സുപ്രസ്തു
ണുനു ചന്ദ്രകമാലയ്ക്കു തന്നെനി. തന്നെന്ന നിർജ്ജുഷമാരു പ്രശ്ന
തെരുതുവും അവരുടെ തൊന്തരകയും അംഗാംഗത്വിനു വശവഭമായ കൊ
പ്രേരണം തനിക്കു നാശകിയ ജഗതിപ്പരനു അവരും എന്നുവുംമായി
രാജിക്കുന്ന ചെയ്തു.

മനസ്തുപ്പണം ജീവിതകാലത്തിൽ എത്താലുണ്ടെങ്കിൽ കൈ സന്ദർഭം
കുറഞ്ഞ കാരണം ലഭ്യമാകയുള്ളൂ. അതിവണ്ടു അംഗമന്നു ചീംപ്
സ്പാം നേരാട്ട കുടി പ്രതിക്കുംക്കുന്ന ആരം ഭാഗവാനബത്ര. ആ അ
വസന്തം ലഭിക്കുന്നു അംഗപ്രസ്തുതു നിർവ്വിതിപ്പെ അനുഭവിക്കുന്നതി
നു പത്രാപ്പുണ്ടായ ആത്മാവിള്ളി ആളും ഭാഗവാനബത്ര. ആ സന്ദർഭം
വളരെ മധ്യിയാണെന്നുണ്ടു കൂടിഞ്ഞുചേരുകയും, എന്നാൽ അതു് അംഗ
ധനാവിധി അന്തിമിക്കുന്നതിനു സംശയി ലഭിക്കുന്നു ചെയ്തിട്ടുള്ളൂ ആ
രു ചേജുവും ഭാഗന ആക്കാം. എന്നതുകുണ്ടാണെന്ന് അ

“ തിനേന്കരിച്ചുള്ള ദാമ്പം ഒരു അസുല്പിക്കിട്ടുതാക്കാൻ. അപ്പോൾ തന്ത്രങ്ങളാവിക്കുണ്ട്! ഇപ്പക്കായുള്ള അംഗങ്ങൾന്തിൽ ആനന്ദാശ്വലി തികരം കേവലും ഒരു ദോഹരയിലും മാത്രമാണെന്നും, അംഗ സ്വപ്നം അംഗ കാരം ദുർഘടം സ്ഥിരതാജാമ്പുചല്ലുണ്ട്, തന്ത്രങ്ങവായോദയാക്കിൽ അംഗ അസുലിച്ചുപാക്കുമ്പോൾ മറ്റൊരുള്ള നിഃജ്ഞത്വം യീക്കിവാദജാരം നിന്നും ലഭിക്കുന്നതാണ്.

കമലദയയും, അംഗബള്ളട ഉപാദയം അംഗമുഖം, തീരം വിസ്തൃതിപ്രക്രിയ, “മുഴുവൻമാരി! അങ്ങൾ എന്ന് ദ്രോമിക്കുന്നു—ഹാ! വാദിജാ വാദിര ദ്രോമിക്കുന്നു”.

അതു യുഖാവു് അംഗബള്ളട പാഠിപ്പക്കാശം മുഖക്രമിച്ചു മുണ്ടുകൊണ്ടുമായ അംഗബള്ളട കൈജീവിംഗത്തെ താൻറും ഹാഡാട്ടും പ്രാഥമ്യം അംഗബള്ളട അധികാരിക്കിൽ പ്രാഥമ്യം അഡിക്കുവുന്നു, ചെയ്തു.

അംഗ ക്ഷണാത്തിൽ അംഗ മുരിയുടെ വാതിൽ തുറഞ്ഞ രാജാവു് അംഗ ദേഹക്കു പ്രാഥമ്യം പ്രതീക്ഷിച്ചിരുന്നു അംഗ ഭരതമാരി പെട്ടെന്നു രോഗാത്മാരുമായി ഭവിക്കുവായും അംഗമാരി അധികാരിക്കുവാനും; അതുവകുംബാർ അംഗമാരി, ഭവാന്തിൽ തിരിച്ചുവന്നു. അംഗമത്തിന്നെന്നും വാസ്തവിക്കുന്ന അംഗം അംഗ പരമാനന്ദമയമായ സ്വപ്നം എന്നും ഉണ്ടാത്തി. മഹാകമാല ത്രാക്കുലഭാഷ ഒരു നില വിഭിന്നമാക്കുന്നു എന്നും അംഗമുഖം കുറഞ്ഞിരുന്നും പിന്നാറി; പെട്ടെന്നും എഴുപ്പനും നിന്നും; അംഗമുഖം തിരിച്ചുവന്നും മനസ്സിലായതിൽ അംഗാദി ചെണ്ട് അംഗാം സമ്പൂർണ്ണമായില്ല.

കടിനാമായ വെന്നുണ്ടുവും, മനസ്സും പവും, കോപവും, ദ്രോജി ഫ്രീജനും വിക്ഷണാജാമ്പേഖക്കുണ്ടും രാജാവു അംഗ വരെ ദണ്ഡുപെജമയും ആക്രമണം നീക്കിയാണും നൂക്കിച്ചു ദിനാക്കിംഗാണും. അംഗ മാ ത്രിരുപ്പമായി നീംഗ്രാമിക്കുണ്ടും, താൻറെ നേതൃത്വാജ്ഞ ഉണ്ടാത്തി അംഗക്കു ദാരിദ്ര്യക്കു നോക്കുകയും വെള്ളുതിജന്നും ദശേഷം കുക്കിംഗും പുലും മിഞ്ചാബതെ അംഗ മുരിയിൽ നീനും ചെന്തുളിച്ചുനാതിനാം പിന്തിരിഗത്തും.

അംഗപ്പാദി “ബഹുമാനപ്പെട്ട പ്രഭോ! ഒക്സിജനുംനാം അവിടെ നിന്നുംവരുണ്ടും” എന്നും പെട്ടെന്നുമാം വിശ്വിച്ചുവരാത്തു.

അംഗമം തിരിച്ചറുത്തിനിനാം; ഉണ്ടാക്കി നാഞ്ഞിൽ അംഗാദി മേതിരിച്ചും പാദത്തിൽ പതിച്ചു. അംഗമം സമാധാനത്താട്ടം കൗശലവാസമം മുന്നായ പ്രാഥമ്യം നിന്നും കുറഞ്ഞു താഴെന്നും പാദത്തിൽ നാമന്മുഖിച്ചു അംഗാദി മുരിച്ചു നിന്നും ഇരു ശരിശ്രാന്തിയും അംഗാദി അംഗാദി ദ്രോമിച്ചു നിന്നും ലഭിച്ചു.

ചുതു് താൻ വിശ്വേഷാച്ചുരിക്കന കൂദയാളാൽ അരെലുമോ ക്രൂരമാക്കാവുണ്ടു് എങ്ങിക്കുപ്പേട്ടല്ലോ.

അരെലുമോ കുറ്റനാളായ സപരത്തിൽ പറഞ്ഞെന്നു. “യുദാവെ! സമാധാനം പറയാനുള്ള തന്റെ മുഹം നിഷ്ഠപ്പെലം തന്നെന്നു”

പെഴ്ചിത്തമെൻ നീരെയെൽ്ലു ഉത്തരം ട്രണ്ടു. “സമാധാനം പറയാനോ? പ്രഭോ! ദരിക്കലുമില്ല. ചവക്കമാലവയ കമിച്ചതിൽ സമാധാനം പറയാനുള്ളതെന്നേന്നു് അവക്കു കണക്കിട്ടു് അവക്കിൽ അഭിനിവേശം ഉണ്ടാക്കാതിരിക്കുന്നവനും സമാധാനം പറയാൻ ചുംക്കപ്പേട്ടുണ്ടു്. ചവക്കമാലവയ തീരുന്നു ആരുഡിക്കിന്നതു രഹപ്പായമാണോ കിൽ മുഖപ്പേരുള്ളതെന്നു എന്നെന്ന ആ അപരാധത്തിൽ നിന്നും വിശ്വേഷിപ്പിക്കുന്നതാണ്. എന്നെന്നോന്തി അവക്കു ആവാധനത്തിനു ഒരുഗ്ഗുമായിട്ടുണ്ടു് അരെലുമോ സ്പഷ്ടിച്ചിരിക്കുന്നതു്.” ഒരു ജീവ സാരാജാമായി പറഞ്ഞെന്നു. “ഉർല്ലാന്തമായ മുത സമാധാനത്തിനു നിങ്ങൾ അദ്യക്കും ബലം കല്പിക്കുന്നതാൽ തേരുന്നും. എന്നും എന്നും സംഭവിച്ചിട്ടുള്ളതോടും അതിന്റെ അതു വലയുണ്ടായിക്കയില്ലെന്നു നിങ്ങൾക്കു വിചാരിക്കുന്നു് കഴിയുന്നതാണു്.” പെഴ്ചിത്ത—“പ്രഭാ! സമാധാനം പറയാൻ ഭാവമില്ലെന്നു ഞാൻ കിരിക്കുമ്പുടിപ്പായും. ചവക്കമാലവയ കാമിച്ചതിനു എന്നിക്കു് മാപ്പുത്തിനൊമ്പെന്നല്ല അങ്ങനെ ചെയ്യുന്നതിന്റെ അവാട്ടനം സമ്മതിക്കുന്നുമെന്നും ഞാൻ തിരുമന്ത്രിയോട് അതിരിക്കുന്നതു്. പ്രഭോ! അങ്ങും ഭൂതുപ്പത്രിയിൽ എന്നിക്കു് അമിതമായ അനുഭാവമുണ്ടോ. അവക്കു എന്നിക്കു കഴിച്ചുണ്ടാം കഴിച്ചുതന്നുതിനു താനവിട്ടുന്നോട് അപേക്ഷിക്കുന്നും”

അരുത്തിക്കും ചുവയെൽ്ലു മുഖ പ്രത്മിനക്കു രാജാവുവിന്നുയപരവശ്വാസി തെന്തി. പെഴ്ചിത്തമെൻ തുടന്തുപറഞ്ഞെന്നു. “തന്റെ അജ്ഞത്വാനം നില്പിന്നുമായ ഒരു യുവാവാശഭാഗം അങ്ങനെയുള്ള ഒരു വാന്നേരാജുന്തിലെ കിമീടാവക്കാഡിനിയായ കൂദുകയെ പാണിറുമും ചെയ്യുകിട്ടുവാൻ അപേക്ഷിക്കുന്നതു് ഒരു വിചിത്രമായ സഹായമാണുന്നും ഉള്ളതു സത്യുതനെന്നു. എന്നോന്തി മഹാനായ രാജാവും തന്റെ സഹായപരമ്പത്രിയെ അവക്കു ലഭിക്കുന്നതുള്ള അവകാശമുണ്ടായി സപ്രേരിപ്പിക്കുള്ളായ ഭാണ്ഡിപ്പിക്കുള്ളായ മാജ്ജുക്കുള്ളായ പ്രസിലഡുള്ളായ ബിത്തിക്കുള്ളായ മാജ്ജുക്കുള്ളായ പാണമായ വാതാളുടെ പുവ്വമാർ ആരഞ്ഞിച്ചിട്ടുള്ള സ്ഥാനമാനാബിക്കുണ്ടോ. വലിപ്പം നിക്കുന്നവരും ആ സ്ഥാനമാനാബിക്കുണ്ടെന്നുവിണ്ടെന്തിൽ ഒരു ശാമക്കുള്ളം സപയം സാധാരിക്കുന്നതിന്റെ അംഗക്കാരമായും ആളുക്കുള്ളം കുറഞ്ഞക്കാരും അംഗശാഖക്കുള്ളം വിചാരിക്കുന്നതെന്നും ഞാൻ വിശ്വേഷിക്കുന്നല്ല. ചവക്കരാലവയപ്പേശലയുള്ള ഒരു സമ്മാനം പാഠി

ക്കുറവുകൾക്കും ഒരുപാനവുംതൊൻ ഇതുവെള്ളപ്പത്തിച്ചട്ടില്ലെന്ന് എഡൻ സമർപ്പിക്കുന്നു. എന്നാൽ അപ്പുകുമെഴുള കൂത്തുങ്ങൾ റൈൻ സൗഖ്യവിജയത്തെ പ്രവത്തിക്കുവെയ്ക്കും, അരല്ലുകളിൽ അതിനോള്ളു ആമത്തിൽ എഡൻ മരിക്കുവെയെ ചെയ്യുന്നതാണ്”.

രാജാവു നീംസല്ലോതകമായ മുഖഭ്രംഗത്താട്ടുടി പിന്തി മിഞ്ഞു.

“പ്രിയപ്പെട്ടവലിയും! അഭ്രമയത്തിനോട്ടുകൂപിക്കുവെക്കു!”എന്ന പറഞ്ഞുമെങ്കാണ്ടു ചവകമാല അഭ്രമയത്തിനിബിഞ്ഞു അട്ടക്കാലയ്ക്കു് കുറിച്ചുനു അഭ്രമയത്തിനെ തകഞ്ഞുവിറ്റതി ധ്യാനിജ്ഞായ കമലപ്പി കിംകുണ്ടു. അഭ്രമധനകിന്നു ശ്വസനിൽ ആലിംഗനംവെയ്ക്കു തന്നെ മുഖഭ്രംഗത്തെ അഭ്രമയത്തിന്നു മാറ്റാട്ടുചെത്തു അഞ്ചുവാഷംചെയ്യു.

പെട്ടെന്നമൻ പിബന്നായും പറഞ്ഞു. “അവിട്ടനു കല്പിക്കുന്നു. ചവകമാലയുടെ മണ്ണും ലഭിക്കുന്നതിനു ദോന്നായും ചെയ്യുന്നമെന്നും അവിട്ടനുമുക്കുവെന്നും? അവിട്ടനു കല്പിക്കുന്ന എത്ര ഭൂഷിക്കുന്നും ഒരു ശാഖയും കൂരുജാളം ചെയ്യുന്നതിനു ദോന്നും സന്നദ്ധനാണു്. ഹാ! ഈ വണ്ണംഹരാജ്യം പലിയ ആപത്തിൽ അകപ്പെട്ടുകയും അവിട്ടുവരു ജീവൻ പത്തിനായിരും കിരാഞ്ഞരിങ്ങും ലക്ഷ്യംാക്കി ഉപിക്കുയും ചെരുക്കുകും കുകൊള്ളുവിക്കും! ചവകമാലയെ പ്രതിഫലമായി കുട്ടനാപക്കം പോക്കും! ഈ രാജുവരു ആപത്തിൻകിനു കേൾക്കുയും ആ പതിനായിരും കുറഞ്ഞും യിരിപ്പിക്കുന്ന മണ്ണുംജലിയും ചെട്ടി താഴേ വിഴുവും ചെയ്യുന്നതിനു് എന്നുകും ഒരു പ്രാണവുംവുമണ്ണുകയില്ല”.

രാജാവു നീംസല്ലോതകമായ വിരിഞ്ഞട്ടുടി പറഞ്ഞു. “ഒഡൻ ഇല രാജുവരു വളരുക്കാലംഘംയി നീതിനിജ്ഞങ്ങാട്ടം സ്ഥാധാനമയും കീച്ചുവരുന്നു. എൻ്നു ജീവൻ പലപ്പേറ്റുഴും ആപത്തിലുക്കപ്പെട്ടു കുണ്ടു. ഇതിനുകുക്കേണ്ടും പ്രതിഫലമായി എൻ്നു വാശ്തവിക്കാൻ മനസ്സുമാധാനമാണു ദോന്നു കാഞ്ചിപ്പിക്കുന്നു; എന്നാൽ എൻ്നു ശുചിം ഇപ്പോൾ വിഫലമായിരിക്കുന്നു. എൻ്നു വെള്ളനാട്ടിൽ എൻ്നു സമഖ്യകളിൽ വാശ്തവിക്കുന്നും എൻ്നു വിപ്പന്നം വാശ്തവിക്കുന്നും എൻ്നു വിപ്പന്നം എൻ്നു വിപ്പന്നം എൻ്നു പ്രശ്നംപ്പുമുഹമ്മദിനുക്കും മരണാശ വിധത്തിലുണ്ടായിരുന്നു മരണാപ്പാദ്യത്തെ നീജങ്ങളം—എൻ്നു പല വിധ ആൺകുലപ്പാട്ടംകണം വക്ഷ്യമായിരുന്നു നീജങ്ങളം—എന്നീൽനീനും ശപാദമാച്ചിപ്പിക്കുന്നു. ചവകമാല! വിശ്വാസമുണ്ടും പാടില്ലെന്നു പിഡിത്തുവരു ദിവസിൽ നീംനു പെട്ടെന്നുമെന്നു കുട്ടത്തുകഴിതുടുക്കുവെ!

ചവയകമാലയുടെ കലർത്തകളിൽനാം” ഇപ്പോഴും അവളുടെ വികാരിണി ഭജനത്തെ ചുററിക്കിഞ്ഞു; മററുതുക്കാണ്ട് അവരം പേഴ്ത്ത ശ്രദ്ധാർ ക്ഷേമിനാക്കരണതു മുമ്പിലും സ്രൂമത്തേജാട്ടക്രമി അതിനെ ത എന്ന മാറ്റതു ചേരുന്നു അമർത്തി. എന്നിട്ടു പാളിത്താമൻ അവരിനാ ക്ഷേമായി കാണാമ്പുട്ട്. “ഈജാവിണ്ണു പ്രശ്നം അഭാഷാടുടെ ഗ്രാന്ഥവും നി അശ്വതാഭ്രാതവുമായിഖിനിന്റെ. അവരാം മറപടിയായി ചവയകമാല ആട കാക്കലാൽതെ മറമുള്ളി അമർത്തി എങ്കിലും.. ഒരു ദംശയിരുവാഴാട്ടക്രമി തബണ്ഠ ശിരസ്സിലെ വൃശ്ചികമായ വി യാതിൽ ചലിപ്പിക്കും, അവളുടെ അന്തി കാണാതെനിന്നും അഭാത്താഗ അനിൽ സുക്ഷിക്കപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട് യെസ്പ്രജാലേയും അഡിയൂനാനിനു ശക്ത മായ ഒരു കണ്ട്രവന്നെ അഭാഷാടുടെ നേരുകൾും ചെയ്തു.

ഈജാവു ചവയകമാലയുടെ ആലിംഗനാതാർന്നിനും ഭവർജപ്പു, വൃശ്ചികവും ശാഖരവും സുവിപ്പിക്കുന്ന മുഖഭാവങ്ങാട്ടക്രമി കണ്ണു കൈതുകു സ്വാദ്യാനമായി അങ്ങോട്ടുമിങ്ങോട്ടു നടന്നു. ചവയകമാല സമീപമുണ്ടു കൈ മദ്യത്തിനേരൽ വീജം നിലവിളിച്ചുകൊണ്ടുണ്ടു. പേഴ്തമെൻ ഈജാവിൽ പ്രതിശ്രീതമായ പ്രസ്തുതാട്ടക്രമി അഭേദ്യത്തി നീറുന്ന നിള്ളിയ്ക്കായി അക്ഷമനായാ കാത്തുന്നിക്കുന്നു.

അങ്ങനെ എത്താനം നിമിഷങ്ങൾം കഴിക്കു. ഒരു ഗംഭീരമായ നിറ്റിയും ആ മറ്റൊരു വ്യാപിച്ചുകൊന്നു. ഈജാവു ഒക്കാരാക്കുവി നീറും പ്രധാനങ്ങളായ പില നിശ്ചാരങ്ങളുടെയും ആലോച്ചക്കൊ താഴെ കാണാമ്പുട്ട്. ആ കുമുഖമാർ ഇരു രംഗങ്ങിന്നും പാത്രവസാ നീക്കിനും” ആലുച്ചിച്ചു; എന്നാൽ അവർ അതിനേക്കണ്ടിച്ചു കയ്യപ്പുട്ട്; പ്രതിനിമിഷം അവഞ്ചു ഉൽക്കന്നു അഡികും പീഡിക്കരമായി വല്ലി ചുട്ടു.

ടട്ടകം ഈജാവു് ആ മറിയുടെ മല്ലത്തായി പൊട്ടുനു നിന്നു് ഇങ്ങനൊ പറ്റാതു:-“ഈവാവാ! തൊനിനാ നിശ്ചാരിച്ചുകഴിത്തു. ചവയകമാല നിങ്ങളെ കാമിക്കുന്നണ്ട്”. അഭാഷാടു പ്രദയന്തിരമുഖം ശബ്ദത്തെ ഒക്കെപ്പുട്ടുത്തുന്നതിനു തൊന്തു വിചാരിക്കാനില്ല. എന്നാൽ ചവയകമാല സംശയാശങ്ങൾ ഉണ്ടാക്കാനിരിക്കുത്തെക്കവല്ലോ. അംഗീകാരം നും. തെന്തു അഭവും കൊടുക്കുന്ന ആരം അഭവനുംജീ ഒരു സമ്മാന നീക്കിനും” അർഹനായിരിക്കുന്നും. അവരം അവരാം ചെയ്യുന്ന ഉപകാരം ഒരുംകൂൾ പ്രതിഫലമായിരിക്കുന്നും. താഴുമൊരു സമ്മാനം ഒരു തക്ക തായ പ്രതിഫലങ്ങയിരിക്കുത്തെക്കുത്തെ അതുവലിയ ഉപകാരം ഒന്നും അഡാർക്കു ചെയ്യുന്ന കഴികയില്ല. ഇരു രംഗത്തിന്നും തുഞ്ചക തുഞ്ച നിശ്ചാരങ്ങളുംതുവരെയും അവകാശങ്ങളുംപുംനിപ്പുംജീജുംവരു. നിശ്ചാരങ്ങൾും എററിവും പ്രാധാന്യമുണ്ടു കൈപ്പത്തി ചെയ്യുന്നതിനും ഇ

സ്വീം നല്കു ദിനങ്ങൾ ജൗതമായിട്ടുണ്ട്. ഭോഗരഞ്ചയും ലോകവിജയ ആം മഹാദിനങ്ങയും കൊന്നവൻ—പോതി. അവചൈ ഖാവിട്ട കൊണ്ടു വരികതനും. കൊന്നിട്ടോ, ജീവനോട്ടുടർന്നും; അതിനുകുറഞ്ഞാണു മൂത്രകരാജാവു് അലിപ്പുനുനന്ന നിങ്ങൾ ഖാക്കുന്നതിൽ കൊണ്ടു വരണം?

അവൻറെ ലാഘ്യനിർബഹ്യസ്ഥിതി തന്റെ ചലംവേമായ ഒരു ലാഷ്ടിത തനിന്റെ അപൂർത്തിക്കളിത്തമായ ഖുശ അവശ്യനാഭാഗം കേള്ക്കു പേര്ക്കി താം മണ്ഡി ദൈത്യി പിണ്ഠാട്ടുണ്ടാണ്. അയാളിനും കൂപ്പാലാദാരന്തിരാണിന്റെ അ തന്മാനാംന്മാം വെദ്വേശന നമിച്ചു.

എങ്കാം സംശയങ്ങൾടുടർന്നും ഖാജകാവ പറഞ്ഞു. “ഇതുവും മായാം! അവക്കരു—”

രാജാവു് അ തിന്നുന്ന തടങ്കൽപ്പാണു. “ഈ അലിപ്പുനാവ പിടി ശ്രൂക്കാണ്ടി വരണ്ണമെന്നോ? എന്നുവും ആപുട്ടുപ്പുറിംതനും തൊന്തരാതും” എൻ കിക്ക നല്കുന്മാം അംഗീം, ഏറ്റെന്റെ കൂദ്രും പറക്കാണുണ്ടാണോ? സംശ്ലാൽ കൂലാടിന്റെ അവക്കരാമാവ ഖുശ അലിപ്പുനുനന്ന പിടി ശ്രൂക്കാണ്ടി വരുന്നതിനും അംഗി, ഒരു ചെറിയ അഭ്യാവിക്കാഗങ്ങളുടുക്കി വേണാട്ടുജാജിവിന്റെ വലിയ പാളി തനിൽ കൊന്ന ചൊന്ത അഭ്യൂമ അന്തിന്റെ പ്രധാനാശനകുന്തനും പിടിച്ചുകൊണ്ടു പഞ്ചന തിനു തൊന്തരാം തുമ്പുടക്കമുള്ളു എന്നും ശ്രദ്ധിക്കാം, വെച്ചുണ്ടും, ക്ഷാമകുമ്മില്ലു. അ വരുന്ന വള്ളേരം അരളിക്കുറം കണ്ടിട്ടുണ്ട്. എന്നും അവക്കരാ അംഗം അരംകുളിപ്പു; അവക്കരാം കുരുതലംട്ടുടർന്നിരുന്ന സൂത്രങ്ങൾ വളരെ സുക്ഷ്മതയ്ക്കു നമ്മുടെ ഫോലിസ്യൂക്കാങ്ങാമെന്നും അവക്കരാ പ്രമാണത്തിനും സംഖ്യകരാത്തവരാഖ്യാം കേവലം വിഫലമാക്കിക്കൂട്ടാൻതും അ വരുന്ന ഓമാതനും ഖുശ രാജുക്കനും ദിനും തനും വിശദാനും; തൊന്തരാം എരുപ്പും സിംഹാസനത്തിനും അ വരുന്ന കൂറാരംബു പാപപ്രാക്കാണാനിനിക്കുന്നുംനും അ വരുന്ന കൂടാരംബു ആപ്പുട്ടുകാക്കാനിനിക്കുന്നുംനും. പേര്ക്കി താമി തൊന്തരാം നീംഖുടു ചോടിക്കുന്നുംനിന്നും മുഴുവിശദമാക്കിവരും എന്നും അവക്കരാ നല്കുന്മാം അംഗി അംഗം എന്നും അംഗി നെന്നും തനുംനും അപൂർത്തിക്കുവരും കരു ദിവസമായി മുലിപ്പാടുട്ടും സുക്ഷ്മചുവക്കാണ്ടി. നീംഖുടും അവക്കരാം കരാം മിശാം നെന്നുംനും ആ നീംഖുടും അപൂർത്തിക്കുവരും കരു ദിവസമായി മുലിപ്പാടുട്ടും സുക്ഷ്മചുവക്കാണ്ടി. നീംഖുടും അവക്കരാം ആപൂർത്തിക്കുവരും ആ നീംഖുടും അവക്കരാം അപൂർത്തിക്കുവരും അവക്കരാം അപൂർത്തിക്കുവരും ആ നീംഖുടും അവക്കരാം അപൂർത്തിക്കുവരും. അതുകൊണ്ടാണ് ഖാപകാരമുള്ള ഒരു ഒരു തനുംനും നീംഖുടും അവക്കരാം അപൂർത്തിക്കുവരും.

നേംട് എതിരിട്ടുന്നതിന് ആരുക്കിലുമുണ്ടുകിൽ അതു നിങ്ങളുണ്ട്. കിങ്ങളുടെ ഉത്തരവുകൾനായി തൊൻ കാത്രതനിൽക്കുവാൻ.

പേരുതുമെൻ ആ മുറിക്കിൽ ഒഴുമായി അംഗീക്കുമിഞ്ചോട്ടുന ന നേരക്കാണിയെന്ന്. ഇപ്പോൾ തനിക്കു നാൽകിയിട്ടുള്ള ഡിന്തുതും ഏ റദ്ദം ഓക്കേമായിട്ടുള്ളതാണ്. അഭിലൂനൻ തന്നെ ഉല്ലമ്പത്രക്ക റിച്ചു അർഭിയുന്നുവെങ്കിൽ അതു അധികം വും സന്നക്കുമായി പരിശ മിഷം. എന്നാൽ ച യുക്കമാലയാണല്ലോ പ്രതിഫലം അധികം ത ചെറു പ്രിയത്തുമെയെ നേര ചിക്കിച്ചു; എന്നിട്ട് അവമംക്കുമ്പി കുരു അതുപരിശ ചെവന്ന ചാട്ടന്നതിനു പ്രഖ്യാതയി ഉംച്ചു.

അധികം രാജാവിബേം അടുക്കലേക്കു വന്നു.

രാജാ—“പേരുതുമെ! എന്നാൽ നിഃവി എല്ല നിയുതിച്ചു?”

പേരുതു—“അഭിലൂനനെ അങ്ങുയുടെ അധിനിതയിലാക്കിതുന്ന നും ചുമ്പി ച യുക്കമാലയെ എന്നിക്കു തരാമെന്നു് അഞ്ചു കേതുപൂവം സ്ഥാനത്തും ചെയ്യുന്നവേ എന്നു്”

രാജാ—“അതേ; പെക്കു അതുവരെ മൂലം.”

ചവയ—“അഭുദു പേരുതുമെ! ഇം ഉല്ലമ്പം നിന്റെഹൃദാത്മി പ ത്രുവാസനിക്കുമെന്ന തെരുവും ഒരുപ്പുള്ളുണ്ട്. അഭിലൂനന്തോന്തരായമത്തും ഒക്കെമുമ്പുതന്ത്രം. അല്ലെങ്കിൽ നല്ലും മുമ്പുക്കുണ്ടിന്നുണ്ടോ! ആനില്ല നായകാക്കുമ്പുനന്നും അഭിലൂനന്നും പെരിം എന്നിരിട്ടുകയും ചെന്നുകൂടിശാവക്കുന്നും വരുമാരി...”

പേരുതു—(അവരെ ഒരുംഗാക്കുണ്ട്)“ചുവക്കമാണെ! നി മി സാംതിരക്കും! ഒന്നിലൂക്കിൽ അഞ്ചേല്ലുകും അനുവദിക്കും; ശ്രേഷ്ഠ നായപ്രഭോ! അഭിലൂനൻ കുക്കുതു അങ്ങുയുടെ അധിനിതയിലായാൽ പിന്നു എന്നു ചുവക്കമാലയുടെ ചരന്തിക്കുന്നതിൽ നിന്നും യാ തൊന്തം തന്നു ഒ ദക്ഷനാതലുണ്ട്. രാജാവിത്തമായ ചുവക്കുന്നതു ഒ മാനേചയ് കയ്യം എ, നിക്കും അങ്ങുയുടെ പാസ്സുഭാനും ചെയ്യുകയും ചെ യുക്കുന്നു.”

രാജാ—“ഈഞ്ഞ ശേ മം ചെയ്യുന്നു. വാന്നേക്കുഞ്ഞിൽ എന്നു ധൂ മം ചുവക്കുന്നായ അതു ഒ ആവിനു ജീവദന്തിക്കുടിയോ കുറുന്നു എ ചെറു മുയിന്ത കുക്കുവും, ചുവക്കമാല നിങ്ങളുടെ യമ്മപത്രിയാ കുതിക്കുന്നതിനും പിന്നുവും അഭിലൂനനും പ്രതിബന്ധിക്കുമാകയില്ല. അനിനു സ്ഥിരപ്പുട്ടുത്തുന്നതിനായി തെരിതു എന്നെന്നു, രാജാവിന്മായ ചുവക്കുന്നതു ഒ തന്ത്രം നിന്നുംകും അല്ലപ്പുണ്ടുമെയ്യുന്നു.

പേരുതുമെൻ മെയ്യേതാരാട്ടുടി രാജാവിബേം ചെയ്യുവത്തു മുച്ചു” അതിനു മുന്നുപ്പുവരും കലുക്കി. അധികം ചുവക്കമാലയു ചെന്നു തിരിതു, അവജോട്ട് സംസ്ഥാനിക്കുണ്ട് ഭാവിക്കുന്നതുപോലെ തെരിന്നു. എന്നാൽ അധികം ചെട്ടുനു തിരിതു, തന്നെ ല ഹരഭന്നാരിയിൽ താവുനും ചെയ്യുകുണ്ട് അ മുറിക്കിൽ സംശയാനുമായി

ଶୁଦ୍ଧିଯ ପାଇଷିଲୋଟୁକି ଅନେକଙ୍ଗାରୁମିଳେଣାଟୁ ନାହା, ଅନ୍ତରୁମା
ଅନ୍ତରୁମାନୀଯଟିକଣାରୁ କେରଂକଣାଯି,

“ଫେରଂ ହାଟାନ୍” ପେଞ୍ଜିତାମଠାରୁ ଉରାଶ ପାଇଛିଥୁପାରାନ୍ତୁ, “ହୁ
ବି ତାମଲୁ ପାରିଲୁ, ହୁଜପରାରାଲୁ ମଜୀକ୍ରୋପିଗାକଂ ଲୁହାତଳିଲୁ
ଆକିଲୁଗଣ ହୁଏ କହିବୁରାନ୍ତିଲେ କହାନ୍ତିବୁରାନ୍ତିଲୁଁ”

ରାଜାବ ଶିଳେକବୁନୀଂବଚର୍ଯ୍ୟକଣ୍ଠାପରିରତ୍ତୁ, “ଆବୁବେ! ହୁତ
ବିପୋସାରିନାଟୁକୁ ଯାହାନୀଂ ଚେତୁଇରୁଁ, ଆବୁଯେତ ବୁଲାରୁ;
ନାତିଲୁହାନୀ ତୋରାଯିକଂ ଯିପେଣିକଣାରୁଁ”

ପେଞ୍ଜିତ—(ବେଗମତ୍ରୁତେବାଟୁ ବୋଲିବାକେତେବାଟୁ) “କୁଣ୍ଠିତରି
ହୃଦୟରେ ହୃଦୟିଲଂ ଆବସାନିରୁକେବାହୁକ୍ରତୁ, କେବଳିଲେ ତୋରା
ବେଳେ ଯାଶ୍ଚଭାବରେ ପାଇପାଲିକ୍ଷା; ଅନବ୍ଲୁକ୍ଷିଲେ ତୋରାବିକଲ୍ପି
ଆବିଦ୍ଵିତେରେ ବାଜିଯାନିଯିଲେ କହିବାନାଲ୍ଲୁ, ଆତୁ ଦେଖିବାକବିଲୁଁ ପା
ଲ ରହିବୁରୀଁ କିମ୍ବାଯୁଂ ହୃଦୟିକ କିନ୍ତୁକିନ୍ତୁଗୁଁ, ନାହା ହୁଏ ସମ୍ବନ୍ଧ
ରୁଁ ହୁଲାମାଲାରୁ ବହୁଁ ଏଇ ଯିବୋକପ୍ରତିମାଯାରାକାକୋଳି ବିଜ୍ଞାପି
ଛୁ ସଂରକ୍ଷଣିପ୍ରକାଶିଲେ ହୃଦୟିକ ସାଧ୍ୟିକରନ୍ତିରୀ ତୋରାନୀ ଯିପେଣି
କିମ୍ବା, ହୃଦୟାଳୀ ଅରୁତ ଦେଖିବାରୁ ବାଜିଯାନିଯାଯ ଅପକମାତ୍ରିକାଣ୍ଡ
ତିରିବାରକାଳୀରୁ ହୁଏହୋମରୀ ନାକାବରତ କର୍ତ୍ତିକିଲୁପ୍ରକଳ୍ପୁଁ”

ରାଜେ—“ହୁଏ ହୃଦୟରୁ ପାତ୍ରା ଆବସାନିକରମାବଣାନୀ ନିଜରିର ଓହ
ମନୀକଣାଂ, ଜାହାଂ ଲାଭିକାରିବାରୁ ଅର୍ପାରିକଣାରିର ଅକ୍ଷ କାରିବାକ୍ଷରି
ନିଜରିକଣାରାଯିଲିକଣାଂ,- ହୃଦୟାଳୀ ହୃଦୟରୁ ପାତ୍ରା ନାହାବୁ ଏ
ମିମ୍ବିରୁକ୍ତିରୁଁ.”

ପେଞ୍ଜିତ—“ହୃଦୟରୁ ପାତ୍ରାମା? ପ୍ରତିକିମ୍ବା ପାତ୍ରା କାହିଁ
କେବି ପା କରିକରୁଁ ତୋରାରୁ ବିରୁଦ୍ଧରେ କାରାକାରି କାହାରୁ ବହୁଁ
କିମ୍ବାର ହୃଦୟରୁ ପାତ୍ରାର ରାଜିକାବୁ ଏବଂ ବାଜିଯାନିକାରି ନାହିଁ.

ବାବୁ କାହାର କାହାରାମ, ବୈଶ୍ଵିକାକାନ୍ତ ପାରାନ୍ତୁ,
ଦୁଃଖରୁଲୁ ଅନ୍ତରୁମାରେ ସପାତାରକାରେତୁ କାହାରେତୁ ବିରୁଦ୍ଧ
ପ୍ରୟୋଗ କାରିକାରେତୁ! ପ୍ରାମର୍ପିତ ପେଞ୍ଜିତାମଠ! ହୃଦୟାଳୀ ପାତ୍ରା ବ୍ୟାକ
ଅବେଳା ଦୟା ମିକଣାଗୁଁ; ଅଭ୍ୟାସ ନାହାନୀରୁ ଉପରିରୁ, ବ୍ୟାକିର୍ପିବ
କିମ୍ବାଗା? ଅଭିନ୍ଦିନାରେଲୀ କାହାରାକି ନୀତିକାରିଗା?”

ପେଞ୍ଜିତ—“ଆବୁବାନୀର କାହାରିଯିଲେ ନାହା, ରକ୍ଷି ପ୍ରାପିକାର
ନିରାଜନ ଉଜମାର୍ଦ୍ଦୁ, ଅଭିନ୍ଦିନ” ଅବେଳା ବାସରୁ କାହାରେତୁରିକରୁ
ଗା? ହୁଜପରାରୁ ମଜୀକ୍ରୋପିଗାକଂ ହୁଣ୍ଟାରୁ, ନାହିଁ ମିକଣାବୁ, ଅବେଲୁ
ହୁକ୍ଷିଲେ ପିଲାର ରାଜିକାବୁଲୁ. ହୃଦୟାଲୀକ୍ରମୀରୁ, ଅନ୍ତରୁମାରୁରୁନୀ ବୁ
ବାଯରାଜୁବୁଁ? ଏବୁ କୁଣ୍ଠିତ ଅଭ୍ୟାସ ରାଜାର ପାରାପାରିବୁ ନା, ଅଭିନ୍ଦିନ
ଗାନ୍ଧିର ରୁହାରତର ରାଜାରୁ ପ୍ରାପିତ୍ର, ଗା ବି ଯାଏତାମାମାଜ୍ଞାନିରୁ ଏବେ
ଏବି ଆବିଦ୍ଵିତେରେ କରାନ୍ତିବୁ ଏବାନ୍ତିବୁ ଏବାନ୍ତିବୁ ଏବାନ୍ତିବୁ ଏବାନ୍ତିବୁ

ஈஜா—“யே? துநிதான்தின்?—ஏனால் ஸாயிக்கொடி வெடு?”

பீதி—“ஒன்று எத்துக்கிடிக்கொடு—” ஸாயாரங் பெஞ்ச மூன்றிலிருந்து பீதி மீட்டால் கைகள் குடி சுவகமுல கை பூர்வி. பூதிக்கொங் அரயாதாக அஸாஸ்யுங்களிடித்துவான். அது யாரும் அரக்கான்தேஷாத்துடி ஜைவுமாயிடுத்து ஸ்ரீஷ்ணம் துடன்.

“ஏற்றுவேநாய பூதி! அக்கூ” என்ன பேரோதூஶகீதினி க்கூடு. எனிக்க விழயம் உலிக்குமென அவிடெயூங் விழையாடு கொடுக்குமென என்ன அது கூடுதலாக அவேசக்கிடிற்கு. அதுவாய்மாய விழையின வெள்ளதெழுபா வட்டஞ்சுக்கொதிற் கல்லாகவாட்சுக்கொமென என்ன அது கூடுதலாயி அவேசக்கிடிற்கு. நூலை உறுதிடிடிடுத் தூஷ ஸமயத்து” இது வரெயூது எழிலும் பூதியான்ஸ்ரீபுஷ்டியானாய இவிடெ உள்ளாயிலிக்க அது என்னென்னால் என்ன பூதுப் பூதிக்கொடுக்கும் என்ன பீதி விழயம் கொண்டின் அதுத்துக்கு உருவாயிக்கொமென் எனிக்க அமைஷு. பூதுத்துக்கு வட்டுவாயாய போவிடிபூங்குக்குவார கூங் கூந்து வருத்துக்கொ; ஹா உயக்காய அலிபூங்கு அவர் அலிமு வமாயி களுத்துக்குத்துக்கு. அவரை பிடிக்கொள்ளின் ஹாவுக்கூடுது அவருக்கெ அமைஷுபா விழவுமாகயான்ஸ்ரீ செய்து.”

ஈஜா—(காலஷாநாக்கீ அதிலும் ஸ்ரீஷ்ணம் ஹாக்கு மற்று கோக்கிக்கொள்ளு) “அவருக்கு மாஞ்சா சூங்.”

பீதி—“ஙூராநால்கு மன்னிதிற வேஷம் அவிடுங் ஸ்ரீ நியாதமாடிடு இன் பெரியென் எனிக்க மன்ஸ்ரீபுலங்கிடுங்கு. காந்தா கொன், பெருமென் முதலாய உலக்கொய்க்குமேல் மோன்னல் அது விடுதியென்ற பூதுத்துக்கு உள்ளக்கித்தீர்த் தினோ என்று அநூயுவும் கிழென்வென் அலேஷம் அவிடுதென வேயப்படுத்தியிடுங்களெலு. தூயிட உள்ளாய என்னென் என்றுமாகால்களிடியித் தூஷ யுவது தூஷ சமாக்குத்து பூதுப் பூது என்கொடுது என்ன கேராத்துக்குஷாய்யி. அது தினால் ஈருதை முயித் தெட்டுப் பூதுப் பூது என்ன கேராத்துக்குஷாய்யி. அவரும் கூந்திடிக்கொடு. அவிடுதெந்கு தட்டுப்புமென்ற கிழெப்புக்கித் தூயுவெக்குத்து அவிடுக்கொமென் என்ன: அவிடுதென காந்துகள் யாத்திக்கொ.”

ஈஜா—“கிண்டிகெ ஹா தூயென எய்க்கூங்”

ஏ. தீதி—“தை காந்துக்கு ஏ ரயை என்ன உடனாபோனி. எழிலும் அதுக்கும் வாய்வுக்கொரினை இயையி ஹா ஸ்ரீஷ்ணத்தினி கூர உல்லேபும் என்னென்ன” கெதையை அரையுத்து கூக்குத் தைக்கிற பூர்வி தெய்வை கூரவு எத்தனோ. ஹா எங்கெல் உயக்கு ரெதிர் கிரைக்கு அவர் எறுவுவை காட்டி விட்கொன். அலிபூங்

အေတ္တ ဒေသကာနာယ ဒေသ ဗြိုင်ကာဖူးများ ကော်မူ မြန်နှစ်ဘဲ၊
ကိုဝင် ကောင် အေထိန်မာယပြောယ့် ရွှေ့ချေ သေကာ လူမျှ၊ ဂုဏ်ဆုံး အေသာ
ကျင် တော်အေဆုံး ကိုရွှေ့ ပေးကာလာရာယီစီကြော်၊ သေကာသမ ဇဲ
ကို အေကြော်အေဆုံး ပါ၍ကော်ကိုဝင်၊ ရွှေ့ရာတဲ့ အေခေါ်ဖူးများ ပေးကာ
အေဆုံး ပါ၍ကော်မာယီစီကြော်၊ ကိုဆုံးဆုံး ပေးကာ အေဆုံး အေဆုံး
အေဆုံး၊ အေဆုံးက သေလျှော် ပေးကာရဲ အေဆုံးမာယီစီကြော် အေဆုံး သယရဲ
အေဆုံးရော်ကာယ့်မာယီစီကြော်များ မူပါ၍ကော်မြန် အေထိန်ဖူးမာယီစီကြော်”

စာအုပ်—“မြတ်လျှော် ကော်မာယီစီကြော်များ သေဖူးမာယီစီကြော်”

ပေါ်စွာ—“မြတ်လျှော် ကော်မာယီစီကြော်များ မြတ်လျှော်များ
ပြန်ခဲ့ အေဆုံးဆုံး ပေးကာလာ၊ ပေးကာများ အေဆုံးမာယီစီကြော်
သယေဝါ ကော်မာယီစီကြော်များ”

မြတ်လျှော် ပေးကာလာတို့ အေဆုံးမာယီစီကြော်များ မူပါ၍ကော်မာယီစီကြော်
ကော်မာယီလျှော်မာယီစီကြော်များ၊ စာအုပ် ပေးကာလာ သေဖူးမာယီစီကြော်
မာယော တော်အေဆုံး ပါ၍ကော်မာယီစီကြော်များ မူပါ၍ကော်မာယီစီကြော်”

ပတ်ဝန် နှစ်မြဲးရေး ရေးရာရွေးကော်မာယီစီကြော်

အေဆုံးရေးရာရွေးကော်မာယီစီကြော်

“သိမ်းယောက်” ရွှေ့ချေ သိမ်းယောက် ပေးကာလာ ပြယော်
ရေးရာရွေးမာယီစီကြော်များ အေဆုံးရေးရာရွေးကော်မာယီစီကြော် ပေးကာလာ
ကော်မာယီစီကြော်များ အေဆုံးရေးရာရွေးကော်မာယီစီကြော် ပေးကာလာ
အေဆုံးရေးရာရွေးကော်မာယီစီကြော်များ အေဆုံးရေးရာရွေးကော်မာယီစီကြော်
အေဆုံးရေးရာရွေးကော်မာယီစီကြော်များ အေဆုံးရေးရာရွေးကော်မာယီစီကြော်”

ပေးကာလာ—“ပေါ်စွာအေဆုံးရေးရာရွေးကော်မာယီစီကြော်များ အေသာက်
အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက်
အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက်
အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက်”

ပေးကာလာ—“အေသာက်အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက်
အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက်
အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက်”

ပေးကာလာ—“သိမ်းမာယာ အေသာက်အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက်
အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက်
အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက် အေသာက်”

പാരേ—“നീംമുഖാന്തരി കഴിയട്ടെ. പിന്നെ അവനില്ലെന്നെങ്കിൽ പിഡാച്ചുകൾക്ക് വേറാക്കാം. അപ്പോഴുള്ളതുകൂടും അഭിലൂഹം അഭിവുദ്ധം തന്നെ”.

കാന്താ—“തൊൻ യൗഹ അരന്പശിച്ചിട്ടും പെരുന്നായകരജ്ഞൈ അതിൽ മൂർ പേരുതാമ്പരനകൾവിച്ചു” കാം അരിവാൻ സാധിക്കാത്തതു് അഭ്രംഭം താംതന്നെ. വാഴവരക്കുലംമുട്ടുവെ ഇഷ്ടരന ഒരു കുടംബം അഭിവിക്കുന്നായിരുന്നവെന്നു് എന്നിക്കു കിട്ടിയ ചില എഴുത്തു കളിൽ കാണാം. എന്നാൽ അതു് അന്ത്യാനിന്നുംപോലീടു് കുറക്കാലമായി. അപ്പുംതു ഒരു കുടംബജാതന്മാരായി അതുവരക്കില്ലോ ഉജഗംകിൽ അവ കുടംബജിവിതം നിറുത്തുമാറു്”

സ്വന്തി—“നാഞ്ചി രാജാവാനിയിലേക്കു നിശ്ചാരം എപ്പോഴും ക്ഷണിച്ചിട്ടിട്ടോ?”

കാന്താ—“ഉചിവില്ലാതെ എപ്പോഴും ക്ഷണിച്ചിട്ടിട്ടോ?”

സ്വന്തി—“അതുകുണ്ടാം. രാജാവിന്റെ അപവാദാരാധിന്ദന തിരുത്തികളുടെ കുമ കളിത്തുടിയുംപിന്നെ എരണ്ടം ശ്രൂപാർക്കംകുറം എപ്പോഴും കുറച്ചിവയയുണ്ടാക്കാണോ”. താതുകിൽ രാജാവശ്രൂപനാനാടക്കം തുടിയുണ്ടാക്കം ഇട്ടു് പഞ്ചിയറ വിചാരിപ്പുകാണും അഞ്ചെന്ന പഠ അക്കാദ്മിയു്”

ബാലാ—“ഉംഗി”

മന്മ—“ഇതിൽ വല്ല ക്ഷണികളും, അന്തകൾവിച്ചിട്ടില്ലെങ്കിൽ കൊള്ളാം.”

സ്വന്തി—“ചുണ്ണാതിക്കിക്കു! നമ്മുടെ ഗ്രംഡലോചനക്കുഞ്ചുവെണ്ണ എജപിന്നെന്നും” അതു് അസംശയമാണോ.

മന്മ—“അംഗാഖുമാരു് മന്ത്രിയുപുകാരക്കയും. കുന്നുംപിന്നെന്നും, എദ്ദേഹക്കളുടെ ശ്രൂതനിൽ നമ്മുടെ ആരാലോചനയിൽ ചേരാതെവയെയി ഇന്നു ആരാലേക്കിലുമുണ്ടോ? അതിനാൽ രാജാവു് ഇക്കാൽത്തുവെന്നും ലേശേരമകുലും അറിഞ്ഞതുവെന്നും വരയേതോ? വാഴവും ആളുകൾക്കും ധനിച്ചിട്ടും ഇല്ലെന്നും അഞ്ചുക്കു വിശദമാക്കിതയ്ക്കിട്ടുന്നതുണ്ടോ?”

കാന്താ—“പിഡാച്ചുവിച്ചുകളുടെ കണ്ണിലും അഞ്ചുവി തന്നെലും സംഭവിച്ചെള്ളുണ്ടോ” അഥവാ പിഡാച്ചുവിക്കുന്നതു്. എന്നും നമ്മുടെ കുദ്രംഭം മലം സംഭവിക്കുന്നും അവനും ഏറ്റവും അടുത്താരിക്കുന്നവുണ്ടോ എരണ്ടം അഭിപ്രായം. നമ്മുടെ ഗ്രംഡലോചനക്കും വെളിച്ചുപുറംനിടക്കാട്ടക്കണ്ണതു്.”

ബാലാ—“നിശ്ചാരം ചാരണത്തു ശൈലീണു് ദ്രോഹി! ഇപ്പോൾ എപ്പോഴും സന്നദ്ധമായിരിക്കുന്നു. കാഞ്ഞുമെപ്പോൾ വേം പഠിജീനാരു നില്ലുതു്.”

പ്രഞ്ചം—“എന്നും അഭ്യർത്ഥിച്ചുവരുന്ന മഹാത്മ വേഗംബി കൊന്ന അതുപുതാരാധ ജനങ്ങൾ ഇരാജതാന കൂർമ്മല്ലും തുടക്ക നാപകഷ്ടം വഴിശര സ്വന്താഫിക്കം. താമസിച്ചാൽ രാജാവിശൻറെ നേരെ അവക്ഷിപ്പിച്ചിട്ടുണ്ട് ദപ്തം കണ്ണൂർ ശമിച്ചുള്ളം; പിന്നെ അവ വരച്ചുവരുന്നു ഉപകാരമാന്ത്യംഭാക്കം വാസ്തു.

കാന്താ—“എന്നും നാമകിശാസ്ത്രം, ഉടൻ സീച്ചുപ്പട്ടം തുടക്കം നേരെ. എല്ലാ നാമകളുടെനാമ ബഹുഭ്രാം. രാജാവിനെ ഏറ്റെന്ന എല്ലാം തുടക്കം. എന്നും കരാരി അവക്കണ്ഠം നോമുത്തു തരബ്രഹ്മാനാം”. കൂദ്ധം എല്ലാം വരുത്താവുവകിലും അവസ്ഥാനിശ്വാസം, ഗണ്ഡിവും തീച്ചുത നേരെ. നീകിൽ രാജുക്കായ്ക്കുന്നു അഭ്യർത്ഥിക്കിലും കൃഷ്ണാശിലാക്കം നാമക്ക് രാജം പെടും. ആവലുക്കിൽ നേരും സമാധാനംതുടക്കം പരബ്രഹ്മത്തെ കുഞ്ഞുമുഖം.”

പ്രഞ്ചം—“ഒരു രാജാവിശൻറെ വിജയനിനു നേരും ശ്രദ്ധയും, കിക്കളാധിച്ചവശം പോകാൻ”

സ്വപ്നാമി—“ഒരു സ്വന്താധിപതാഭാവയ്ക്കും പ്രഭും ജീവിച്ചിട്ടുണ്ട്.”

വൈദ്യ—“ശബ്ദം ശബ്ദം കൃഷ്ണരാജം”

മന്മ—“ഒരു തുംബാം. നാനാവിശാസതു് ഒരു വാസ്തവികമായ രംഗം സംശയിക്കുവേണ്ടിയോ?”

വൈദ്യ—“നാജോം ഒരു മഹാ വിശ്വാസി ആണെന്ന്; നാജോം വാജാ, നിജപ്പാട്ടും മറ്റൊരിൽ ആമാസിച്ചു, നിവാസിച്ചുവരുന്ന രജ്ജാചുക്കാരിങ്കൾ എന്നാൽ തെങ്ങളിൽ മറ്റും മറ്റും മനസ്സിൽ നിജപ്പാടം മുടഞ്ചിലും തുംബാം അഭ്യർത്ഥിയും വികാസിച്ചു. ഒരു കൂദ്ധം വൈദ്യം, താമിച്ചു കിട്ടുകയില്ല. നിശ്ചയംതാനും.”

മന്മ—“എന്നും തൊറിലുംകുണ്ടാം, ബുദ്ധാം! എന്നും ഒരു ദാഡി ചെയ്യുന്നതുക്കാണും പരിശോധിക്കുമ്പോൾ നിജപ്പാടുകുലും മുഖാഭ്യേജിയും യാളും. നാമുഖാഭ്യേജി ദപ്തംപ്രഖ്യാം, ഒപ്പു ദാഡിക്കും നിജപ്പാടുകുലും തെങ്ങാം ചെയ്യുന്നുണ്ടോ. എന്നാലും പുതിയപ്പാടും നാജോം ആരംഭിച്ചുവരുന്നതുവാലും തോൻം.

സ്വപ്നാമി—“ഡേബണ്ട, നമ്മുടെ പ്രതീക്ഷപൂർവ്വം താനും എല്ലാ അവസ്ഥാനിച്ചില്ലെന്നും വിശദിക്കാം. രാജാവിശൻറെ കുമാരിന്തുകൾ പീണ്ട ജനങ്ങൾ എന്നെന്നും ഡേബണ്ടക്കിൽ തകരുതുകൂടും തുംബാം. നേരും കുമാരിക്കുടാം മാറ്റുകയാണും,,,

മന്മ—“ഉത്തരാം!”

സ്വപ്നാമി—“ഉത്തരാം! മന്മാൻ തെങ്ങാളും മുത്താം ഉപദ്രവിക്കുന്നതു്. കാണ്ടാരജാക്കണ്ഠം അഭ്യർത്ഥിക്കും വൈക്കം ശാരിഷംഞ്ചം. നെമ്മുടക്കും വിശ്വപ്പിനു മൊരും കുമാരി പരംഭരണക്കാം തുംബാംതുനിൽ വന്നുവെങ്കാനിനും മട്ടം

കെട്ടണം. അവിടെ വരച്ച അനുയാധാരങ്ങൾക്കു കൊടുക്കണം. മണി പറ്റുമ്പോൾ അടിക്കണ്ണമും കാഞ്ഞാഡണം നോടകൾ ലു വിട്ടുപോയി വെടിമേരുന്നുവും പിടിച്ചുടക്കണം. അവിടെന്തെന്ന നായകനായ സാലവുമുള്ള ഓമ്യദ പാർപ്പത്തിൽ ചേന്ന് ആളിബാൻ. അയൽ വേഗം വാതിൽ തുറന്നുന്നും”.

ബാലാ—“നാവികന്മെനായ അനുസ്രൂഷായിൽ കൂടുമണിയുടെ ഒപ്പും ഒരു ക്ഷയമും, തണ്ഠറ ആളുക്കളുടെ ക്രമി നാമോടു ചേരും.”

പാരേ—“നമ്മകൾ ധിജയ മുഖ്യാക്കന്തു നിശ്ചയമാണോ?”

കുഞ്ഞാ—“അക്കുംഭം കൂഴിയുന്നിട്ടുള്ളൂടുതുടങ്ങുന്ന ഇടയിലും ഉടൻതാം. ഓമ്യദ എതിരാളികൾ, അവരുടെ മിത്രങ്ങളാണോ, ചതുരങ്ങളാണോ എന്ന് തിരിച്ചറിയാനിടക്കുകയും. ഇതിലെ നായകനും സ്ത്രീരാജാനും, ഉത്തരവും എന്നു കണ്ണം നമ്യദ വിശ്വസ്യുമാർ മഹത്തേ അനിത്യമിക്കലാവു്”

പാരേ—“നമ്യദ കാൽപ്പം സാധിക്കാനുള്ള സ്ഥായം ഇതു അടിസ്ഥാക്കിഞ്ഞിക്കുന്നല്ലോഎന്ന് തൊൻ വളുമെ സന്ദേശാധിക്കണാം.”

ബാലാ—പാരേ! ഓമ്യദ ഭാഗക്കാരെ തുകിച്ചുരിഞ്ഞു വെള്ളാനാം അഞ്ചേ ഏങ്കോ എല്ലുവായക്കം കൊടുത്തുകഴിഞ്ഞുവോ?”

പാരേയോ—“അനിത്യക്കുംതുകുട്ടിക്കുറളിയുമായി?”

കുഞ്ഞാ—“എന്നും ഇന്നി അനിത്യക്കുറിച്ചു് കണ്ണം പറഞ്ഞിട്ടു കാൽത്തമില്ലെല്ലാ. സ്ഥാപിതനംാരുണ്ടോ! നിജേള്ളടവ് ചാംകങ്ങൾക്കു നിരയ്ക്കുവാൻ! ഓമ്യദ കാൽപ്പം പുന്നീമയേ സാധ്യക്കണ്ണാതുവരും ഇന്നി നാം ദൈമിച്ചു കൂടുകയില്ലായിക്കും.”

ഒമ്മ—“എന്നും അനുയാലും ഇക്കാൽത്തക്കറിച്ചു സംശയം മാറ്റിന്നാക്കുടിആരുംവിക്കണ്ണാക്കുണ്ടാണോ എന്നും അഭിപ്രായം”

കുഞ്ഞാ—“ഒരുലോഹമുള്ളു് ഒരുദ്ദന്നതിൽ അനുലോഹമുള്ളും കുന്നതിനാം അവകാശമേഘയുള്ളു് നിരുദ്ധയും അവിവേകരംമാണോ ഇന്നിനാം ദയാളിക്കുണ്ടാണോ കൂടുതൽനിന്നുന്നാണുക്കയും, വണ്ണശോജനയും ലേ രജുളാണോ കീഴുക്കേണ്ട മറ്റൊരും, രാജവദം ഉജയും അനുരാജാനും തുടർന്നു നിബന്ധന ഇല്ലാതാകയും ചെയ്യുകഴിഞ്ഞാൽ പിന്നോ ഓമ്യദക്കാ മും എടക്കാൻ ഇം കൂപ്പുങ്ങൾക്കു എത്തുന്നും നജ്ഞിക്കുണ്ടോള്ളേക്കണ്ണ കണ്ണാറിയുന്നതിനും അലോഹമുചന്ന നാജാവുതന്നും സംശയം തന്നും തമിക്കുണ്ടും തമിക്കുണ്ണതിനും സാജാവുതന്നും സംശയം തന്നും തമിക്കുണ്ണതിനും ചിത്രവും പുന്നീമയേ വിചാരിക്കുവേം എന്നിക്കു തന്നി തയ്യാറാക്കുണ്ടാണോ”.

പറു—“പു ഭത്തമൻ മരിച്ചുതുപോലെത്വന്നു-എന്നാർന്നാഛെ
കൊട്ടുമത്തിലേക്കു പോകുന്നതിനു മുഖ്യ നമുക്ക് ശാളിലൂന്നമാവി ഒന്നു
സമേഖനമുണ്ടായാൽ കൊള്ളുമെന്നു എനിക്കു തോന്നുണ്ടോ”

കാന്താ—“അക്കാത്രും അഞ്ചേ എൻപ്പീച്ചിക്കുന്നോ.”

പഴു—“നാലുപ്പത്തു മൺഡ്രൂട്ടുകൾ കഴിഞ്ഞാൽ മതിയ
പ്പേബ. പിന്നു നമ്മുടെ ഉത്സാഹം എന്നായിരിക്കും? നാം ചിത്രം
നബിച്ചുകൊണ്ട് ഇപ്പോൾ പിരിയുന്നു. ഒണ്ട രാത്രി കഴിഞ്ഞു നാം
രമുഖ ത്രൗംഭങ്ങേന്നും സ്വാക്ഷരം നമുക്കു സംഗ്രഹി ലഭിക്കുമോ?
എന്നെങ്കിലും വരുട്ട്. അതിൽ കാത്രുമില്ല”.

പാതത്താൻവതാമല്ലുായം

തീരുമാനപരിവന്നം.

പിറുദ്ദീവ്.സം ഈവിലെ റണ്ണംഡാജുമല്ലും രാഖര ശാന്നി
ഡായിത്തനു ഇരുന്നിരുന്നു. അണ്ണാധേരണാമായി രാഖും അഭിടു
നടക്കാൻ പോകുന്നുവെന്ന് ആക്കും, തോന്നായിരുന്നില്ല. എന്നാൽ
ആ രാജും ഉണ്ടായതിൽ പിന്നു മുത്തു ഉഡാനമായ കൈ തിവഞ്ഞാൻ
വിടു ഉണ്ടായിട്ടില്ല.

കെട്ടാവന്തിലെ പരിജനങ്ങളെല്ലാം അതിരാവിലേതനു ഉണ്ടാം
കൂത്തും തന്നെ ഉണ്ടായിരുന്നു. അക്കുമനും നാജാവു ഫു
മമാക്കിരുന്നും ജാലകമാർഗ്ഗത്തിൽ കുട്ടി ശാന്തനും ചാന്തിംഗത്തു ഫു
ഞ്ചേരിച്ചു ഇടന്നതനു താൻ അനുക്രക്കണ്ടുംഡം നിത്രുടാതെയും
ഈതി ദശവൻ കഴിച്ചുകൂട്ടിയ പത്രക്കത്തെ വെടിഞ്ഞുകൊണ്ടു. ചവയ
കുമാല ഉടക്കുന്നിരും ആ നാമയം ദശവൻ പുള്ളിത്തുപുള്ളി
ക്കണ്ണതനു കഴിച്ചുകൂട്ടി; ഇപ്പോൾ അവർം ആ സ്ത്രീതിന്നിനാം
വിരുമിച്ചില്ല. ഒരും ഡിഡ്യുജന്റേന്നാട്ടുകു അവരാശമായ ദ്രൌ
ഥം കമലയുടെ മന്ദ്രാഘാടത്തുണ്ടിച്ചു. അവർം ചവയകമാലയെ
ഉത്തരിപ്പിച്ചുണ്ടുമാറി ദ്രൌമിച്ചു; ശാന്താഗവ്യദയായ ആ വൂലി
കയുടെ ഭാവിനുവും മൃഥവൻ ആ കൈ തിരാന്നതെ ആക്രൂഢിച്ചുണ്ടി
കൊണ്ടുതന്നും അവർക്കു മോഡുണ്ടായിരുന്നു. കുറേറേമുഖത്തുക്കു
ചവയകമാല അസ്ഥാനമായ ഉത്സാഹത്താട്ടുകുംഡിയിരുന്നു. അവർം
ഒരുണ്ടുന്നപ്പറത്തെ വിനി.യും ധേണിപ്പിച്ചു പാടി. അസ്ഥാനമത്തെന്നു
ടു ഗൈമുവത്തെന്നാട്ടു കുടിയിവിക്കുന്നതിനുകുലവെയു കഴിയാക്കി. എന്നാം
അംഗീഡുമാറ്റി ആയപ്പേംശേഷം ശാര ഭൂടെ ദേയ്യും ശാവശ്ശേ മുപ്പക്കു

கூண்டுக்கலி. அவர்ப்பிள்ளை தான் விழ்வதுவது² என்ற கால் எங்கோடு குமிஜேஞ்சோ காலினி நடந்து. காலேஷனிக்குடும் கலீயுங்காலாங்காவது கெட்டுப்பாக கர்மாக்காலாயு, அயிகங் குப்பாக்கூடு குடியூ, தாயில் ஆயு அயிக காலதாலாஸ் குடுவதை ஸங்கிள்காரிக்கிறா காற்று என கூற்று எனவாக விரைவு.

வாணைமைஜு ராபிலை பூபா நாபு ஜெநால்லூா கெட்டுக்காரன்தைய் வாண கிரங்கது. அந்த பழக்க வெள்ளாக்குடுக்கி கூக்கிலும் வழக்கை எந்து மிதிக்கு கண்ணப்பாலும் ஸதிசிபியூ. எஜாவு தான்கு சிரங்கால்கூ பூதுவை நாட்கலையுமின் பூக்கிள் க்கிள்காக்காயி சேஷிப்பிக்கெப்புக்கிள் கூ ஸம்சுத்தைக்கீ எது நாக்கிக்காத்தீர்க்குப்பயைாடு எது வழா பூக்கு. வாணைமைஜு ராபு கூதுக்கத்து, அவத்தை ஏற்றும்மான்து குபா கோட்டுக்கி பூக்கிலும் ஆயிகை ஹைகார்தாம.

வயு கமால, தான்கு குசுக்குத் தாயும் மாலக்கூயூா எவுக்கு ஸப்புாயா எம்கூரியூ, “குருவாக்கு கேவி ஹா” எடுப்பா குடுக்கவயி பூதுவஸங்கிக்காத்தீர் எந்து மிக்கதை!” எடுக்குத்தொப்பாவாயு கேங்குடுக்கி பூத்தியூ.

இவுவித்தை சிவாஸுதைக்கு தாக்க பீஷ்டுதமைக்கிலும்து எங்கினி வேஶங்குத் தான் எமதியூப்பாக்கயூ, பீஷ்டுதமைக்கு தான் கலிக்கூ காவி அவுக்கார் ஜீ. வாங்குடுக்கி லக்குமுக்காதை கூ காக்காஸ்தூர் பெயூக்கூப்பாவதூ, எது முதிலைக்கூ வயு கமால குதவைக்காப்பால் விழுவிச கூக்கு காட்டுக்குக்கி பூத்தியூ. பீஷ்டுதமைக்கு குதுப்பா வு கூலியு.

அவுக்கை குடுக்கிலை கால்கெல்லூர் உஸ்மாய்க்குடுக்குட்டு. ஸு அங்காங்கை தூக்கி கார்க்கா. அப்பு எம்கூலப்பாது ரெஜகாயு கூ கூக்கிலும் ஸ்தாங்கிக்கூப்பும் ரங்குக்காது கூக்கு ஸபங்குப்பாக்கக்கூது வயுக்குத்தை, வெயூது, வெயூ. ஸபாமியாக்கு காக்காத காஸு, குடுக்கு கூக்கு கூக்கு அந்தக்கை காக்காம் ஸபங்குப்புதுக்காவிக்கு. பீ கோல்கு, கும்மகு, முதாங்கைப்பு மதாங்கிக்கும்பு அராம கார்க்கைய் கூ க்காங்கைப்பாக்கு எது ஸல்லுக்குத்தைக்கூது கூக்கு வயு கூத்திப்பாக்கு எது ஸல்லுக்குத்தைக்கூது விழுவிக்குக்கை.

எந்தாலும் மூவுட்டாமாயு, கெட்டுக்காரராக்குடுக்கியூ, ஹைகார்க்கு எது. ஸம்பிப்புறுக்கு கூக்குல்லை லூலாங்கூர் எதுவும் உழுதையு கெரிக்கைராயி. கெட்டுக்காரரினிலைர் வாஸது கூப்பும் கூர்க்கைர் வயு தாயு எந்தா குதுபாலு கோக்கு. கெட்டுக்கு கோக்காக்கு கூர்க்கையு மாரி வெங்கியைக் குடுக்கு.

மனி கூல்கியூ. சுவைமூலங்குதை, குபோலுக்கும், (அது கூ ஸபங்குமுக்காம் கோக்கா பக்கு,) பூக்குப்பிக்கு விழு

രുത്ര. ഒജാവു്, തന്റെ പഴ്ചിയർവ്വിചാമിപ്പുകാരങ്ങാടു് എൻ്റെ ദഹന്നും പറഞ്ഞു. എത്തേരും നിമിഷങ്ങൾം കഴിഞ്ഞെപ്പോരിം അരുളു ധാരാന്നികളായ ഭദ്രാക്ഷര കാണ്ടപെരുമ്പറും നാടകക്കാലയുടെ വം തിലുകരംക്കു് സമീപിച്ചുവരുന്നതായി തോന്തകയും, അവരുടെ ശ്രദ്ധ ധാരാളിയും നിന്മധനാകനാ ഉദാന്നാഡണം ശ്രദ്ധം കേരംശാരാജും ചെയ്യു.

ചേട്ടുന്നു് എല്ലാവരും നിശ്ചയുതവയ സ്വീകരിച്ചു. ചെറുപ്പു കണ്ണബല്ലിം തണ്ണേഴ്ചുടെ പ്രിയജനങ്ങളുടേങ്കിട്ടു ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്ന സ്ഥിരപഠം ചെയ്തുന്നതാവ നിരതി. രജുംബരുംനേരും മാനസം ശ്രദ്ധാം റം ആരാറുത്തക്കിട്ടു ചെയ്യുകൊണ്ടിരുന്ന ചാലപ്പുത്തിബാജാറിം നിരു നീതി മെന്നുതോടു് ഉംക്കണ്ണുംഡാക്കുടി അന്നോന്നുംനോക്കി.

രാജാവു സാരാധാന ശത്രിയായി നാടകക്കാലയുടെ മല്ലപ്പരംഗം തുരു വന്നനിന്നു. എല്ലാനേതുക്കളിം അഭ്രവഹനികൾ പ്രതിജ്ഞിതങ്ങൾ ഇംഗി. രാജാലോധികളുടെ എപ്പറയം രേഖനയേടുക്കുടിശ്ശൈക്കി.

ടുക്കം അഭ്രമം ടുട്ടതു.—“എവർ എല്ലാവിന്നും! ഇല്ല ആസ്പാധാരണാജ്ഞാലും മുന്നക്കയുംകളുടേങ്കിട്ടു നാഞ്ഞും വിസ്താരം കുണ്ടാം. ദിശ സമേഖാനതിൽ ഉണ്ടാകന്ന ഉദാന്നാഡാക്കാനാ എം അവ അടുപ്പുണ്ടുക്കാനില്ല. എവർ വിശ്വസ്ഥാജീ, ശ്രദ്ധിലും ചന്ദ്രാജാക്കാരമായിരുന്ന ലോകവിന്ന്, ഭാഗവത്, മാനാഭികൾ മുതൽപ്പേരെയും എവർ അതിമിച്ചരിയിരുന്ന മനോദൃഢിക്കാരൻ അജ കിംഗ്രാന്തും വധിച്ചുകൂടിയെ എന്ന ഘാതകക്കാൾ അഭിപ്രാവാനാ നിജേക്കിട്ടുവാനം രേഖത്തിലായികം അറിയുമ്പോൾ. എന്ന ചട്ടമാന്ത്രികയും ചന്ദ്രാജാത്രം എല്ലാ നല്ല ആഴ്ചകളാം ഭയപ്പെട്ടുകയുംവിശ്വാസ്യും ചെയ്യുന്നുണ്ടു്. അവരും വാദ്യമായിട്ടു പരിപ്പൂശഭാവിട്ടു ദാരശാ സംഭവന്നായില്ല. അരു തന്റെ ഭൂഷണം സ്വർണ്ണം പുതിക്കാം ചെയ്യുന്ന തിനു രജുംബരവാഹികരംക്കു് ഇതു പരമ കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. കൗമണിക്കുടുംബക്കാരിയും കഴിഞ്ഞിട്ടില്ല. മുഖ്യ കരാറാം കുഞ്ഞിട്ടില്ല. ഏതു അഭ്രതന്നും ഇതു നാടകക്കാലയുംഡി മുമ്പിൽ ആനന്ദവിക്കപ്പെട്ടും.”

എല്ലുവാനും (അതുപേരുംഡാക്കുടി) “അഭിപ്രാവാനോ? അതു എന്ന തക്കം അഭിപ്രാവാനോ?,”

സപ്പമി—“അബവന്റെ സമ്മതങ്ങാട്ടക്രമിക്കാണോ?,,

രജു—“ഓല്ല. അവബന്റെ സമ്മതങ്ങാട്ടക്രമിക്കപ്പെട്ടു. പെരും സംക്ഷാരങ്ങളുംനീനും ഇവിടെ വന്ന താമസിക്കന്ന പേരിൽത്തമൻ എ സംഭവങ്ങളും ഇതു രജുംബരിനു് എ മഞ്ചാപകാരം ചെയ്യുമെന്ന നിശ്ചിതപ്പെട്ടിട്ടുണ്ടു്”

രൈ മല്ലരി—“എ വാദാനും സംബന്ധിക്കുന്നതിനു ഒരു പ്രധാന സമാം. പേരിൽത്തമൻ തന്റെ വാദാനും നിവേദിക്കുമുണ്ടു് എന്നു് എന്നിക്കേ വളരെ സംശയമാണു്.

മരിയാരം—“എന്നാൽ അതു സാധിക്കുവാൻകും അല്ല
ഈ രാജ്യങ്ങളുടെ ചെയ്യുന്ന ഉപകാരം ഒരും നിന്മാക്കാൻകും ക്ഷമയില്ല..”

മുന്നാമുഖത്താരം—“നാമമല്ലാവരും അഭ്യർത്ഥനയിൽ കടപ്പെട്ടി
തിക്കന്നതാക്കണ. എഴുന്നൂൽപ്പുതൃപ്പകാരമാണോ നാം അഭ്യർത്ഥനയിൽ
ചെയ്യേണ്ടതെന്ന് എന്തിക്കാണുക്കുട്ടാം.”

രാജാ—“അശ്വതാഞ്ചില്ലവിള്ളുകൊള്ളാം. താൻ, അംഗാംശംസാ
ധിക്കാരാവാക്കി എഴുന്നീരുന്നും അന്തിമാണും എതിരുടെ മന്ത്രിക്കുടുംബം
അംഗാരം പ്രതിഫലമായി ആവാദപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. ചവുകമാലയെ
തൊന്ത്രാധിക്കാരി വിവാഹം ചെയ്യുകൊടുക്കാം.”

എല്ലാവരും നിറുത്തുമ്പോൾ അംഗീകാരം നോക്കി. വിലാസമുദ്ധ
ഭാര്യാം സംഗ്രഹിപ്പിക്കുന്നും ഒരു വിലാസമുദ്ധരും അനുഭാവ വിന്നുവാം അഭ്യർത്ഥിപ്പിച്ചു.

ബലരാ—(പത്രംകൊണ്ട്) “പാശാ! മുനിക്കും അവസ്ഥാനും എങ്ങനെ
യാശിക്കും?”

മഹം—“ഈ അറിവു് ഒരു കമ്പിനജ്ഞാനംപോലെ എന്ന വിജി
ഷ്ഠിക്കുണ്ട്.”

പാശാ—(നിങ്ങളാവത്തോടുകൂടി ചിരിച്ചുംകൊണ്ട്) “അഭ്യർത്ഥന
ാം തന്നെത്താലും പിടിക്കുന്നുണ്ടോ എന്തു മുട്ടുകൊണ്ടു്!”

കാരാരാ—“മഹാജനങ്ങളേ! നാഞ്ചാരക്കിലും മുഖാഭിപ്പിനുണ്ടെന്ന
അഭിമുഖമായിക്കണ്ടിട്ടുണ്ടോ?”

വുഡൻറുള്ളക്കരം—“ബാബു! തെങ്ങൾ ഒരിക്കലും കണ്ണിട്ടില്ല.”

കുമാരം—“അവൻ ഒരു പിശാചാരാം. അവൻറീതെ അ
തീക്കിഞ്ഞാണെന്നും ആത്രവിക്കാരത്തുമുണ്ടും സമാം മാത്രമേ പ്രത്യക്ഷി
പ്പെടും.”

ചവുകമാല—“തൊൻ ഒരിക്കൽ അവരെ കണ്ണിട്ടിണ്ടോ. അതു ഒരു കൂ
ക്കണ്ണനു തെന്നും മുനി ഒരിക്കലും മരക്കാണില്ല.”

രാജാ—“ഞ്ഞാം അവൻ തമിലുണ്ണായ കുടിക്കണ്ടു തേക്കാണില്ല
എല്ലാവക്കിടം അറിയുമ്പോളും.”

മഹം—“തൊൻ മുഖഭ്യൂഖനക്കാണില്ല പ്രലക്ഷപകളും കേട്ടിട്ടിണ്ടോ. അവൻ മരാരാനിന്നനും വിന്നുവാജനക്കമഞ്ഞു. അവൻ ഒരു കു
ക്കണ്ണനുണ്ടോ അവതാരമാണോന്നും എന്ന വിശ്വാസിക്കുന്നതു്. അ
വരെ മുഖിട്ട നമ്മുടെ മുട്ടയിൽ ഒരുണ്ടുംനാനുവാദിക്കുന്നതു് അ
തു മുട്ടക്കമായിനിക്കുന്നുണ്ടോ എഴുന്നീരുന്ന അഭ്യർത്ഥിയം. അവൻ
മുവിടു വച്ചുതന്നു നമ്മുടെ കാഴ്ചയുമെന്തും പോസ്റ്റിട്ടു
കൊല്ലുന്ന കഴിയും”,

ಬ್ರೂಹಿಕರು— ಅಂತಹವ್ಯಾ? ಎಗ್ರಾಂಡ್ ಹುಂಡ್ರಾರು! ಎಗ್ರಾಂಡ್? ನಂತರ ರೂಪ
ಸಂಭಾಕ್ತಿಪ್ರಾಕಾಲ್ಯಾಜಣಣಾ?

ಹಾಗೂ— “ಪೆಂಫ್ಲಿತಮಾನ್ ಇವರಿಗೆ ಇಹಿಕಿಂಚಿ, ಅಂತಹ ಅವರ
ನೇ ಪೆಂಫ್ಲಿತಮಾನ್ ಇಹಿಕಿಂಚಿ ಎಗ್ರಾಂಡ್ ನಾಶ ಪ್ರಾಖಾಂಕಾಂತಿ ಅಂತ
ಉಂಟಾಗಿದ್ದು”, ಪೆಂಫ್ಲಿತಮಾನ್ ಕಾಂತ್ಯಂ ಸಾಯಿಕಾವರೆ ವಣಿಕವಾಗಿ
ನಾ ತೊಂಳೆ ಎದ್ದರು ಪಾತ್ರಾಂ ದೇವಣಾಮಣಿಲ್ಲಂ ಕೆಡ್ಡಾಂ.”

ಹಾಗೂ— “ಮಾತಾಜಣಾಂಬಳಿ! ಹುಪ್ಪಣಿತವರಿಗೆ ನಿಷಾರ್ಥ ಸಾಹಸಿ
ಕಿಂಳಣಿಲ್ಲಾ. ವಿಭರ್ಲಿಲ್ಲಾ! ಹುತ್ತಾ ಎಗ್ರಾಂಡ್ ಏಕ; ಶ್ರುತಿಂ ವರ್ಣಾಂ.

ಮಗ್ನಿ— “ಅಂಜಣಾತವಣಾ.”

ಹಾಗೂ— (ವಿಶಿಷ್ಟಬಹಾಣಿ) “ನಿಷಾರ್ಥಕ ಪಾತ್ರಾಂತರಿಗೆ ದೇವಣಿ
ಎತ್ತಾ ಯಾವಣಂ. ಅಂತ್ಯ ಎಗ್ರಾಂಡ್ ಮಕ್ಕಿಲ್ಲಿಲಯಿಂ ಅಂತಹೋಪಾಲವರಣಾ
ತೊಂಳೆ ವಿಚಾರಿಕಾಂ. ಪೆಂಫ್ಲಿತಮಾನ್ ಈ ಸಮರ್ಪಿಂತವಣಾ. ಸಂಧಾನ
ಮಿಲ್ಲ ಎಗ್ರಾಂಡ್ ತಾಣಾಂ ಕರೆಕ್ರಾಂತಿ ಸ್ವಾಂಖಿಕಣಾತಿಗೆ ತೊಂಳುವ
ಭೇಷಿಕಣಾ! ಎಗ್ರಾಂಡ್ ಅಂತಿಲ್ಲಾಗಂ ಪಾಜಾಲಾಂತಿ, ಅಂದಿಂತಾನ
ನಂ ಅರ್ಥಾಂತರಿಗೆ ಉದಣೆ ಮಾನ್ಯಲಿಂಗಾಂ.”

ಸಪಾರಿ— “ಪೆಂಫ್ಲಿತಮಾನ್ ಕ್ರಿತ ನಾಂತರ ಪೋಲಿಸ್ ಕಾಳಾಕ್ರಿ
ವಿ ಕಿಲ್ಲಿವ್ಯಾಪ್ತಿಕ್ರಿಯಾಣ್?”

ರಾಜು— “ಅಂತಹಿಲ್ಲ. ಅಂತಹಾಂ ತನಿಷ್ಯೆತ್ತಾನ್ತಿ. ಅಂತಹಾಂ ಅರ್ಥ ಅಂತಹ
ತಹಣಾ ಅಂಜಣಾಪಾಶಿಷ್ಟಪೋಷಾಂತಿ” ಹುಪ್ಪಾರ್ಮಾತ್ಮಿಕಿಂಣ, ಹುಡ್ಪತ್ತಾಂ
ಮನಿಕ್ರಿಂದಂ ಅರ್ಥಾರಾಯಿ.”

ಈ ಮಗ್ನಿ— “ಅಂತಿಲ್ಲಾಂಜಣಾಟ ತಿಂಕ್ಣಾಂ ವಣಾಂಂಜ್ಯಾತ್ತಾಂ” ಈ
ಯಂ ಮಾತ್ರಾದೆ ಉತ್ತಿ ಅನ್ನ ಅನ್ನಂ ಪೆಂಫ್ಲಿತಮಾನಾಣಾಂ, ಅಂತಿಗೆ ತೊ
ಂಳೆ ಪಾತ್ರಾಂ ವಯ್ಯಾ. ತೊಂಳೆಯುಮಾಯಿ ಅಂತೆಂದರಿಗೆ ಕಾಳಿಕಣಾಂ
ತವಣಾ ಈ ತಿಂಪಾನಿಲ್ಲಿಯಿಂ ಮರಿಂಡಾರಿಂಪಾಸಂ ಅಂತಿಮಂ ಭೇಷಿಕಿತ್ತ
ತಿಂತಿ ಪ್ರಾಖಾಂತಾಯ ಈ ಪ್ರಾಖಾಂತಾಯಿತಿಂ ಇಮಾರ್ತಿ ಎಗ್ರಾಂಡ್ ಎಗ್ರಾಂಡ್
ಡೊಣಿ.

ಮರಿಂಡಾರಿಂತಿ— “ತೊಂಳೆ ನಿಷಾರ್ಥಕ ಅಂತಿಲ್ಲಾಂತಾಂ ತೊಂಳೆ
ಹಿಕಣಾ. ಪೆಂಫ್ಲಿತಮಾನ್ ಕಾಳಿಕಿಲ್ಲಾರ್ ಎಗ್ರಾಂಡ್ ಇಂದಿಂಣಾವಿಕಾಂ
ಮರಿಂಡಾರಿಂತಿ ಅಂತಿಲ್ಲಾರ್ ಎಗ್ರಾಂಡ್ ಇಂತಿಲ್ಲಾರ್.

ಹಾಗೂ— “ಅಂತಿಲ್ಲಾಂ ಪ್ರತಿತ್ಯಾ ಮತ್ತಾರ್ ಪ್ರತಿತ್ಯಾಕುರಾಪಾಕಣಿ ಅಂ
ವರಣ ಪಿಟಿವ್ಯಾಬಹಾಣಿ ವರಿಕಾಂತಾಣಿಯಿಂ ತೊಂಳೆ ಶ್ರುತಿಂ ವರುಹಾಂ
ತಾಂ” ಅಂತಿಲ್ಲಾರಿತ ಮಗ್ನಿ. “ಪಿಟಿವ್ಯಾಲ್ಯಾಕಿತಿ ತೊಂಳೆ ತಾಂತಾಂತಾಣಿ ಯ
ರಾಂಪಾಂ”.

ಸಪಾರಿ— (ವಿಜಯಾಲ್ಯಾತಹಕಮಾಯ ವಿರಿಂಡಾರ್ತಿಕಿ ಹಣತಾಂಗಾಂ) “ನಿಷಾರ್ಥಕಿಂಚಿ ಅಂತಹಿಂ ವರ್ಣಾಂ ಕಿರ್ತಿಯಾತಿಯಿಂ ಎಗ್ರಾಂಡ್ ಸಂಭಾಣಾಯ
ಇಂದಿ”.

കാൻ-—“അവിടുന്ന് അങ്ങനെ ടിന്റലംഡം ചെയ്യുന്നതു കൊണ്ട് അതു ലഭിക്കുവെന്നുള്ളതിനു സാദ്യമില്ല”.

മർ-—“എന്നിക്കേ സുഖാധികാരിത്തുക്കൾ; കൊള്ളം. ഈതിനേക്കാൾ അവണ്ണേം കാണാത്ത്.”

ഈ അവിഭാക്ഷണ്യ വാഗ്മാനത്തിൽ പുഞ്ചത്തിന്മാൻ പ്രശ്ന ചീച്ചിട്ടു ഇന്ത്യത്തുമുന്നു ദണ്ഡന്മുഖം കഴിഞ്ഞതിരിക്കുന്നു. ഇതുപത്രം ദാമത്തെ ദണ്ഡന്മുഖം കഴിഞ്ഞതിന്നുംതാൽ, എന്നിടം പുഞ്ചത്തിന്മാൻ കാണാനില്ല.

ഇത്യപ്രതാമഭ്യർഥം.

മന്മി അഭ്യു് അടിക്കുന്നു.

ഒജ്ജാവ് അസ്പസ്മന്നായിരിക്കിൻ്റെ. ഉത്രിയായ വിഭംഗി അഭ്യുമന്ത്രിവിശ്വാസിനും, വാഹ്യാദിനാത്മകരുടുമുഖിയിൽ, അഭ്യുമന്നനു പാടിക്കിട്ടിയാൽ നീനിക്കാണാക്കുന്ന നംജ്ഞാ ഫോറ്റേറുകൾ പോലും ഇവ സമാധാനമെന്തുവാക്കിയാണെന്നീരാതാക്കാഡമി താൻ ആയിരുമ്പു, പതിരായിരുമ്പു വാഹ്യാദിനനു സംശയപ്പാർശവാട്ടുക്കുടി ഉഭ്യക്ഷിക്കുന്നതിൽ താഴെറാണുണ്ടു കാണതാണുണ്ടു മുഴുവാതൊട്ടുകൂടി വിളിച്ചുപറഞ്ഞു. അതുകേട്ട രാജജുഹിക്കുള്ളൂം നിഃശാശ്വതാട്ടകൂടി പിനിച്ചു.

ചയകക്കാല പഠനങ്ങൾ: “ഹീ! അതോ മന്മി അഭ്യുടിക്കുന്നു”

എല്ലാവും മന്മി അടിക്കുന്ന ദബ്ദം മുല്ലിക്കയും ദേവിമപ്രല നാശായി മുട്ടുകയും ചെയ്യു. കമല താങ്കിൽനന്നാബ്രൂക്കിൽ ചെവക മാല നിലത്തു വീഴുമായിരുണ്ടു. നിന്മീതസമയം കഴിഞ്ഞു. എന്നുടും പുഞ്ചത്തിന്മാൻ ദ നിലു.

വാല്യനായ ദാജാവിനു പുഞ്ചത്തിന്മാൻ കുപ ഇനി ചൂ. അഭ്യുമന്നനും കാലിക്കു നാനു വിജയം ലഭിച്ചിക്കുമോ എന്ന വിഹാരിച്ചുപ്പും അഭ്യുമം നട്ടുകൂടി.

ചയകക്കാല താൻറെ ചിത്രാന്താം സംസാരിക്കാവന്നാഞ്ഞു ആവണിൽ അഭ്യുമതിവിശ്വാസിനും സമീപത്വക്കു നാനു. എന്നാൽ ഉം കണ്ണു അവ ഭൂമി സംസാരപ്രായത്വത്വം സ്ഥാപിച്ചുകയും അഭ്യുമരം അവകുടുംബം എന്നതു ചന്തുക്കു മലിനമാക്കുകയും ചെയ്യു. താൻറെ ചേരുവയിക്കു ചാഞ്ചേരു ഭക്തിക്കുന്നതിനു് അവരും കരുതുന്നു പരിഗ്രമിച്ചു. എന്നാൽ അവരും അതിനു കൈതയ്യായില്ല. അവരം ഒരു മദ്ധ്യത്തിനേയൽ ചെയി

ಶ್ವ ಬೆಕ್ಕರಿಗ ಹೇಗೆ ತೀಕ್ಕಾಡಿಕಾಯಂ ಮಂಟಪಾಸ್ತುತನಿಂಂ ಈಹಾಜಾ
ಅನಿಂಮಾತಿಕ್ಕು ಖಣ್ಣಪರಣಾಂ ಪ್ರಾತಿಕಿಂತಿಯಂ ಹೆಚ್ಚು.

ದ್ವಾರಾತ್ಮಿವರಂ ಮುನಂ ನಾಲ್ಕಂಪೋರಾಯಿತೆವರಿಗೆ ತಮಿಳು ಲಾಂಬಾನು
ಮತ್ತಿಕಣಿಯಂ, ಇರಿಸಿತ್ತ ಅಂತಾಂತ್ರಾಮಿಷ್ವಾಂತ್ರಂ ಧರಕಣಿಯಾ ಹೆಚ್ಚು. ಈ
ಈಂತಿಕಣಿ ಅಂತಾಂಪಾಸುತ್ತಿರಿಯ ಬೆತ್ತಿಪ್ರಾತಿತ. ಅರಾವಕ್ಕಿ ವಿಂತಾಯಿತಾನು
ಇಂ ಉತ್ಸಾಹವುಂ ನಟಿಕಿಂತಾನಿಂ ಶ್ವರುಹಂತಾಂತಾಯಿತಾನು. ಎಂಬಾತ್ತ
ಹಿ ಕ್ರಿಮಿಮಾಯ ಉತ್ಸಾಹವಿಕ್ಕಿಲ್ಲಂ ನಟಿಕಣಾತ್ತು ಅಂತಾಂಪಾಸುತ್ತಿರಿತಾನು
ಅರಾವರಿ ಹಣತ್ತ. ಖಣ್ಣದಾರ ಮರಣಿಯ ಮನಿಕ್ರಿಂತಾತ್ತು ಹಣಿತತ್ತ. ಎಂಬಾ
ಫ್ರೆ ಪೆಕ್ಕಿತರಮಿನ್ನಿಯಾಂತ್ರಿ.

ಈ ಸಂಹಿಯಂ ಅಂತಾಂಹಣಿಯಾಯ ಸ್ವಾತ್ಮಂ ಮೇಘಾಪಾತ್ರಿಕ ಅಂತಾಂಹಣಿ
ತಿನಿಂತಾತ್ತು ಪ್ರಕಾಶಿತ್ತಿ. ಈ ಸಂಹಿಯಿರಿತ ಅಂತಾಂಹಣಿಯಾಂಕಾರಿಯಾಂತ್ರಿಕಿ
ವಿಯ ಈ ಕಿರಿಗಾಸಮೃದ್ಧಿ ವಯಕಿರಿಲಾಪ್ಯಂ ದುಷಕಿರಿತಾಂತಿ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿ
ತಾನಾಯಿ. ಅವರಂ ತೆತ್ತಿ ಹಿಯತಿರಿಗೆಯಾಗಿನಿಂ ಎಂಬಾತ್ತಿರಂದ. ಈ ಈ
ಪ್ರಕಾಶಾಂತರಾಂತಾಯ ಗೊಳಿತಾಂತಿರಾಂತಾರೆ ತಾಂತಿರ ವಿಕಾಸಿತ್ತಿಲ್ಲಿ, ಪ್ರತ್ಯಾ
ಂತ್ರಾತ್ತಾತಕಮಾಯ ಈ ಪ್ರತಿಷ್ಠಿತಾಂತರಾಂತಾತ್ತು ಹಣ್ಣಾರ್ಪಣಾಂ
ಹಣಾಕರಣಾ. ಅಂತಾಂಪಾಸಾಂತಾಯ ಪ್ರಾಣಾರ್ಪಿತಾಂ ಎಂಬಾ ಯಿತ್ತಿತ್ವಪಂತಾಂ
ಹಾಂತಂ—“ಅಂತಿಲ್ಲಿತಾಂ ಅಂತಾಂಹಣಿಕಿ ಕಿರಿಗಾಸಮಾಂ ಹಿ
ಪೆಕ್ಕಿತರಮಿನ್ನಿ ಟಾಂತಿಕಿಂತಾತ್ತು?”

ಮಗ್ನಿ ವಿಕಿಂತ್ಸ್—“ಅಂತಾಂಪಾಸಂ ಎಂಬಾತ್ತಾರ್ಪಿತಾಂ ಕ್ಕಾಣತ್ತಾರಿತ್ತ.
ಹಿ ಮಾಸಂ ಹಣಿರಿತಾಂತ್ರಿಕಿಲ್ಲಂ ಕಿರಿಗಾಸಮಾಂ ಮನಿ.”

ರಾಜು—“ಎಂಬಾತ್ತಾರ್ಪಿತಾಂ! ಎಂಬಾತ್ತಾರ್ಪಿತಾಂ! ಅಂತಾಂತ್ರಾತ್ತಾಯಾ ಈ ಪಾತಣಿಯಾ
ಹಿರಿಕಣಾರಾಯಿತೆತಾಂತಾನು.”

ಖಣ್ಣ ವಾಕ್ಕಿರಿಗೆ ಟಾಂತಿರ ತೀಕಣಾರಿ ಇಂಯ ವಾತಿಂತ್ರಾಂನ್ನಾ
ಹಿ ಯಾರಿಯ ಪ್ರಾರಂಭಾಂತಾರಾಂ ಶರೀರಮಲ್ಲಾಂ ದ್ವಿತಿಕಣಾಂತ್ರಾ ಪೆಕ್ಕಿತರಾ
ಮಿನ್ ಅಂತಾಂಹಣಿಕಿ ಕಾರಿವಾನ. ಅಂತಾಂಪಾಸಾಂತಿರಾಂ ತಾರ್ಮತಿಕಿರಿ ಪ
ದಾನ ಕಾರಿತಾಂತಾನ. ಹಾಂತಾಂ ತಾಂತಾಂ ಉತ್ಸ್ವಿಷತ್ತಾರ್ಮತಾ ವಿಕಿಯಾ ಕಿಂ
ತಿಂತಾಂ ಅಂತಾಂಪಾಸಾಂ ದುಷಕಾರಾತಾರ್ಮತಾ ದೆಹಾಂತಾಂ. ಈ ತೀಕಣಾ
ಅಂತಾಂತ್ರಾತ್ತಾರ್ಮತಾಂ ಮಿಂವಾತ್ತಾ ದ್ವಿತಿಕಣಾಂತಾನ. ಅಂತಾಂಪಾಸ
ಮಾಯಂ ಅಂತಾಂಪಾಸಂ ಕಣ್ಣಾತಾಲಾವಣಾಂತ್ರಾತ್ತು ಚಿರಂ ಗೋಕರಿ.

ಎಂಬಾತ್ತಾರ್ಪಿತಾಂ ಅಂತಾಂಹಣಿರಾಂ ಚಿರಂತಾತ್ತು. ಎಂಬಾತ್ತಾರ್ಪಿತಾಂ ಅಂ
ತ್ರಾತ್ತಾರ್ಪಿತಾಂ ಹೇಬಾಲ್ಲಾ ಹೇಬಾಲಿಕಣಾರಾತ್ತಾರ್ಮತಾ ಪೀತ್ಯಾತಾಕಿ ಗ್ರಾಮಾರ್ಮ
ಯಿ. ಅಂತಾಂಪಾಸಾಂತಿರಾಂ ಉತ್ಸಾಹಾ ತ್ರಾವಿಕಣಾಂತಿ ಬುಧಾತ್ತಾರ್ಮತಾಯಿ
ಎಂಬಾತ್ತಾರ್ಪಿತಾಂ ಅಂತಾಂಪಾಸಾಂತಿರಾಂ ದುಷಕಾರಾತಾರ್ಮತಾ ಕಣ್ಣಾಪರಿಕಣಾರೆ ನೊ
ಕಿರಿಕಣಾಂತಾನ.

ಮಹಂ—“ಎಂಬಾಂ ಶರೀರಾ ತೂಕಾ ಡೆಯ—”ಹಾಂತಾಂತಾಂ ತಾ
ಹಣ್ಣಾಪಂತತ್ತ. “ಮಿಂತಾತಿವಿಕಿ ಖಾತ್ತಾರ್ಪಿತಾಂ ಪೆಕ್ಕಿತರಾಂಮಿಲ್ಲು.”

ஒரு ஸெங்காயக்கள் கறுப்பதொடிக்களை ஸ்பானித் தெக்கீல் பீஜிதமல் இல்லாவை பரந்ததுக்கூடி.

மஹாஜங்காலை! நினைவீடு இவிடை வகுக்கியிருக்குதின்ற உச்சத்தும் சூடுதூவளை திரும்பாலை நினைவீடு அவரியிருக்குவை என தொன் விழைப்பிக்களை. நினைவீடுகளையிருக்கு உண்களையெல் நினைவீடுகளைத்து தொனிதை வகுக்கிக்களை. ஏற்கால் மூன்றாண்டுக்கு பூர்வான் தொன் அல்லிலூகாவை பிடித்துப்பீசுகளை பக்கம் வகுக்குமால் ஏற்காலை மூன்றாண்டுக்கு விளைவுக்குடி அவிருள்ள வகுக்கும் தன்மை.

ஈஜா—(அல்லிலூகாவைத்தின்ற முயற்று) உண்களை கூட்டுக்குடி என கீரியிருக்கீ) “பீஜிதமல்! காந்து மலித்தூ? அல்லிலூகாவை பிடிக்கிட்டு கூயா?”

பீஜித—“அல்லிலூகாவை பிடித்துப்பீஜித்துவால் வகுக்குமாலை ஏற்கிணக் காலைமோ?”

ஈஜா—“மிதிதூ மிகவேதையை அல்லிலூகாவை இவிடை கொள்ளுவதிக் கிடைக்கும். பின்ன சுவகுமால் நினைவீடுகளை. அது விணாக்கலங்கள் பாடிலூத்தவியை தொன் ஸதுங்கூறுங்; ஏற்கும் காருமலை அவுழுகெட ஸ்ரீயாமாலையிலிக்கையும் கூறுங்.”

பீஜித—“அல்லிலூயை ஜங்கலை! நினைவீடு ராஜாவின்ற வகுக்குமாலை கேட்டுக்கூறுங்?”

ஏற்கும்பாலம்—“உயு”

பீஜித—(வெய்துஞ்சாவுகளைத்துக்குடி முதலூடு வகுக்கும் வகுமைத்து தெராட்டுக்குடி பரந்து) “ஏற்கால் அல்லிலூகான் ஏற்கால் அயிரான்தை லாயிலிக்களை. அதை! நினைவீடுகளைத்துக்கூறுங்.”

ஏற்கும்பாலம் (கூயியிப்புலங்காலையி) ஏற்கும்பாலம் கைளங்கியினால் வெவ்வேறு! அவுகளைப்பிடுங்கீ?”

ஈஜா—“அவுன் மிதிதூ, ஜிவிக்களைங்கா?”

பீஜித—“அவுன் ஜிவிக்களை.”

ஸ்பானி—(துறத்தையாட்டுக்குடி) “ஜிவிக்களைங்கா?”

பீஜித—(அல்லிலூவெந்துக்குடி வகுக்கீருக்கீ) “உயு” அவுன் ஜிவிக்களை.

உய—(கமலாய மாரோக்காஷு) “கநாலை! கீ அது கேட்டு உயு? அல்லிலூக்களைத்துக்கூறு வகுமைத்து கைவைக்காலை மலினமாயி கிலூ.

மாது, விட—“காந்தாரங்காஷு! ஏற்கிணக் காந்திரம் வகுக்கும் நினைவீடுகளை.”

கானா—“கங்கென தொன்றான்.”

ராஜா—“இடம் ராஜுத்தின் நினேரிடம் வெற்றிடுகிற உபகாரம் ஏது மூன்றாம் நிலாவிற்குக்கண்டதான். இடம் முடியாவகாமத்திற்குமேய ளி எழவரிடம் கூடவேப்படிக்கென்று பீட்டுத்தமிழாளபோ என்ற என்ற ஸ்த்ரையிக்கொன்.”

விட—“ராஜுவதை மறுஒலுவாராஸதை பூதினியிலாவி எதான் நினேரிடம் வந்தால் பரவைக்கால்தான். நினேரிடம் சொ ட்டாஸாஸங்கமங்கி ஒரு ஸம்ஹாளை தாங்காதினாலிக்கூ ஏது கூட அருட்டுமாயிடுகிற உடலும்.”

பீட்டு—“தொங்கருவிக்கொ எடுச்சுமாறால் அதை நின்கூ என்.” (முயக்கலுவதை பூதிக்கொள்கொ)

ராஜா—(ஸங்காஷங்காஞ்சிகுடி) “அது ஸம்ஹாளை நினேற்றுத்தை வொ. எடுக்காற் கூ வழுமலூபு எடுவிடே? அவுவென இவுடைக் கொ எடுவிடுகி! தெய்வ அவுவென காஞ்சிகி காஞ்சுட்டு. தொங்குவுவென காஷி எத்து வொன் கண்டேபூரம் “ஹாஜுவே! நமது ஸம்ஹாளை”. இடம் இடுக்கூலிய முரிசியில் இடம் ராஜுவதை எடுரவும் வலிய செஷ்டுபால் இடபூரம் காமிடிரிக்கொன்” என்று எடுத்தாஞ்சு பரவுநாதின் அவுங் அவைகூடியுள்ளாயிக்கொன. எடுக்காலிடபூரம் வொய நாம்மாய இடம் வாலிய மறந்துவீல் எடுக்கொ இவுக்கொலாவுவால் கொஷ்டாகி.”

வொ ரங்க மருத்துமாறு;—“அா வுவெனவிடே? அவுவெனவிடை கூ எடுவிடு!”

இடம் விழுதுவைப்பால் கூட்டு மூதிக்கிற மெத்துப் பூதிக்கொண் நுட்பு. “அது ராக்ஷஸங்கொ இவுடைக் கொஞ்சுவதைக்குத். அவுவென கவுளைப்பால் கெதுவரிக்கீ வோயக்கி அமுளைக்குமுனை கைங்கூரம் தய கூடுகொன.”

ஈரோதாவைப்பால் வூஸங்காதை கேரு நித்திக்கொ கை விகிதாஞ்சிகுடி பீட்டுத்தமிழன் பரவைது—தேருஜூழுவுதிகாது! கைவெப்புதாவை என்னிடு. அவிலியூவன் நினேற்றுக்கூடுகிற இடுப்புவிக்கொலிடு. எடுக்காற் “வூத கூப்புவை?” வை ஸ்வீகரிக்கொதிக்காலி அவுவிவிடை வலேங்கியிக்கூ என் அவுங் வயக்கமாவுவதை கோக்கி.

அவுமிட பரவைது “பூதையேப்புவுரி! எடுவன்ற ஓலதை இடை வென இல்லாயும் வெறுதிகொ எடுக்கீக்கை நினேற்றுக்கூடுகிற துதுக்காதை, கே வலம் அவப்பிடேதுபுமக்கொ. அவிலியூவன்ற பேரைக்குது இடுவீ எதான் பிரயூத்தியிடு. வயக்கமாலவை “வூதகைக்கூதுரும்” என்று இடு அதுகூ பிரதிக்கொலிடு”.

வைவு—“அவிலியூவென கொஞ்சுக்குத்தினக்குறுது கொஞ்சு வொ கூனாக்குமா?”

പോളി—“ഇല്ലാതു—ഇല്ലാതു”.

വിം—“എന്നാൽ എന്താണുവന്നെന്ന കൊണ്ടുവരാത്തു”? എങ്കിൽ ഒക്കെ അക്കാന്തിന്റെ അഞ്ചു എന്താണുവന്നെന്ന വക്കു യോന്തതു?!”

പോളി—“കുറുക്കുണ്ടോ! നാടകം തുടങ്ങുന്നതായി. രാജാവു! അവിടും എഴുന്നുള്ളതിനും മുമ്പായിരുന്നുവെന്നും തിരുമന്ത്രിലെ പിരകിലും നിരസ നിർക്കുണ്ടോ. അംഗിലേയൻ വരുന്നതാണീ.”

പോളിനടമാല ഖുജബന്ദ പറഞ്ഞമാത്രത്തിൽ തന്നെ കൂട്ടിക്കൂടം, അപ്പംമഹാവദം, സൗക്രാന്തിക പുജ്യാധിക്ഷേഷണ രാജാവിശ്വാസ പിന്നോഗത്തായും കുറുക്കുണ്ടോ. എല്ലാവദം ഉംകണ്ണാപത്വദിനമായി. രാജാലൂഹിക്കുഡിക്കും എല്ലാത്തിൽ അംഗുംഘണിംഗാം പാനിമുമ്പും ദേശം യു അപവിദ്യുത്യമായിരുന്നു.

രാജാവു് മുഖ ദാതകരാജാവിശ്വാസ ദേശ ശാന്തിനു നിയമിക്കു കൂട്ടു നാശയിരുന്നുപൂരിലെ സ്ഥിരമാണും ദിവ്യവിശ്വാസ ദിം മനസ്സും യാനഭരാടം കുടി ഖുതനിരുന്നു. കാൾക്കരം തജിജ്ഞിട അവസാനത്തു ശിക്കാവിധിയെ പ്രതിക്കുണ്ടുമുന്നുപോലെ പ്രശ്ന ക്കുകയും നിർജ്ജവുത്തുനാട്ടുക്കിയു, അവിഭവിക്കു കൂട്ടാക്കുംബായി കാണു പ്രാച്ചി. നൃഥമിയായ ചയുകമാല ധാരാനായ അവ്യം കുഞ്ചാ, നിർജ്ജവുത്തുനാട്ടു സുചിപ്പിക്കുന്ന മുഖാവദന്നുംകുടി, കുളഞ്ഞുകു ഖുതനി മുഹമ്മദൻ ഉംകാരാം ദിവ്യാന്തരം താംഗിക്കണ്ണു്, ധിനാം മുഖാവന മുഹമ്മദന്നുകുടി നേരകിക്കാണിരുന്നു. രാജാദ്രാഹിക്കരം മിചി ചു കുറുക്കുംബാടം വിളരിയ കവിംഗത്തുക്കുംബാടാ കുടി പിന്നാധാരതു് തുണ്ടി നീനീ. സമ്മുഖിൽ ദേഹക്കാമരം ഒരു നിർജ്ജവുത ദ്രുംപിച്ചി കുണ്ടു്. ഒരു പ്രോസൈപ്പേലും ആ നിർജ്ജവുതുനെ ലഭ്യമിച്ചില്ല.

“എന്നാൽ ഖുപ്പാറം നിജേറം സന്നദ്ധാജിക്കുവിംകു. ദേശ കണ്ണായ അംഗിലേയൻ ഖുപ്പാറം നിജേലുടെ മുമ്പിൽ പ്രത്യും അനുംബം. ആരും കിയ വുപ്പുംകുണ്ടോ. അവൻ ധാരാനാം പ്രാം ധും ചുവയക്കയല്ലു്”.

ഖുജബന്ദ പറഞ്ഞതുംകുണ്ടോ അരുംബം പിന്നിയിരുത്തു കതകിനു കുണ്ടെങ്കി നുനു; തണ്ടറ മുഹമ്മദു ഉത്തരിച്ചതാനിടയിൽ മറച്ചും കുക്കണ്ണ കുണ്ടെന്നും അവിടുന്നു.

ടട്ടകം ആരുംബം രല്ലയുത്തി വാതലിനു നേരു കൈക്കിട്ടി കുക്കണ്ണു് അംഗിലേയൻ! എന്നരകെവിശിഷ്ടു. ആ പേജ കെട്ടമാത്രയിൽ എല്ലാവദം തന്നെന്നും ധാരാനാം ധീ അതുകുണ്ടോ അട്ടകുണ്ടോ കുക്കണ്ണു് അടി മുഖ്യമാട്ടു നടക്കുകയും ചെയ്യു. അവറിങ്കു പോളിനടമാല ഉണ്ടായിരുന്നു. അധികം വാച്ചും.

‘അംഗിലേയൻ!’ എന്നു് പേജുന്നും കുടി കുന്നുടി വിളിച്ചു് പോളിനടമാല തണ്ടറ മുട്ടപടവും ഉള്ളിഷ്ടവും സാദശക്കിട്ടവും കതകി

നീൻ സ്വക്ഷയിന്നേൻ ഒക്കവയച്ചു. ഉടരെ ചന്ദ്രകമാല പെഴ്ചിതമോ! നിൽക്കേണാ! എന്ന വിളിച്ചുകൊണ്ട് മുഖ്യാദ്ധ്യാടി. പക്ഷെ പെഴ്ചിതമാൽ ചോധിക്കണം അവിടെ അഞ്ചേരി നിന്ന സ്ഥലത്തു നിൽക്കുന്ന ഓഡതകനായ അജില്ലനാൻ.

ഇരുപ്പത്തൊന്നാമല്ലൂറയം.

അംഗ്രേഷപരമാണ.

പെട്ടുനാം ശസ്ത്രവക്കമായ ഒരു നിലവിലീ ആ മുഴുവൻ മാറ്റാലിക്കാണ്ടു ചയ്യകമാല ഓഡതകവൻറെ പാഠത്തിനു സമീപ തനിൽ ഭോധ്യംവക്കട്ടു വീ ആണ്. റംജുസ്റ്റുമികൾ ഭയംകൊണ്ടു, ഒക്കാ പഠക്കാണ്ടു, അതുള്ളംകൊണ്ടു ശ്രദ്ധാശഖിനിന്നുണ്ടായി നിന്നു. ഗ്രീക്കില്ലപ്പാം അവവുംവക്കും ഇഞ്ചുവെച്ചവക്കാളുള്ള വിളിച്ചുപ്രായമി ചുത്രുടുണ്ടി. മഹാമാർ അവവുംവക്കും സ്ഥലവാലിൽ ശിലാപ്രതിക ചുപ്പാലു നിങ്ങളുണ്ടായി നിന്നുപോയി. രാജാവു അബ്ദി കൃഷ്ണരാജു യൂക്കാതുക്കുണ്ടും തന്നു വിഹപാശിച്ചില്ല.

ഒരുദണ്ഡാക്കികളും, കൈവാളികളും നിറംവക്കട്ടും, വിശ്വപ്രഭ യി മനത്തുചുത്തു മുഖടക്കവും, മുഖാം ചയ്യാ നിന്നു നിറംതു ചുഡായക സ്ത്രീലിംഗളും, തടിച്ചുമല്ലന്നുണ്ടുണ്ടു, വൊലിര കുഞ്ഞു നാഞ്ഞും, മുടിയ വലത്തു കുന്നും, വെത്തിനിന്നുതു സാഖിക്കുക നാമാംസ നിനിടവാൽ പക്കി കുഞ്ഞുപ്പുറുനാ ഇടത്തു കുന്നും: ഇ ഒരാരാച്ചുകു പബ്ലി മുപ പിഡിം നീഡി, താജാരാകവുംശാഖാധാരവുംവക്കുവന്നുതുക്കിരിക്കുന്ന പ്രതാപ ദേശാഭാസി തനിമീഡാ നാ തിരുക്കുണ്ടായായ ദിവാ താകൾ അവക്കുടുവിൽ എന്നാരുവും ശാന്താ നാ തി അ ഒരാരാ നിനാ. അ പബ്ലി കുപ്പുനും കു ചുപ്പു അബദ്ധതുകു ചുവും ഫോകിമിതിവെന്നു ശേഖ, ഭോധ ശ്രീ വ ഞേരാട്ട ക്രി നിന്നുവിശ്വാ ശുച്ചുംവയ്ക്കു നാാം.

അവൻ മേഖലാപ്പജനാപോലെ അദ്ധ്യാസം ചെയ്യുന്നകുഞ്ചും മു അവനാപറ്റാൻതു, ‘ഓഡതകൾ അജില്ലനാ കാണാനാംമനം’ അങ്കു് ആ റഘുക്കനാ, രാജാവു! അവനാ താ നീയക്കാരം ശമ്പാൻ അവാം അബാം ക ഇത്രുതനു സ്വീകിക്കാനുംവാ വന്നിക്കു ശ്വാം!

രാജാവു, രാജാസന്മാർക്കുമാറ്റു കുഡായ അ ബന്ധാല വിഭത്തുടക്കി കു രജനാഭാക്കിയിട്ടുമുഖിമുട്ടി ഗംഗാഭാസപാണ്ടാട്ടക്കുടപ്പാണ്ടു: ‘ഈ തു സത്യമായിരിക്കാണിക്കാലിപ്പു. ഏന്നു ഒരു കു ഉക്കാശ സ്വീകിക്കാനുംവാ വന്നിക്കു ശ്വാം’ നീഡും.

“அறுவைடு? எடக்காவனுக்காலி!” ஏனை ஸபமியார் விழித்து பரவேணும்கூளத்து, வாதில்லை என்ற கூடான் ஓவித்து. அரச்சூரிய காலிலூவான் கதகிரை முயிலாயின் விளைவைக்கொட்ட நவீர் காரகை குன்னியால் ஒரு கெங்காலை வலுப்பதுட்டு” அரசீவத்தில்லிர முதிர்வை கூடான் சூலிக்கவைக்கூடு பரவேண்டு.

“നടക്കാവൽക്കരം വിളിക്കയോ, അരവത്തു നിൽക്കുന്നതു
നിന്നും മുമ്പുക്കയോ ചെറുന്നപക്ഷം ആരുമായിലും കൊള്ളാം, അധിക കൂടു കുറിയും. നിങ്ങൾ വിഡിമികളുണ്ട്. തൊന്ത്രിവാടകിന്നും
കാലിപ്പൂക്കണമെന്ന് ആറുവിക്കയോ നടക്കാവൽക്കരം വദ്ദു” എ
ഞബേളു ആയപ്പുട്ടുകയോ വെയ്ക്കിയെന്നും മുൻ മുറിയും വാതിലുകളി
ൽ കൂവൽക്കാരു നിറുത്തണമെന്നാവശ്യപ്പുട്ടുകയും തൊൻ നിങ്ങൾ
കൂടു വംഡനായിത്തീരുകയും ചെയ്യുമായിരുന്നുാ? രഹിക്കലുമുള്ള,
ബാൻ നിങ്ങളുടെ ഖന്യത്തിലുകപ്പെട്ടുന്നതിനും സന്നഭന്നായിരിക്കു
ണ്. ഏന്നാൽ അതു നിർബന്ധമുല്ലാസിക്കുവില്ല. ഖന്യന്നാധനാക
നാതു് എന്നക്കെത്തുപ്പിത്തനു; എ ഉച്ചലഭ്യത്തോടുകൂടിയാണ്, ബാൻ
ഇവിടെ വന്നതും. അഭിപ്പിന്നെന്ന പിടിച്ചുവെന്നും മുഹൂർമാനം മുമ്പി
അിൽ ഉസ്തുക്കി ലഭ്യമാരല്ല. അവൻ കീഴുങ്ങുന്നതാണു ന്യായ
മെക്കിൽ അവൻ തന്നത്താണ് കീഴുങ്ങുന്നതാണു. നിംവുമായ കൊള്ളേചെയ്യ
നാതിനവേണ്ടി ക്കുലവെയ്യും പോലീസുക്കായുടെ ക്കുന്നിൽ നിന്നും
ഉറത്തു എടുക്കും ചെറുന്ന ഒരു ക്കുവക്ക സാധാരണം പട്ടിച്ചുപറിക്കു
വിൽ ഒരു ക്കുവുണ്ട് അഭിപ്പിന്നു ഏന്നാണും നിങ്ങൾ വിചാരിക്കുന്ന
തു്? അങ്ങനെയല്ല, അങ്ങനെയല്ല. അഭിപ്പിന്നു അങ്ങനെയുജ്ജീ ഒരു
സാധാരണ ക്കുലക്കാണുക്കുന്നില്ല. തൊൻ ഒരു ചുവരുക്കന്നായിര
ണ ഏന്നുള്ളതു സത്തുംനെന്നു. ഏന്നാൽ അങ്ങനെയുണ്ടിന്നീ അന്തി
മേരുക്കു് എന്നു ഉച്ചമാപ്പിച്ച ഉച്ചലഭ്യങ്ങൾ വിചുദാജ്ഞം അതുത
ക്കരജേ ഉംഭത്രു്”

ବୀଜେ—(କେବଳ ପ୍ରତିକଣିଙ୍କ) “ମୁଁ ଶେଷ କରନ୍ତାଯ ହୁଏ ଯେ! ଆଜିର କାହାର ସଂଖ୍ୟା ମାତ୍ରେ?”

പിന്നെയും ശ്രൂ മരി മുഴുവൻ ദയക്കരമായ ഒരു നീറ്റിപ്പേരും ദ്വാരാ
പിച്ചു. എന്ന് ഘാതകരണം ദയക്കരമല്ലോ കേട്ട് എല്ലാവരാം ഭയപകലമാ
ജായിവാച്ചു. അവരുൾ നാക്കൽഡിലു രാജാവെന്നോപാദി അംഗങ്ങൾ
തേരംട്ട് ക്രാനിവൈത്താട്ടുക്കുടി അംഗവിഭാഗങ്ങളുമിങ്ങേട്ടിം നടന്നുകൊ
ണ്ണിക്കു.

ஏவ்வகையும் கிடைக்கிறதோ. அவ்வகை நூற்றுப்பில்லை என்கூடுதலாகவும் உடலிலும் படித்துவது.

“ଏବେଳିର ବେବେମ! ଅବେଳି ହୁତୁବଜ ଅବିଦେହ ଗାନ୍ଧୋଣି
ଷ୍ଟ. ତୋଠି ଯିବୋହିପ୍ରତ୍ୟେଁ, ପ୍ରେସିତମେଣୀ—ଆହୁ; ଆହୁପାଶକ୍ଷରଙ୍ଗ ବରାଣୀ
ପାରିଲ୍ଲୁ. ତୋଠି କଣିରକ୍ଷଚିତ୍ୱିଭ୍ୟାତ ଭାଷିତ୍ତୁଥାଏ.”

ଆହୁପାଶଙ୍କ ଅବଭ୍ରତ ଅନ୍ତଚକ୍ର ବେଗାଃ ଆବଶ୍ରେ ଏହିଜେଲ୍ଲି
କବୁଲ ଗ୍ରହିତ୍ତୁ. ଅବସି ଅବେଳିର ଗ୍ରୂହିଶେରତ ଭାବରୀତିରୁକ୍ରମି
ଷ୍ଟ'ରେ.

“ବୟକମାଲେ! ତୀ କଣରୁ ମାଯମଲ୍ଲ. କିବେଳି ପ୍ରିକାଯ
ପ୍ରେସିତମେଣୀ ସାତକାଯ ଆହୁପାଶଙ୍କା କାରିତକାଯାଣୀ”
ଏହିଙ୍କ ଅବେଳି କରିବାକ ଘୁମରିବାରେ ପାଠନ୍ତି.

“ତୀ ଆପନ୍ତୁ ପରିକାଳୀନୀ” ହ୍ୟକମାଲ ତକଣୀ ପରିତ୍ୱା
ଅବସି କିରାଯେଇରୁକ୍ରମି ଏହିଜେଲ୍ଲିରେ, କମଲଯୁଦ୍ଧ ମାରିରୁ ବିଶେ
“ରାଜତି କିମାର ପ୍ରେସିତମେଣୀକିମାର କଶିକାଯିଲ୍ଲ. କିବେଳିପ୍ରତ୍ୟେଁ
ଲୋଭୁତ ଓ ପିଲାଚିଲୀ ଆହୁପାଶତିକାରୀପ୍ରତ୍ୟେଁଲୋଭୁତ କିମା
ପିକାଯିକିମାର କଶିତ୍ୱାକାରିବେଳିକାରୀପ୍ରତ୍ୟେଁକାରୀକାରୀ
ହେଲ୍ଲାଂ ପେବକୁର୍ରାଜପରିଷ୍ଠେପ୍ରତ୍ୟେଁଲୋଭୁତ କିମିଶ୍ଶବ୍ଦିରୀକାରୀ
ଭୁଲ୍ଲୁକୁର୍ରାଜପରିଷ୍ଠେ ଲ୍ଲ୍ଲ୍ଲୁମିଶ୍ଶବ୍ଦିକାରୀପରିଷ୍ଠେକାରୀକାରୀ
କିମାର ପରିପ୍ରତ୍ୟେଁକାରୀ ଅହୁପାଶତିକାରୀ ପରିଷ୍ଠେକାରୀ କାରୀ
ପରିଷ୍ଠେକାରୀ ଉତ୍ସାହିପ୍ରତ୍ୟେଁକାରୀ. ଅହୁପାଶତିକାରୀ ଏହିକାରୀ
ହେଲ୍ଲାଂ କିମ୍ବିକାରୀ କିମାର ପରିଷ୍ଠେକାରୀ ଉତ୍ସାହିପ୍ରତ୍ୟେଁକାରୀ
କାରୀ ପରିଷ୍ଠେକାରୀ ଉତ୍ସାହିପ୍ରତ୍ୟେଁକାରୀ ଅହୁପାଶତିକାରୀ ଉତ୍ସାହିପ୍ରତ୍ୟେଁକାରୀ
କାରୀ. କୌଣସି ପ୍ରେସିତମେଣୀ—ଯମଂଦିରାଯିକାରୀ ମୁହିତ କିମାର
କାଳାବେହେଲ୍ଲାଂ ପରିଷ୍ଠେ କାରୀ କିମାର କାରୀପରିଷ୍ଠେ କାରୀ ପରିଷ୍ଠେ
କାରୀ
କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ
କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ
କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ କାରୀ

ଅବେଳି—(ଆମକୁବାପରାତ୍ମାବୁଜାହୀରୁକ୍ରମି) “ବୟକମାଲେ! ତୀ
ଏହିକାନ ଛୋପକହିକାମୋହି କି କିବେଳିର ବ୍ୟାଙ୍ଗକରତ ଲାଭିପ୍ରତ୍ୟେଁ କିନ୍ତୁ
ଆମେହି କି ଏହିକାନ ଗ୍ରୂହିପ୍ରତ୍ୟେଁକାମି ମନ୍ଦିରିଲାଭକାରୀ. ତୋଠି ପ୍ରେସି
ତମେଣି କାନନୀକାରୀ”

ଆବେଳି କି କର୍ଣ୍ଣିକାରୀ ମୁକାଳିକ ପତିପ୍ରତ୍ୟେଁକାରୀ କୋଳରୁ
କହିଗରୁ କି କେକଲେନୀ ଏହିକାନ ମୁଖଃ କାନ ରେଖ ପ୍ରାଵର୍ତ୍ତ୍ତୁ, କୁଳ
ପ୍ରତ୍ୟେଁ ଅବେଳିର ମୁଖାବୁଦ୍ଧି ମାରୀ, ଶୁଣୁଗାର କାନୀ
ପୈଲିକଳ୍ପ କିଣ୍ଣିପରିଦେଶକାଳିକାରୀ କେବେଳେଜ୍ଞା, ଆପରୁତୁକୁମାଯି
ଆବେଳିର ଆମଗଜରେଲ୍ଲାଂ ପ୍ରତ୍ୟେଁ ଏବେଳି ପାଇମାନେତର ଆବଲା-

விடு. கூடியிருந்தால் பீஜிதமத்தை இவர்களில் வெற்றி, யானால் அவர்கள் முயில் நின்கின்றன.

“ ഒരി — ചുവക്കമാലേ! നോക്കാം! എഴുതബന്ന ദ്വാർക്ക നിജസ്ഥം മാറിയുള്ള വൈദിക വച്ചുമാണ്! ഇന്തി എഴുതബന്ന നിജസ്ഥം കൂട്ടുന്ന മാറിയുള്ള വൈദിക വച്ചുമാണ് മാറിക്കുഴുവും ചെയ്യും. എത്രതബന്ന ചുവക്കാം അപരത നോക്കി ഗ്രഹിച്ചുണ്ട്; എന്ന മാറാ നിജസ്ഥം മനസ്സിലുകയില്ല. എന്നാൽ എത്രതബന്ന മാറാമാറാണും, ഒക്കാക്കും; ഒരു കൊച്ചും നിജവശബന്നാണ്. പെട്ടെന്നതമാണ് എന്ന നാമ എനിക്ക് നീ മേഖലയിൽ അനുഭവിച്ചുവരുന്നതാണ്.”

ରାଜ୍ୟରେ ଅନୁପରମାଣୀ ରୁପିତ୍ତ କଣ୍ଠିତାରେ । ‘ଦେଶରେ’
ଏହାରେ ବାକି ଆମେ ମନେରେ ଅନୁମାନାଳ୍ପାଇଁ କିମ୍ବା କୁ
କରୁଣାର ପୂର୍ବପ୍ରକାଶୀ ଅଛି ଏହାରେ ଉଚ୍ଚମାତ୍ରରେ କାହାରେ ଏହାରେ
କୁଟ୍ଟିତାରେ ଅନୁମାନାଲ୍ପାଇଁ ବସ୍ତୁ । ଅନୁମାନରେ ପାରିବାରି ପରିବାରର
କାହାରେ ଏହାରେ ଅନୁମାନରେ ଅନୁମାନରେ ଏହାରେ ଏହାରେ
ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ ଏହାରେ

ବ୍ୟାକମାତ୍ର ହୁଏ ନାହିଁ ପରିଷ୍କାର କାଳ ଯେତା ବୁଝିଲୁ. ଅର
ଯର କିମ୍ବାଯେବୁ ଆଶ୍ରାମ କେତୁ କିମ୍ବା କାଳୀ ଅଛି ପ୍ରଥାଯେବୁ
କୁ ଶିଳ୍ପାର୍ଥତାମ ଦେବଲେ କ୍ଷେତ୍ରରୁ ବୁଝିଲୁଣାହିଁ. ଅରେଲୁଗାରୁ ଅବଳି
ଏକ କଣ୍ଠରୀତି ଦିକ୍ଷା ପାଇଲିଥିଲୁ ତାଙ୍କର ଅରୁଧାଶବ୍ଦିରୁ ବୁଝିଲୁ.

“ପାପକହିବା! ନୀ ଶ୍ରୀପୁରୀ ଏବାହିନୀରାଜନୀତିଷ୍ଠାନୀୟ ଏବାହିନୀରାଜନୀତିଷ୍ଠାନୀୟ

வயகு—“பீழ்தநம்! அரசன்! எனவூட்கொடு அரசன் கூடுதிர்க்கையூடு ஸ்தலமிகூடுதிர்க்கை, செய்துகொண்ட கூடுதிர்க்கையை இரண்டாவது

ଆମକି — “ହୟୁକନାଳ! ତାଙ୍କ ପାଇଁ ତଥାମେଳିଲା ଲାଗୁ ହାବି କିମ୍ବାରେ? ତାଙ୍କ ଲାଗୁଥାଇଲାବାବିଶ୍ଵାସ କିମ୍ବା?”

ചവക്കുന്നാലുള്ള എഴുത്തിൽ ക്ലൂസ്വും വൈറ്റ്രും തമിൽ കിടന്നമായ ഒരു പണ്ഡിതനാണ്.

ஞானி—“ஏவென்ற பூதிதாம! கேட்டால்? நினைவு வெள்ளியா ஸ் என்ற வெறிக்கூட்டுத் து, முப்பகு நூல், நான்து நாவசீல் பிடிக் கூட்டுத்தா. நினைவு வேணா—கி! நினைவு வேணா என்ற நூலையுக்கு விரைவு? வயதுமாலுமினால்சுருங்கியிருக்கிறான், குறவு ஏது கூர்க்கப்படுகிறது. என்ற காரணத்தினால் அது வேணா திரும்புகிறது! எனிலூடுவது குறுமொலை. வயதுக்கு வெ! நினைவு வேணா வேணா வேணா வேணா?

ഇപ്പുഴ, അവർ ഒരു ഉത്തരം പാതയിലുണ്ട്. എന്നാൽ ശ്രൂ മഹത്തെയും നീള്ളിപ്പത്തും സുവിച്ചിക്കുന്ന മങ്ഗലം മാരു ഒരു കെട്ടം അവരിൽ അവനിൽ പ്രാഹ്യ പിച്ച ആ നോട്ടം എ കുഴുക്കു നോയാഡാ നോയാഡാ ഇപ്പുഴം അവളുടെ എറ്റവും ശനിയാമൻ എന്ന നാമാവേശം പോലെ ഒപ്പിപ്പുട്ടെന്ന്. അവരിൽ ഒരു പിന്തരിഞ്ഞു കമലയു എ മനുഷ്യരായിൽ ദിവിന്തിക്ക് എന്ന ഇപ്പോൾ കുഴുപ്പത്തു നാമാഡാ ഇഗ്രാഫർ നിങ്ങൾക്കു മാപ്പുതാട്ട! എന്ന വിശ്വിച്ച പറഞ്ഞു.

അപ്പുഴയേക്ക് രാജാവു ഭാവായക്ക് വന്തിയാനുണ്ടുണ്ട്. ‘അപ്പു മ മം തബൻറ സ്ഥിരമാസം നാമിൽനാരാജാ വാടം എഴുകിനാറു. അപ്പു മ തിരിഞ്ഞു കുള്ളം കുള്ളം അന്നക്കാശം പാരിച്ചു. അപ്പു മ സ്ഥിരിഞ്ഞു ചുണ്ടുകരി ഭേദധ്യാക്കാഞ്ഞു വിംച്ചു. അപ്പു മ, അപ്പു ന തബൻറ നേരം ചുട്ടി. എന്നാൽ മനുകരാർ എപ്പുവശാക്കുടി പാശിപ്പു ചേർ അപ്പു മരിയും അടുത്താണിൽ. അപ്പുരി ആ ഏതുകൾ അപ്പു മരിയും അടുക്കാഞ്ഞുക്കുളുക്ക്’ അവധാരിക്കാവുന്നതാട്ടുടിച്ചുന്നു’ തന്നെ വിതാനങ്ങളും അക്കു നിരുത്താനാവല്ലപ്പും.

“ഹാജാവേ!” അവൻ പറഞ്ഞു—“ഗവീടുന്ന വാദാനാരത അംഗ ക്ഷിക്കുമ്പോൾ അവിടുത്തെ വാദാനാരതിൽ ഈ പിന്തരിഞ്ഞില്ല പ്രിഞ്ഞിശ്ശി അമുഖം പ്രാപിക്കുമ്പോൾ സാക്ഷിക്കുമ്പോൾ.”

രാജാ—“ഹക്കണും കുഴു! എന്ന അക്കപ്പെട്ടത്തു നാമിനും ഇണ്ടാ എത്തു കൂതുമമായി ഉജാകാരിക്കുന്നു! എന്നാൽ പ്രാശകളും ഇംഗ്ലാഡിയും ഒരു ഉജാ ചുന്നുവോ എന്നു ഒരു പുരുഷാമാരു കൊ വിട്ടുനു നിന്നു തന്മനു ബുദ്ധിപൂർവ്വമാണുണ്ടു്! അവൻ ഇം കുഴു കുമ്പാരതിൽ ആരു തിളിട്ടു വരുത്താണുണ്ടു്. നാമും ജാജിപ്പിൽ യീരും പാരു അവ നെന്നു കരാരിക്കും ആവാംമാക്കിഞ്ഞുംകാണു. അവാം വയിച്ചു നിന്നു ലഭിച്ച പ്രതിഫലമാണു് ഇവൻ ഒരു പ്രക്ഷിപ്തനാപ്പും നുബിഡു കഴിച്ചുകുട്ടാൻ സ്വന്മാഖിച്ചുതു്. പിന്നു ഒരു ബഹുമാനമായ മന ച്ചുന്നു ദേശിയ യരിച്ചു് എന്നു അടുക്കൽ വരികയും, നിന്മഭാഗ്യജീവിയ ചുവക്കമാലയുടെ എറ്റവും വിശ്വാസിക്കുന്നു കരിക്കും, വാലു കൂതുമാലയും കുഴുപ്പു് എന്ന എങ്ങനെക്കാണു സന്തും ചെയ്തിരുത്തും വരുത്തിട്ടു് ഇതാണുപ്പുരി അവരെ അവകാശം പാതയാക്കിവരുന്നു, രാജാവിനെന്നും അരുപ്പ തിഞ്ഞു ദിനതുവായാൽ തബൻറ കരാക്കരി കുമ്പാരി കുമ്പാരി മാപ്പു ആട്ടുക്കാശം അവരെന്നു മുദ്രാശം വായിക്കുന്നും. എന്നു ജാജിപ്പും ഇം കുഴുന്നമാരും ഒരു യൂട്ടുക്കി വഹം മാനവന്തെ തന്നെ സാധിക്കുന്നും?”

മനു—“കവിജാ” ഭവാനു, കാവിയത്തിലു, ഭവാനു.”

അരി—(ഗാണിയിൽപ്പെന്നാട്ടുടി) “കിഞ്ഞു വഹം മാനം വെള്ള ശിഞ്ഞുവായും പിന്നു അതു് ഒരു പി വിശ്വാട്ട തന്മാഖിയും വേണില്ല, ശരിയാണു പരിപാലിക്കുന്നു. കുഴുവും ശാക്കിപ്പുവും നീ

உ அஜாக்கிரமைய வியதிதான் ஹகிக்கப்படுவது! முடிநிலையும் என அரசுக்கல்லூரை தொன் பெறுவதை நெற்று தொன் விசைதிடு. அதையோ! ஏன்னிக்கு ஏடுத சிறுவர்களைய ஏதராளை படியிடு! (அதை கண்டுபிடித்தாட்டுக்கு) ஹகிக்கல் குடி கொள் கேவாலிக்கிளா. இடிடு வீட்டுக்கை தெரிடு ஆற்றுமிகு பாற்ற வை! அவரிடுவென வைக்கியுமிகு வைக்கி கொ அவிடுகள் லங்கிக்குமோ?

ରାଜୀ- (ଅନ୍ୟିକୁଳତେବୁନ୍ଦ୍ରି) “ଶୁଣୁ ଯୁଧ କୀର୍ତ୍ତିକୁ”!

ହାଜ—“ଯିରନ୍ତାଙ୍କ ପେଣ୍ଟିମେଟରଙ୍କ ଚାପକିଳାଲରେ କୋଡ଼ି କୀମାଦିଗଳ ରତ୍ନାଙ୍କ ପାଇଁ ଏଣେତିଥିଛିଥିରୁ । ଲୁଗକଣାଙ୍କ ଅନିଲ୍ଲୁଗନମାତ୍ର ରତ୍ନାଙ୍କରେଖାପ୍ଲଟରେ ଚେତ୍ତିଲିପି । ପେଣ୍ଟିମେଟର ରୂପରେ ଅନାନ୍ଦଶରୀର ପାତ୍ରିଙ୍କ ଅନ୍ଧରୁଷ୍ଟାପ୍ଲଟର୍- ଅନ୍ଧରୀ ଅନ୍ଧରୀଙ୍କ କୋଡ଼ିକରେଖାପ୍ଲଟ । ପ୍ରକାଶ ଅନିଲ୍ଲୁଗଙ୍କ ଅନ୍ଧରୁଷ୍ଟାପ୍ଲଟରେ ଅନବକ୍ଷାରେଖାପ୍ଲଟଙ୍କ କାନ୍ତୁମିଲିପି । ଉଠିବାରେ ଅନିଲ୍ଲୁଗଙ୍କ ଅନବକ୍ଷାରେଖାପ୍ଲଟଙ୍କ କାନ୍ତୁମିଲିପି”

ଆଜି-“ତିମିରା ଲ୍ୟକ୍ଷଣେ” ଏହିକିମେହି ଶତ କୋପଦୟରେ! ତଥାରେ ଆଧିକ୍ଷତା ଓ ଆଧିକାରୀ ରେ ଉତ୍ତିଷ୍ଠାଯ ମନ୍ୟୁଷ୍ୟରେଣ୍ଟାଲ୍ ଏବଂ ଏକାନ୍ତର୍ଭବିତ ହୁଏଇଛି ତଥାକିମେହିରେ ଏହିକିମେହି ହୁଏଇଛି। ଏହିକିମେହି ଏକାନ୍ତର୍ଭବିତ ହୁଏଇଛି ଏହିକିମେହି ଏହିକିମେହି ହୁଏଇଛି!

ஸ்ரீ—(கேரளத்தைவு பூதோத்தங்கு) “ஓய்! ஏ ஏ என்ற நான்கு சூப்பாகிக்கொட்டு. விழும் என்ன குத்தகீர்தி ஏனைஞ் செல்லுதல் ஆகியது? சாலாவும் ஒத்து தாழைக்கொட்டு. போல்பிழுக்காக விழு அது ஒவ்வொன்று முயிக்கொண்டு வருகின்றன!”

“അഡി—‘എ മു’? എന്തിക്കു് ആശയം യാഥാരവക്രമവുമില്ല
അഥവാ? മുത എഴുപ്പായ അടിസ്ഥാനങ്ങാട്” അരുകിം അനുകയാചില്ലോ? എ
മു’? ക്രാന ചീം? ക്രാന ക്രാന മിണ്ടുനില്ല—ക്രാന.. അതുമതി. ദാ
ണാൽ എടുവാറു കൂടം അരു സാനില്ല. ഒരു സിനുകുടുക വിളിക്കാം”

வாயுக்கால கட்டினவென்றால்தாக்குத் திருப்புவிழிப்புங்களைத் தீர்மானம் செய்துவாட்டுவதைத்திட்டுவிட்டார்களானாலும்—‘‘ஓயு—ஓயு—அவன் மாட்டுவகூட்டுக்களானா!’’— அல்லது மாட்டுக்கூட்டுக்களானா!

அவன் (ஸ்ரீதாஷ்பாநாயகி) “நீ ஆங்காரபாட்டுயானா? ஏற்றால் அல்லது நீங்களுடையவனை அவனாக்கலாமல்தான்” என பொவான்தீர்மூலமிக்கன்.”

வாயு (வஜாவின்றி காலிகாந்தி பிரித்துக்காலாக) “நீ வேல் அதோ! அவனிட்டு கண்ணால்காரா! அவன் குறைபாடி யானா! ஏற்றால் அவனால் மூடப்போன் விக்கிதுஷ்டுக்கூட்டுத் தாங்கு வெப்பாக்கிலும் வாயுக்கால அவனை ஸ்ரீக்கணன்.”

ஈஜ் (யெஷுபூத்துக்கு அவனை பிரித்துக்கூடியிட்டு) “நீ வாயு வெப்பானா! போ ஹுவிட் நினோ!”

அல்லது அவிகெ நங்களை காற்றுகளை வெகு கெட்டி வெள்கிருக்காதன்தீரா. அவன்றி புதைத்துக்கொள்ளிக்காரா கழுக்கல்லினினங்களும், மாதாயும் தேடி. வாயு தாவு, ராஜாவு அவனையிடுத்தபாகானாயுதனாலினநைக்குப்பார்ம அது முமத்தெல்லாக்கா என்ற படித்து நீங்குதான் புவைநாலே வழுக்காலை படங்கூ. “நா அஃப்கை” அவனிட்டு குண்டில்லைத்தபக்கங் ஏற்றிலு குண்டில்லைத்து அவனை அல்லது நீங்களை வேக்கி ஏற்கிக்கூடியதானிருந்து. ஏது வெள்ளப்படுத்தி வந்த அல்லது வானில் ஜீவன்ம் வேள்கியானா, என்று புதைப்படுகின்றது. அதோ! ஏற்கால்வாய்து! அவனை கூக்கிக்கூ! ஏது வெள்ள அபேக்ஷிசை தழுகிக்கூறுகிறதோ!”

ஈஜ—(சேஷுபேத்தாக்குடி) “அல்லது வாக்காம்.”

அவன்—“நீ நால்தூஷ்யாய வெள்ள்கிடாவு’ அவனிடக்கின்ற முறைத்துறையென்ற ஸ்தாக்குடி கருயுதையும் அதிகாரத் கழுத்து உரு ஜெயிகிக்கொன்று” ஏற்கான சாலானாலா. அதே மஹாத்தூராவது. பாயு குதாலயை அவனை சீக்கலும் வெள்கூப்பால் ஸ்ரீகிப்பிடிப்பு. ஹா சிருவாடு அங்கைத் தாலு. அது ஏற்கால் சாநா— அல்லது வானில் அானா!”.

அவன் அவனை நிவத்துநிலாநாத்து அது சுதாந் வாழுவு சாயாக்கல்லும் ஸ்ரீமத்துப்பும் புவைநா வெறு.

“வாயுக்காலோ! நீ ஏற்கால்வாயானா? ஸ்ரீ மராங் மாதுகை நை மஹாத் தூஷுபிதிக்கூறுத். நீ ஏற்கான ஏற்கால ஹத்துக்கூடுதல் பழுப்பு ஸ்ரீமத்தீர்மை. ஹா ஏற்கு ஸஂதேஷ்புவு, வெள்லூபு, எயாகாந்துவும் நைவாயி. ஏற்கான ஏற்கால உயர்வுமாதி பிராண்தால் கேள்வி அானா. ஸ்ரீ காற்றுதீர் புதைக்கூந்து”.

‘என்னால் ஏவகூலதை கமலாடுத எண்ணதிற் அப்பீ
பீடு’ அவர்க் கிடைத மலூஷாராது வள்ளின் குவர் குஞ்சை
ஊசங்கள் விழித்துவரேன்.—

‘அன்னால்! ஏனோ நூயைநோயை லிங்கிக்கனாதினைப்
நினை நீட்டிப்பூத்தியிது? ஏனில் செவுள்ளகள் மனை வையை
நூயித்து கூறும்பீடு. அது கூத்துப்போல்; நீண்டிட ஹஸ்தபோல
ஏய்க் கூக்கூ, ஏடுள்ள கடைசெலை விசுவாஸை இளந்தின
நினை தூண்ணானின் நூயை வையை நினைத்து விலக்கி கூக்கவியிக்கை
நீண்ட நீதுவித்திரிக்கை. ஹதுர்கர்ப்பீல்! வையை வோம
வீரன், வீரன், வீரன் ஹவுரா கொள்ளுவதை வையை வையை நினை
நீல விசுவாக்கைது. வையைதை நாட்டுது வாசிக்கனிலீ. ஏனால்
அவரை கூத்துப்போன்று ஏனில்கை ஒகைக்குதித்தை நாஜங்களை
வாண்டார்யூடின் நினைத்துக்காருமாக்கிலே?

அவர்க் குஞ்சை பரவத்துக்குமாறு கூட விடுவிருவித்து; பெ
. தட்டு பாதிலுக்கூட்டும் துரை போலிஸுகால் வாடி அங்கத்தைக்கை
நை அாக்கி ஏதுறு நாக்கள் ஏடுக்காவத்தும் அதுவோவிக்கால் க
ஷியானானின் நூயை பூயை ராஜாப்ராவிக்கை பூத்தும் அாங்குயங்கால
க்கி வூயித்துக்கிடினா; அாலேப்பூன் கூக்கால்படித்திற் பரவத்து.
அவரை நூயை நீண்ட நூக்கித்துக்கூத்துக்கைத்தை. நினைத்துக்கை கூப்புநூயை
ஏலு. இன்னேலு! இந்த கூத்துக்கை நொக்கக்கின்றன. நீண்டிட முனிப்
நைமாலை நூயைக்கிடானவரமானதை நாட்டுத்தையின் நினைத்துக்கைப்பூத்திரிக்கை
நைத்து இருக்க்கூன். அது கொல்பாத்தைக்கைத்துக்கை வையை ஹவுரா
வேய்கின் கரைநைத்துக்கைத்தை. கூன், எங்குமீன், எால், ‘அரவுயாகா
யிரிக்கனாதினைத்து ஒருமுடுக்கு எப்பாமிழாந்திரிக்கும்நைப்பிலுக்கொண்டு’.

கரை ஏற்றுவீக்கப்பூத்து பாலிழுமைகளீடு, நூவீயநாலை
நினின். அவருக்கை வாரைாலும்பைத்தும் அவருக்கைமேல் சுமத்துக்கூ
டு கரை ஸத்துமானை விதித்து வள்ளு. அலிஸ்டர்நைக்கைத்துப்பாலை
வெற்றுன்னில் அருகின் கைகளை வெற்றுமுனையிலீ.

‘ஹதின்வெக்கை பரமாத்மவெள்ளை? ஏனோ நானுமாற்கி
நூயைப்பாத்துமாலையி அாங்கும்பீடு வேங்குத்து.

ஒாக்கல் ஸபாமிழர் கஜ்ஜித்து ஹாங்கைப்பாத்து—‘ஹதாகை
லப்புக்கடைய தீருமொளை. ஹாங்கூன் தநிக்கை விக்குதியிற் நினை
கைப்பூத்துக்கை கஷிவிக்கூட்டு கூடு வெர்வு விலோயம்கைங்குமாறு
கைக்கூட்டு காப்பாத்திலுக்கூத்துக்கை அமிக்கயைன்?’

காணா—(கைவியை பூவ்ஸமிதியிலுமிட்டு)அவர்க் கவனிக்
விவிதகால குறு கெழிடுக்கை கூத்துக்கையில் ஹதினை முடியுங்கையிடுக்கை

ஸகல ஹெஷன்களேயும் அதிநுமிதாந்தங்கள். இனி மதிக்கவூட்டுத் தீர்த்தங்களும் அவர்கள் ஈதாகுமிகண்ணதூவிக்கொள்ள.

அல்ல... (மாங்கிருத்தேநாந்தகுடி) “மினாகாதிரிகள்! ஏற்கொக்க விஜே தூட குதிர்க்கலைப்பா அரியோ. அதுச் சுவையூதாளீர கொல்லுநே வினாக்கலைக்குத் தீர விஜேக்கலைப்பா அடுத்து சீராக் களே. விஜே செய்திக்குத் தீரப்பாடுக்கலைப்பா அடுத்துக் கொல்லுவிக்குத் தீர். தொங் விஜேக்கலைப்பா ஸஂஸாரத்துங்களேக்கொள்ள ஆறு அவர்களைச் சொல்ல, ஹால்துயில் ஆறு ட்ரஞ்சு முழுவன் கொல்லுவதேயும் தொகை நிறைவிக்கலைப்பாடுக்குத்துவம், எந்துமாலுமாலு வெழுதத் தாட, வெத்து வெளித் தூரிக்கொடுக்குத்துவமை வெல்லுவதையும் பிடித்து வென்றி கொண்டு, எனால் பேசுவினாக்குவர் வகுக்காட்டுக்குத்துவம். வினாக்களிலிருந்துகொள்ள தீர்க்கக் கூடிய ஏற்கிற வாரை கொண்டு கைச்செப்புக்கால் விஜேக்கொள்கூடிய விழியிலிருந்துகொள்ள.

ஈஜா—(பிரித்துக்கொடுக்குடி) “ஈச்சிஸ்ரூ! தூந்தான்ற வெல்லும் தீர்மானம்?

அல்—ஹுவிட்சுத்த ரையுரேக்ருதிகளை, அவிட்சுத்த ஜிவாங் ஏதுதிரைக்குடிய குறைஞ்சுபோன்றுக்கொடுத்த ஸஂஸாரத் தொங் பலாஜ் குமக்கீ ஒடுக்கலைப்பத் அதில் கூடுதலாக பிடிக்கு கருவாயிக்குடு காலு ஸி. எபாந்தக்கீ, தாமஸியாத்துவாக்கா கொல்லுவதீரை குறைக்க எடுத்துக்கொடுத்திருக்கிற பக்கானும் பிரைக்கானும் பொதுத்திருக்கிற நீண்ட கைப்பித்து.”

வீட்டில்லை—“அறுஷுஞ்சாணலை! விருத்திக்கூட மன்ற ஆறு வப்பில் கரை வுபுன்னியிடும் விஜேரிடம் கொடு மினங்குத்துவாக்கானம்?”

அல்—“அவர்க் கூபுலிக்காங்கா எறுவங்களே” ஏற்கிற்குவால் ஏ ஸுங்கள் அவக்கி விவுத்துவதை ஆயிஸ்ரூ சி. அவங்கை வெப்ப ஸ்ரூவ்கள் ஏல்லைப் புதுத்துவம் கூடுதும் விலங்குக்குள்ளது. அவுக்கை வெப்பம் அவர்கள் கூடுதலாக்கும் அதிஸ்ரூக்கா பிடிக்கொல்லுத் தூறு குபா மூன்று வென்றுமாக்குவதையும் கொடுத்திருக்கிறான். இவகூராய அலிஸ்ரூகா பிடிக்கொல்லுத் தூறு குபா மூன்று வென்றுமாக்குவதையும் கொடுத்திருக்கிறான். ஆறு முருங்கை வுதியுக் கூடுதல் கொல்லுத் தீர்க்கானம் கூடுதல் விவுத்துவம் கொடுத்திருக்கிறான்.”

“ஷாக்கலை! ஓய்யுலீர் ஏற்கென்றும் விஜேக்காக்கியும் காட்டுக்கொண்டு குறுத்துக்கொண்டா. ஏற்கென்ற ஜிவாங்கைதை குடுக்காக்கை தொங் கைத்துவைத்துக்கொண்டு விஜேக்காக்கியும் கொடுத்து. என்கொடுத்துக்கொண்டு வெப்பம் யிருத்து, ரையும் முடித்துக்கொண்டுக்கொண்டுக்கொண்டு குறுத்துக்கொண்டு வெப்பம் யிருத்து. தொங் விஜேக்காக்கை வென்று கூடுதல் மியு, கங்காங்கா, வெயிசும் ஏல்லைப் புதுத்துவம் கொடுத்துக்கொண்டு விஜேக்காக்கை வெப்பம் யிருத்து. விஜேரிடங்களுக்கொண்டு

രജാലുധമിട്ടം ടോം മിണ്ണവതാ വിനു. തമ്മിൽ പെരുന്ന മുട്ടയുട് ദാണ രജാവികൾ പാടത്തിൽ വിംചുംകൊണ്ടു വീം.

ଅନ୍ୟାଂ ପରିଗତୀ—“ଜୀବାଳେହି! ଆମିଲ୍ଲାଙ୍କାଣ କାହାରେହିଏ
ପରିଗତୀରୁଥିରୁ ପଶୁମାରି”

“ മുക്കു ശ്രദ്ധാലുമെ കൂടും! അതു മുക്കുലും കൂടും! എന്നു കരിക്കാർ എന്നിവരും കൂടി വീഉം.. ദശയു.

ଆଲିମ୍‌ପାଣି ହୁଏଇବକୁଳାଙ୍ଗୀରୁ, “ନିର୍ମଳୀ” ଏହା ଯାହିଁଥୁ
ପରିଦର୍ଶନ ଆବଶ୍ୟକ ନାହିଁ ଯବଳାବତିତିରୁ ସଂପାଦ୍ୟ ବୁଝିପୁଁ ଅରୁ ତଥା
କଣ୍ଠାରିତି ଉଚ୍ଛବିତ୍ତିଥିସୁଁ, “ମୋଖ୍ୟଂ ନିର୍ମଳୀମାତ୍ରିଜାନ୍ତି, ତଥାରେ ଯାହା
ଯୁଗାନ୍ତରେ ଆମବା ନିର୍ମଳୀରୁକୁ କେବଳିଷ୍ଟିପ୍ରକ୍ରିୟା ଏହାକୁ ଆଜିର ଫ୍ରେଶମାତ୍ର
ଏ ଯାକୁ କାହାରୁ ଓ କେମିରି ବିନ୍ଦୁ!”

“‘உணவில்லை யதைப்பட்டு?’” அது இயக்கவுக்கல்லை விழித்துப்படுவதற்கு. “இன்னொட்டு?”

അംബൻ പിതൃസ്ഥാന ക്ഷേത്രത്തിൽ കുട്ടികൾ കുട്ടികൾ തുറന്ന്, മജാവിന്റെ വ്യസനാപരമായാക്കിയ അഭ്യർഥത്തിന്റെ

ଶ୍ରୀମତୀତମାର୍ଯ୍ୟ ଶୋଭାନାୟି, ପ୍ରେସଲିଙ୍ଗ, ମାନିଷଙ୍କ ଔହାର ଆତ୍ମକଷଣାଙ୍କୁ

“ஈரெம் வகுப்புகளை” என்ன விடுதியும்கொண்டு கால்தீர் ஸ்ரீ வழியின்றை சூரியன் விடுதி எடுத்து, தவண்டி வையுறுது பிடிவரல் குறையிருக்கல்.

ଦେଖିଲେ ଏହିପ୍ରୟୁଷ ବାଜଂ ଅଧ୍ୟାତ୍ମିକାକୁଳାଙ୍କି, ଶ୍ରୀଵର୍ଣ୍ଣ ଚାନ୍ଦା ନୋକ୍କି, ଏହିପ୍ରୟୁଷାବାଜାକେଣ୍ଟୁ ପୃଷ୍ଠାକୁଳିଯିଗିଲାମ ପୁରାତ୍ତ୍ଵ ଶ୍ରୀଲ୍ପରଜଣ ଯାହାଙ୍କୁ “ରାଜ୍ୟବଳୀ କହିଛିଥୁ ରାଜ୍ୟକାବୀ! ଆଜେଇ ଓ ସମ୍ପାଦନ” ଏହିନାମିରାଙ୍କ ନା, ଶାରୀରିପ୍ରକାଳୀ ଏହିନା ନାମରତ୍ନାରୁ ଅରୁ ଦୂରୀ ଦୂରୀବାନୀ କୁରାବୀଲିକଣା ଥାଏ, ଅରୁ ନାମରଜ୍ଞ ଅରୁ ସଂବ୍ରଦ୍ଧ ତଥାର ଏହିପ୍ରୟୁଷାବାଜଂ ଅରଣ୍ୟ ମିଶନା ଥିଲା ଫେରିଲାଗାଯି.

କେ କାହିଁକିକଣ ମୁହଁଯ ଏହିଲ୍ଲାଗିରଂ କ୍ରି ତୁଳିକଣାପ୍ରଗାତିର
ଯିବିଷ୍ଟ ଶର୍ତ୍ତିଲ୍ଲାଙ୍କରୀ ହେବୁଥିବା ଯଦିତୁଳିକଣାତିକଣା ସମସ୍ୟରୁ
କଣ ଦୁଇତିର କେ ହୁଏବୁଥିବାକୁ ବଲାଯିଛି ପ୍ରତାପିତନ୍ତରକ୍ରି ମା

ಈತನಾವಿ ನಿಗ್ರಹಿತನ. ಅರವಡಿ, ತಾನೆ ಜೀವಕಚ ವೆಂಜು ಅನ್ನಾಕಿಷ್ಠ
ಸಂಗ್ರಹಿಯೇಟಕ್ಕಿ ಓಗಾಕಿ- ಉದ್ದೇಶ ಅರವಣಿಗೆ ಕ್ರಿಯೆಗಿರಿ, ತಾನಿಯಿಂ
ತ್ವೆತ್ತ ಅನುಪರ್ತಿಕಿರಿಕೆಲ್ಲಾಗು ಪ್ರತಿಮಳಮಾಡಿ ಶಾಂತಿಗಾಗಿ ಅರಣಿಗಾಗಿತರ
ಯಾಣಿಗೆ ತಾನೆ ಕಾಂಕ್ಷಿಶ್ರಿತಿಗಾಗು ಅತ್ಯಾವಿಶಾಖಾತಿತಿಗೆ ಸಾರೋ
ಷ್ಯಾಂವಾಗ್ರಹಿತಾಧಿಕ್ಕಾ ಪರಿಶ್ರಿ.

ರಾಜಾಯೇ ಅರವಣಿಗೆ ಅಂಡಕಾಲೇಹಿತಾಗಾಗು, ವಕ್ಕಹಿತಾಗೆ ಅರವಣಿಗೆ
ಗೊಂತ ನಿತ್ಯಿಕೆಹಳಣಿ ಅಂತಿಲ್ಲಾಗಿ!” ಎನ್ನಾಗೆ ವಿಶ್ವಿಶ್ರಿ.

“ಜಾವಿಣಿಗೆ ಯಾವುಳಿತ ಅನ್ನಾಂಧೆಯಾದ ಮಹಿಳೆ ಈ
ಅಪರಾಧಿತಿಯ್ಯಾಂಕಾಣಿಪರಿತ್ತ — ತಾನೆಜಾಲಿಲ್ಲಿಲ್ಲಿಲ್ಲಿಲ್ಲಿ; ತಾನೆಂಬಿತ್ಯಾ
ಜ್ಯಾಯಕಲೆಯಿತಾಯ ಪ್ರತಿತಿಪದ್ಧತಿಗಾಗು ಅಂತಿಗಾಗು ಅಂತಿಗಾಗು
ಗಾಣಿ. ಎನ್ನಾಗಿಂಥಾಗಿಂಥಾಗಿ; ಎನ್ನಾಗಿಂಥಾಗಿ. ಎನ್ನಾಗಿಂಥಾಗಿ
ಇಂತಾ ಕ್ಷಾಂತಿಗಾಗು ಈಜಕಾಣಿಗೆ ಮಹಿತ್ಯಾಂಕಾಣಿ ತಾನೆ ದಾಸ್ಯ ಬರಿದೆ.
ಅಂತಿಗಾಗು ಅಂತಿ ಕಾ ಮಹಿತ್ಯಾಂಕಾಣಿ ಇನ್ನಿ ಅಂತಿಗಾಗು ಕಾಂತ್ಯಾಂಕಿಲ್ಲ”.

“ಮಣಿಂದ್ರಾಂತಿಗಾಗು ಈಜಕಾಣಿಗಾಗು?” ಎನ್ನಾ ಯಾಜಾಯೇ ತಿಂಕಣಿಗೆ
ಷ್ಯಾಂಕ್ರಿ ಎಂದಿತ್ತು. ಹೋಳಿತ್ತ. ರಘುಭಾಗಿ ಪರಿತ್ತ — “ಅಂತಿಗಾಗು
ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗು. ಮಣಿಂದ್ರಾಂತಿಗಾಗು. ಅಂತಿಗಾಗು ವಕ್ಕಹಳಿ
ಷ್ಯಾಂತಿಗಾಗುಯಾಗಾಗಿ ಮಹಿತ್ಯಾಂಕಾಣಿ; ಎನ್ನಾಗಿ ಅಂತ್ಯ ಯಾವಾಲ್ಪಾಗಂಂ ವೆ
ಯ್ಯ ಪರಾಪ್ರಾಂತಿಗಾಗು ಕಿರಿ ಎನ್ನಾಗಿ ಕಿರಿ ಕಿರಿಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ
ಎಂದಿತ್ತಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ. ತಾನೆ ನಿರ್ಣಾಯಿಕಾಣಿಗಾಗಿ ಎನ್ನಾಗಿ
ಈ ನಿರ್ಣಾಯಿಕಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗು ನಿರ್ಣಾಯಿಕಾಗಾಗಿ ಎನ್ನಾಗಿ ಮಹಿತ್ಯಾಂಕಾಗಾಗಿ
ಈ ನಿರ್ಣಾಯಿಕಾಗಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗು ಅಂತಿಗಾಗಿ ಮಹಿತ್ಯಾಂಕಾಗಾಗಿ. ನಿರ್ಣಾಯಿ
ಕಾಣಿಕ್ಕೆತ್ತಿತ್ತೆತ್ತೆತ್ತ ಎನ್ನಾಗಿ ರಾಣಿಯಾಗಿ ಹಿತಿತ್ಯಾಂಕಿಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ ನ
ಾಂತಿಗಾಗಿ ಎನ್ನಾಗಿ ನಾಲ್ಪಾರಿತೆ ಪ್ರಾ. ५ ಸಂಪಾದಂ ಚೆತ್ತಿತ್ಯಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ
ಯೆಂತ ಮಾತ್ರಾಂತಿಗಾಗಿಯಾಗಾಗಿ ಅಂತಿಗಾಗಿ ಎನ್ನಾಗಿ ಉತ್ಪಾದಿತ್ಯಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ.
ಈ ಉತ್ಪಾದಿತ್ಯಾಗಾಗಿ ಮಹಿತ್ಯಾಂಕಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ. ಅಂತಿಗಾಗಿ ಎನ್ನಾಗಾಗಿ
ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ ಎನ್ನಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ ಪ್ರಯಾಯಿತ್ಯಾಗಿ ತೀ
ತುಂಡಿತೆಯಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ ನಾವಾಗಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ
ಜಾತಿಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ. ಅಂತಿಗಾಗಿ ಅಂತ್ಯ ಉಪಾಯಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ ಎನ್ನಾಗಿ
ರೆಷ್ಟೆನ್ನಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ. ಪಾಲ ಸಂಪಾದಿತ್ಯಾಗಾಗಿ ಅಂತಿಗಾಗಿ
ತಿಂಬಿ ಶೆಂಬಿ ನೆಯಾಗಿ ಇವಿತೆಯಾಗಿ ಮೆಂಬಿ ಎನ್ನಾಗಿ ಮಿವಾಯಾಗಿ
ಮಂಬಿ ರಾಷ್ಟ್ರ ಮಾರಿತೆಯಾಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ ಎನ್ನಾಗಿ ಕಣಿವಿತೆಯಾಗಿ ವೆ
ತೆಯಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿತ್ತಾಗಾಗಿ. ಎನ್ನಾಗಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ
ಕಾಗಾಗಿ ಮಹಿತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ ಮಹಿತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ ನಾವಾಗಾಗಿ ಸಂಪಾದಿತ್ಯಾಗಾಗಿ
ತಿಂಬಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ ಇತ್ಯಾಂತಿಗಾಗಿ

ഒരു വന്നിരന്ന ദാർക്കരാത്മാവി പരിഹയമാക്കിട്ടുണ്ടായി. ആ ചുമാരുടെ സാന്നിദ്ധ്യത്തിൽ നിന്നും ഈ രാജ്യവന്തപബിള്ളല്ലമാക്കി ശാമേരി അവർമ്മൻറും അവരുടെ കാര്യകാര്യങ്ങൾഡിക്ക് ഉച്ചയാ വികിനി മഹാമഹാരാജ്യഭാര്ത്തരലൈപാമാബന്നനിയണമന്നും ആ ശ്രമാച്ചു് രജുവിൽ അവരുടെ സംഘത്തിൽക്കൊണ്ട്. അതിൽ ഒരു കിട്ടു വിജയം ലഭിച്ചു, എങ്കിൽ അവരുടെ സ്വന്നയാധിപനാരു എങ്കിൽ പുരീക്കയും അവരുടെ ശാഖിപ്പനു ഉവക്കമാലയുടെ മുമ്പിൽവച്ചുവ യിക്കായുംബെയ്യു. പ്രിനീ മഹാരാജാംബരതിൽബുവിടെ എന്ന ബന്ധവും മുമ്പാക്കാനുംബരതിൽബുവിടെ എന്ന ബന്ധവും കുറഞ്ഞിട്ടുണ്ടും. മുഴ രാജഗ്രാമവികളുടെ കുറിമാശം എന്നുകണ്ട പിടിച്ചു. ഇപ്പോൾ, അവർ ആരുംബന്നലൈപാമന്നു നിജഭാരം അറിഞ്ഞാട്ടുവെ ക്കൂടു, ഒരുവിനും മുന്നാസ്തുവിത്തമാഴയും കൊല്ലുന്നമന്നു് ആ ലോചനയുള്ളശായി എന്നാറിംതായു. എന്നു സംഘക്കാർഷിക്കുവെന്നു ദേഹം ഇര വിശ്വാസമുറച്ചുക്കാശയി മുഖമുഖ എന്നു കൊന്നാതായി അ വരെ ധരിപ്പിക്കുണ്ടിരു് ആരുംബന്നായിവുണ്ടു്. മുന്നാപ്രകാരമല്ലെങ്കിലും മാണം മഹാതും ശ്രദ്ധും എന്നു ലോമലിനനു ആറിക്കിച്ചു. മുക്കാരുത്തിനിൽ അഃഭ്രംബം കാരം അതുകൂടും ദശകലാതുരു അറിഞ്ഞിട്ടുള്ളു. അഭ്രംബം എന്നു അബ്ദി ദാഹി മുഖപ്പായ ക്കാസ്തുവിത്തിനുംപുതിരംബിലും ദാജാപിംഗംരുമയിൽ ദാജാപിംഗംരുമയിൽ പ്രാബല്യിച്ചുചെയ്തു. അഭ്രംബംതിനും ഉപഭൂഷണങ്ങളുക്കണക്കു് എന്നു സ മാണിച്ചു. ഒരുവിനും അഭ്രംബംതിനും പ്രാബല്യക്കുള്ളിനുംകും മാത്രം അംഗവിക്കാരക്കുട്ടിട്ടുള്ള ദാജാപ്രിംഗാംബള്ളിട്ടുക വാസിലുകിടാക്കുള്ള ജാക്കോ പക്കലും അഭ്രംബം എന്നും കൈക്കുണ്ടാണു. തന്നുമുലം എന്നു പിറ്റുടനും പിടിക്കുണ്ടു് ആക്കം സാധിച്ചില്ല. കുട്ടാരങ്ങിലും പല നിത്രുംമാർജ്ജങ്ങളം അഭ്രംബം എന്നുപറ്റാവായപ്പെട്ടതി, ശാത്രുക്കാഞ്ച ദാജാവിക്കുംശയാലയിൽത്തന്നമറിയാനുകാണുതെക്കക്കാണ്ടുണ്ടുനി കു കഴിഞ്ഞു. അഭ്രംബംതുക്കാരുളുംസമയമായപ്പോൾ അനാശാന്തി, ഏ ഔദിക്കു മാത്രമാറിയാണു ഒരു കുടാനുമാത്രതു് ഒളിച്ചുപാക്കിയും മുന്നു നാബാജാ സംഗ്രഹിക്കുള്ള ശ്രദ്ധക്രമായ പാത്രവാസന്നട്ടുചും അവരുടെപ തന്ത്രംകാണ്ടുകുറിഞ്ഞുണ്ടും അഭ്രംബംതോടുകൂടിക്കും ചുവാ കുന്നതിനിരു ഗ്രാന്റേനേയും മാനാനേനേയുംസമമായപ്പുക്കിക്കൊണ്ടുവെയ്യു. മുഖത കുമാംകംക്കടക്കിംഗിനു. രാജഗ്രാമവികളു ചുരുക്കുവാച്ചുവെയ്യു. മുഖത കുമാംകംക്കടക്കിംഗിനു; മുഖത എന്നും പിടിക്കും പ്രാബല്യക്കളം പുരുഷമായിരി കിനാ. അബ്രാഹാം മഹാജനങ്ങളുംബുതാ നിംക്കാനുമാതകൾ അഭ്രംബം എന്നും അതിനു പാത്രമന്നു് മുന്നിയും കിഞ്ഞാം വിഹാരിക്കുംപ മാംഗരാജുക്കുംപ അമാസയാര അവരുന്നുകഴിപ്പിലുക്കും

“அழவியேக்களே?” என்ற ஒலையும் மறுகிழான் புதிச்சொல்லை ஏழைப்பண்டுடி கூவித்து நிலவிலித்து “யினால் நோயுமியினை ஏழ ஸ்ரீதாமேங்குடி நூதிக்கூல் இருக்கி.

தன்ற களைத் திருவத்துநூலை களைத்துக்கூடி வாஜா யு பார்த்து—“அறையீலை அந்திஸ்து! நிலைப்பூலலாயுத என எலாத கூலக்கால் உவளை, எடுத்து கிடிக்கவதைக்குடி வைங்கப்பக்கிக்கூல். நீ வாசிக்கை ஏழங்காட்டுப்பாதயுள்ளது “வாஜாயே! தொரை அங்குமுதல் ஹவிசெயுத்துவதிற் வழி மாது மயாமால்” என்று. என்றால் ஹவைப்பார் எலாதக்கால் லாஜாவிசெய்க்காலம் வழுது வலியுமியுத்துவன்; வயக்குமால் பேசுவார் விவகுடிய வைத்தையும் எடுத்திக்கீழ். எழுதிக்கூல் ஸ்ரீதாமேங்கியைக்காலம் வித குடிவதைள்” என்று. வயக்குமால் நிசாஷ்டிக்கேற்ற தன்ற.

“ஞாதிஸ்து!” என்று வீழித்துக்கூடி வயக்குமால் ஸ்ரீதாமை அ எலாதக்கால் நோயை அந்தீர கூக்குமல்வதை நீட்டி.

“ விஜய! வயக்குமால் எலாதக்காலுடு” அருகால் என்று விதித்துப்பார்த்துக்கூடி, வழக்கித்தையை அது தைநீரித்துவதை மூலத்துவன் தன்ற மாருதானாது.

இந்தப்பற்றியிணாமலப்பாயோ.

உபாஸரவர்த்தம்.

ஸஸ்வாப்புத் தூஷ்யங்கால் வாஜாவிக்கீர்த்தி, தேவைக்காலத்தியாக எலாத்துக்காலிக்கீர்த்தி அருங்கைக்கீர்த்தி புதுதியுடேயும் ஸ்ரீப்பதித்தினைக்கூக்காலி எதிர்க்கி எடுத்து விட்டு நீங்கள் எலாத்துக்கால் நோயை அந்தக்குமாலால் நீங்காட்டு விரைவமுள்ளதையிடுவதையும், வெலாற்று எடுத்துவொய்க்காலை தாநிக்கை எழுத்துவாய் விடுவதையும், தன்றிதழன் எடுத்துவீழும் கருத்துவாலால் வுமத்தியைத்தொலை, எலாத்தும் தன்றிப்பிரிக்கை அந்தத்து எலாதக்குமாலின்கிடை தைவதை வொகுவால் கைக்குப்பட்டுவதையும், தூந் கேயைதேநைரும் அலுவதை நாடாக நிலைக்கூடித்து, சுடுக்கும் தூந், கைக்குடும் கட்டுரைக்காலமித்து வொய்வு வாஜுத்து தமாபிக்கை காலாற்று, அவக்காயை அந்திலூநியை நீங்கை சூலவப்புத்திவிடை ஏடுத ஸ்ரீது நோக்கிவையும் வேற்கிமித்துரியை கீ பாக்கிலூநையீழ்து வெங்குமாலாலை ஸ்ரீது அந்தீர பேர்த்து பொக்கிலூநையீழ்து வெங்குமாலாலை பிதித்துவதையும், அருவேஷ்ஜால் தூந் எடுத்துவொய்க்காலை இருந்தால் மு

ജൂഡ്യ വന്ന മേന്താതന്നു, താൻ കൂപ്പുലംഞ്ചു ദക്ഷിഖക്കണ്ണവന്ന
പാഠം പാഠം ആശ്രാജുരുംഖലമാവിപിരുപാപി പ്രതിരുദ്ധം, അവിടെത്തേപട്ട

സൗകാര്യം അഭിന്നർ ഉത്തരവിനാൽ പ്രേരപ്പിക്കാട്ടുട്ടന്നുംഖായാഥാ
ബന്ധം ഫ്ലനിമെന്റ് ഓഫപ്പട്ടവാനിൽല്ലനിതേ, അണ്ടുബ്രൈഡേബന്നാഥാ
മീല ദേഹതികളോടുകൂടി നടന്നുവരും, അഭിന്നർ ഉത്തര അവിടെ വ
ന്നുപൂർണ്ണം എലിച്ചാശകന്മാരോടുകൂട്ടുക്കാതെ അഭ്രാംബത്തെ അനിച്ചു
കിട്ടുന്ന രുവരെ താൻ ബൈച്ചുനടന്നുവെന്നും, അഞ്ചേരാകിഞ്ചലപ്പൂർണ്ണം ഒ
മനിൽ കാഞ്ചു പറഞ്ഞു പ്രദർശിപ്പിക്കുന്ന ചെയ്യുകയും അവസാനങ്ങൾിൽ ഒരു
ദ്രോഗം താഴേപീഴുകയും ചെയ്യുന്നു എങ്കിൽനും അണ്ടു
മണ്ണിക്കുന്ന വധം രജാവിനെ സൗക്രാന്തിക അഞ്ചുപുട്ടതുന്നാൽനായി ചു
ഞ്ചനുള്ളപ്പെണ്ണാം, രജാവിനെന്നുംഒക്കാരായും അണ്ടു
ബുഖലിക്കുന്നതിനുപാരി ശൈക്ഷിക്കുത്തിരുമ്പാം ചുയാവാവ
നീംചുവയകമാല സുഖരന്നായ ഏഴുത്തമേരെ മാത്രം സ്ക്രൂപിക്കാഞ്ചു
വെന്നും, താൻ എലാതകനായ അഭിപ്രായാജ്ഞാനിയുംവോറിപ്പിരും,
സന്നുള്ളപ്പെക്കണിപ്പുകൾമുണ്ട് തന്മാക്ക ഭാഗമാണിക്കും, അണ്ടു
നാൽ എലാതകനേക്കരിച്ചുജു ദയം അവേഴ്ത്തട സ്ക്രൂപഥരെ പരിശോഭി
ക്കുന്നതിനായി കൂപ്പെയാഗിക്കുന്നമൊസ് അണ്ട് സിച്ചുപട്ടഞ്ചാഡിയെന്നും,
അംഗീരം അതിൽ അന്യമിക്കയായി കാണാപ്പട്ടനാപക്ഷം അവവെള്ള ഏ
നെന്നുക്കുണ്ടായി കൂപ്പെക്കണിക്കുന്നമുണ്ടും താൻ നീംവേച്ചിച്ചുവെന്നും, ഈ
പ്രകാരം കാരാനും, അഭ്രാംബം വിസ്തൃതിച്ചു എന്നും കേരിപ്പിച്ചു.

സൈലവന്നും വധകമാലയെയും വാന്നാശംജുഞ്ചാഡിലെ ഘ്രാഹം
ജന്മാന്തരിൽ അഭിഖ്യഷം ചെയ്യു. സൈലവലുള്ളവിക്കുന്ന സവിജ്ഞാന
വഹായ ബേബപുന്നാം രാജ്യത്തിക്കുന്ന മേഖലത്തിൽ സദാ സന്നദ്ധ
ജാഗിരുണ്ടും.

